Verișoarele din Carolina • 4

Căminul domnișoarei Katie

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Michael Phillips

Seria Verişoarele din Carolina * 4

Căminul domnişoarei Katie

Traducerea: Mihaela Tocuţ-Addy

Editura Casa Cărţii
Oradea, 2018

Michael Phillips
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Miss Katie's Rosewood,* 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PHILLIPS, MICHAEL
Căminul domnişoarei Katie

Creştinilor curajoşi, ce gândesc cu îndrăzneală... şi numeroşilor noştri cititori fideli care ne-au scris de-a lungul anilor ca să îşi exprime recunoştinţa pentru diferitele moduri în care scrierile mele şi ale lui George MacDonald le-au deschis ochii şi mintea în privinţa naturii, caracterului şi lucrării lui Dumnezeu.

Într-o lume în care aşa-zisa „corectitudine doctrinară" exercită o influenţă aproape atotcuprinzătoare asupra bisericii, nu toţi creştinii apreciază provocările curajoase şi sincere aduse sistemului de credinţă. Neîndrăznind să se avânte în larg, majoritatea se mulţumesc să rămână toată viaţa la adăpost, pe limanuri teologice sigure, unde fiecare întrebare îşi are un răspuns prestabilit, transmis de-a lungul anilor drept adevăr de credinţă prin tradiţia dogmatică „strămoşească". Pentru cei care, găsindu-se într-un astfel de mediu, aleg să plonjeze în apele mai adânci ale Scripturii, călătoria spirituală va fi adesea una singuratică. Deşi există câteva excepţii, cărora trupul lui Cristos le datorează enorm, curajul de a examina în mod aprofundat doctrinele învechite nu este nici respectat, nici încurajat de mulţi pastori, preoţi, lideri spirituali, profesori, directori de editură şi predicatori / propovăduitori ai Evangheliei. Cei care se aventurează în aceste ape mai adânci se trezesc de regulă înotând împotriva curentului, luptându-se să ţină piept puhoiului dogmatic de pasaje biblice (niciunul r*egândit* dintr-o perspectivă modernă) care este revărsat asupra sa. Şi, cu toate astea, ei îşi continuă căutările, însetaţi să cerceteze temele profunde ale Scripturii şi să cunoască astfel mai îndeaproape inima de Tată a lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care scriu – să vă încurajez pe *voi*, cei cutezători, să cercetaţi mai departe.

Reacţiile voastre mi-au confirmat faptul că aceasta este o aventură – deloc uşoară – la care am fost şi suntem în continuare părtaşi cu toţii. Şi trebuie să ne facem cu toţii curaj să mergem înainte! Pentru că singura cale de a ajunge să îl cunoaştem pe Dumnezeu Tatăl aşa cum L-a cunoscut Iisus este adâncindu-ne în Scriptură, cu mintea deschisă şi inima cufundată în rugăciune.

Să îl cunoşti pe Dumnezeu aşa cum este El *cu adevărat*, nu cum îl prezintă o doctrină sau alta, ci prin *Logos*, natura Lui divină revelată prin Cuvântul Său, şi apoi să faci, la fel ca Iisus, nu voia ta, ci *a Lui* – acesta este singurul scop cu adevărat important al spiritualităţii. Cartea de faţă şi călătoria spirituală descrisă în ea vă sunt dedicate vouă, celor care aţi făcut din această cunoaştere adevărată şi din ruga de a trăi în ascultare, aidoma lui Iisus, dorinţa cea mai arzătoare şi ţelul suprem al pribegiei voastre prin viaţă. Vă mulţumesc din adâncul inimii pentru toate încurajările şi susţinerea pe care mi-aţi arătat-o de-a lungul călătoriei mele. Vă susţin la rându-mi în căutările voastre şi vă respect!

Prolog

Trecuserăm prin multe împreună, Katie şi cu mine. Din două străine, ajuns-am încet-încet a ne socoti două surate ce se luptă să răzbească singure prin greutăţi, ca mai apoi să aflăm că suntem, de fapt, verişoare.

Mai presus de toate, însă, eram prietene. Iar asta însemna mai mult ca orice altceva pe faţa pământului.

De acum, cea mai bună prietenă a mea, Kathleen Clairbome, şi eu, Mary Ann Daniels – sau Katie şi Mayme, cum ne spuneam noi una alteia – aproape că eram, chit că parcă îmi venea greu s-o cred, două femei în toată firea. Eu, bunăoară, împlinisem 20 de ani, or la vârsta asta priveşti lucrurile un pic altfel decât la 14-15 ani, câţi aveam Katie şi cu mine când ne-am cunoscut, în primăvara lui 1865, imediat după război. Acum eram în anul 1870. Sudul se schimbase şi situaţia devenea din ce în ce mai periculoasă.

După cum vă zisei, eu aveam 20 de ani, iar Katie, 19. Ne iubeam căminul din Carolina de Nord, plantaţia Rosewood din comitatul Shenandoah, dar tatăl meu, Templeton Daniels, şi fratele lui, Ward, care erau totodată şi unchii lui Katie, ne îndemnau să ne gândim la viitorul nostru. Sora lor, Nelida, ne făcuse o vizită la Rosewood cu ceva vreme în urmă, prilej cu care ne invitase să îi facem şi noi o vizită în Nord. De atunci ne mai trimisese şi câteva scrisori în care ne vorbea despre pensionul de fete din Philadelphia unde, spunea ea, am putea primi o educaţie la care niciuna dintre noi nu ar fi putut visa odinioară.

Nu că tata sau unchiul Ward ar fi ars de nerăbdare să ne vadă plecate. Dimpotrivă. Dacă ar fi fost după dânşii, am fi rămas laolaltă cu toţii în veci pururi. Totuşi, îşi doreau ce era mai bine pentru noi, chiar dacă asta însemna să părăsim o vreme plantaţia ca să ne urmăm

studiile în Nord. Conştienţi fiind că vremurile se schimbă şi că, odată cu ele, se lărgesc orizonturile atât pentru femei, cât şi pentru cei de culoare, nu voiau să ne refuze nicio oportunitate de a duce o viaţă cât mai împlinită.

Chiar dacă gândul de a sta despărţiţi nu îi surâdea niciunuia dintre noi, în cele din urmă Katie şi cu mine am ajuns la concluzia că tata, unchiul Ward şi mătuşa Nelida aveau pesemne dreptate şi că s-ar cuveni să vedem ce au de oferit şcolile din Nord unor fete ca noi, trecute deja de vârsta copilăriei. Dacă nu profitam repejor de şansa asta, în curând avea să fie prea târziu. După ce îţi întemeiezi o familie, nu mai ai, vezi bine, cum să te îndeletniceşti cu învăţătura.

Logodnicul meu, Jeremiah Patterson, muncea în Nord, nu foarte departe de locul în care trăia mătuşa Nelida – un motiv în plus să îmi doresc să mă duc acolo. Nu îl mai văzusem de şase luni, de când plecase, imediat după ce Henry, tatăl lui, se însurase cu Josepha, bucătăreasa şi prietena noastră. Unde mai pui că Robert Paxton, prietenul lui Katie, numai ce se mutase în Hanover, Pennsylvania, localitate aflată la rându-i nu foarte departe de Philadelphia.

Aşa că am hotărât să luăm trenul spre Nord şi să stăm la mătuşa Nelida vreo trei-patru săptămâni, prilej cu care aveam să vizităm şcoala din Philadelphia, să vedem dacă ne place acolo – şi, speram noi, să aranjăm o întâlnire cu Jeremiah şi cu Rob.

Am stabilit să plecăm în mai.

Chiar şi fără ajutorul lui Jeremiah, lucrând cot la cot toţi şase (tata, unchiul Ward, Henry, Josepha, Katie şi cu mine), semănaserăm deja bumbacul, ba chiar izbutiserăm să însămânţăm cu zece acri mai mult decât în anul precedent. Aşa că puteam pleca liniştite. În lipsa noastră, bumbacul avea să crească sub razele soarelui şi, până să

vină vremea culesului, noi fi-vom deja de mult acasă. Aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă bogată, căci de un an, doi încoace ne cam înglodaserăm în datorii.

Aşa ne făcuserăm noi socoteala.

Ei, dar socoteala de acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din târg...

1
Alarmă în miez de noapte

Călăreţul singuratic gonea nebuneşte prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta depindeau mai multe vieţi – şi propriul său viitor.

Nu se mai lipise somnul de el – aşa îi ajunsese la urechi întreaga urzeală. Altminteri probabil că ar fi dormit liniştit, fără a bănui măcar ce se pune la cale.

La scurt timp după miezul nopţii, îl deşteptase ceva – soarta, o presimţire lăuntrică sau poate glasul lui Dumnezeu spunându-i să se scoale şi să dea alarma. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric şi de tăcere.

Se întoarse într-o rână, căută pe pipăite un chibrit, aprinse o lumânare şi se uită la ceasul de pe noptieră.

12: 23.

Oftă şi îşi lăsă capul înapoi pe pernă. *Numai nebunii sunt treji la ora asta*. Totuşi, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale şi să arunce o privire prin casă. Se dădu buimac jos din pat, îşi puse pantalonii şi cizmele, luă sfeşnicul şi coborî la parter.

De ce anume se temea, n-ar fi putut s-o spună exact. În ultima vreme, se comiseseră în oraş niscaiva furturi mărunte. Deke Steeves şi acoliţii lui se ţineau mereu de găinării. Dar ce ar avea ei de furat din casa *lui*?

Doar dacă nu cumva...

Îl năpădi o presimţire sumbră.

Ameninţările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dacă or să treacă de la vorbă la faptă fără a mai aştepta să vadă dacă se conformează ori ba?... Fusese sigur că n-au să facă nimic dacă nu le dă motiv. Şi chiar de

i-ar fi refuzat, se îndoise că refuzul său va avea vreo urmare gravă. În fond şi la urma urmei, întregul ţinut depindea de afacerea lui.

Dar dacă le tălmăcise greşit intenţiile?

Inima începu să îi bată nebuneşte. Temându-se că se punea ceva la cale împotriva lui, ieşi afară în noapte şi se îndreptă grăbit spre depozit.

Inspectă înfrigurat clădirea, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraş era străbătută când şi când doar de câte un lătrat răzleţ de câine. *Imaginaţia îmi joacă feste*, încercă el să se liniştească. *Totul este în cea mai mare ordine*.

Spunându-şi acestea, porni înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopţii... paşi grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanţă.

Suflă repede în lumânare şi se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

Judecând după zgomot, păreau să fie doi inşi. *Oricine or fi*, *se îndreaptă încoace*. Aşteptă la adăpostul tenebrelor.

—...au zis că ne-om întâlni cu toţii la ora!... spuse în şoaptă unul dintre bărbaţi când trecură pe lângă depozit.

Cel care trăgea cu urechea recunoscu numaidecât vocea. Cunoştea practic toată suflarea din urbe, dar nu ştia că şi *el* este implicat. Gruparea asta blestemată avea pesemne mai mulţi membri decât îşi închipuise.

Se luă tiptil după ei, căznindu-se să le desluşească vorbele.

—...de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... E timpul să trecem la fapte...

De pe o altă străduţă, li se alătură un al treilea, care ducea sub braţ ceva alb.

—...caii?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraş.

—...ne întâlnim în capătul nordic al oraşului.

—...Sama zis că...

—...aşa am auzit şi eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta, are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineaţă...

—...o să se aleagă scrumul de conac.

Ascultătorul auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Ştia prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei şi să prevină vărsarea de sânge.

Dar trebuia să încerce.

Când minute mai târziu, după ce îşi adunase în grabă o seamă de acte din birou, îşi înşeua deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat.

Gonea mai departe prin noapte.

După socotelile lui, părăsise oraşul pe la 12: 40. Asta însemna că le-o luase înainte cu cel puţin douăzeci de minute. Unde mai pui că organizarea unui grup de 15–20 de inşi ia ceva vreme. Unii probabil că aveau să ajungă cu întârziere la locul de întâlnire. Iar distanţa de zece kilometri până la plantaţie aveau s-o străbată mai încet decât el, ca să nu fie detectaţi. Una peste alta, va avea probabil un avans de 40 de minute faţă de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să îşi trezească prietenii din somn fără a sfârşi cu un glonţ în cap e o întrebare pe care şi-o puse abia când se apropie de destinaţie.

Cumpănind chestiunea, conchise că n-avea niciun rost să irosească timpul cu subtilităţi. Situaţia era disperată. Fiecare secundă conta. Cei ai casei trebuiau să

se trezească şi să plece de acolo cât mai repede cu putinţă. Nu era cazul să îşi facă scrupule în privinţa bunei cuviinţe.

Când ajunse la plantaţie, încetini. Nu tu zgomot, nu tu o lumină aprinsă.

Ei bine, îşi zise el, dacă tot am venit până aici... nu mai e cale de întoarcere.

Îşi mână calul în curtea dintre şură şi casă, apoi îşi scoase puşca şi trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împuşcăturilor se stingea, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau şi mugeau de mama focului, se aprinseră felinare şi răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziţi-vă! strigă călăreţul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră şi Ward Daniels îşi iţi capul afară, cu puşca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâţi amândoi, şi tu, şi frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward îşi trase capul îndărăt şi închise fereastra. Peste un minut, ambii fraţi păşiră pe veranda din faţa casei, Templeton venind dinspre şură, cu un felinar în mână, iar Ward, înarmat cu puşca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte şi să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire. Ai să bagi lumea în sperieţi.

— Mda, poate că a fost o greşeală să trag cu puşca, zise Watson. Sper că sunt încă destul de departe şi nu m-au auzit. Dar trebuia să vă trezesc – n-avem timp de pierdut... Au şi pornit-o încoace! Trebuie să ne mişcăm

repede. Trebuie să plecaţi de aici, cu toţii.

— Crezi că situaţia e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câţiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill şi ceilalţi. Simt chitiţi să omoare pe cineva în noaptea asta şi să vă ardă casa din temelii. Spuneau că o să se lase cu vărsare de sânge şi că, până la dimineaţă, n-o să mai rămână decât scrumul din casă. Cică Sam a dat ordinul – că v-a dat destule avertismente şi s-a săturat să bată toba la urechea surdului.

Cei doi fraţi se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înţeles că vorbeşte cât se poate de serios.

— Nu putem da pur şi simplu bir cu fugiţii, spuse Templeton. Ce se va întâmpla cu tine? Şi cum rămâne cu discuţia pe care am purtat-o data trecută? Acum n-avem timp să întocmim actele. Şi orişicum, ce rost ar avea, din moment ce vor să dea foc casei?

— M-am gândit la asta pe drum încoace, zise Watson. Dacă vă învoiţi, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toţii, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeţi că o să vă dau toţi banii care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală şi bumbacul pe care l-aţi recoltat.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Şi, chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde şi un om de onoare. Iar acum ţi-ai pus viaţa în primejdie ca să ne salvezi pe noi. Aşa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârşit, timpul.

— A sosit fără doar şi poate.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunţi

singur. Am avea mai multe şanse dacă am rămâne cu toţii...

— Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăştia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo şansă de scăpare. Singura cale de a salva plantaţia este să fiţi cu toţii plecaţi pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulţi ca să le puteţi ţine piept. Ne-ar încercui şi nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa şi şura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc în care s-ar gândi să vă caute. N-au să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantaţie. Haideţi, hotărâţi-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri îşi făcură apariţia dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împuşcăturile şi gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieţi, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Aşijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Ne aflăm în mare pericol, băieţi, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea şi să plecăm cât mai iute de aici. Ward, tu condu-l pe Herb înăuntru şi pregătiţi actele. Herb, ai să găseşti tu formularea potrivită. Eu urc la etaj după fete. Jeremiah, voi doi duceţi-vă după Henry şi Josepha. Spuneţi-i Josephei că avem nevoie de cafea – multă... şi tare. Haideţi, să-i dăm zor!

*

Între timp, la periferia orăşelului Greens Crossing,

optsprezece bărbaţi încălecau pe cai şi îşi trăgeau peste cap şi umeri mantii albe cu glugi, confecţionate din cearşafuri. Toţi călăreţii erau înarmaţi cu torţe făcute din cârpe înmuiate în petrol lampant, pe care aveau să le aprindă când vor fi ajuns mai aproape de destinaţie.

Pe lângă torţă, fiecare ins avea şi o armă. În această noapte, nu fusese invitat să li se alăture niciunul care să nu fie pregătit să o folosească.

2
Tragedie

În vreme ce alerga prin noapte cu pistolul în mână împreună cu tovarăşul său de culoare, deşi era nou-venit acolo, tânărul alb ştia la fel de bine precum toţi cei ai casei că primejdia era una cât se poate de reală. Chiar dacă nu îl mai văzuse până atunci pe domnul Watson, trecuse prin destule situaţii tensionate ca să recunoască încordarea şi spaima din vocea bărbatului.

Nu era prima oară când se confrunta cu pericolul. Ştia că uneori pericolul are un final tragic. Ştia însă şi că din tragedie poate înflori o nouă viaţă. Trecuse şi el printr-o asemenea renaştere spirituală, chit că drumul până la ea fusese unul spinos, marcat de lacrimi şi jale.

Până şi faptul că acum ţinea un pistol în mână se număra, pe lângă neaşteptata înflorire a vieţii, printre rezultatele nebănuite ale acestei căi născute din suferinţă. Nici cu gândul n-ar fi gândit odinioară că arma va deveni unealta profesiei sale. Pentru el, pistolul era însă un instrument al păcii, menit să fie folosit spre a salva, nu a lua vieţi.

Spera că în această noapte nu va fi nevoit să-l folosească. Totuşi, la o adică, avea să-l folosească fără să pregete pentru a apăra familia de la Rosewood, ce îi devenise atât de dragă.

Calea care îi purtase paşii până aici fusese una neprevăzută, pe care n-ar fi ales-o niciodată din proprie iniţiativă, dar pentru care ajunsese să îi mulţumească, în adâncul inimii, lui Dumnezeu.

Cum alergau ei prin întuneric spre noua casă, gândurile îi zburară fără să vrea la sora lui, la cum se jucau şi se fugăreau ei în copilărie, până hăt după asfinţitul soarelui.

Cu imaginea ei în minte, îl năpădiră amintirile...

— Jane... Robert, le strigă mama lor de pe verandă. S-a lăsat întunericul. E vremea să veniţi în casă.

Ei, dar ţi-ai găsit! Gemenii îşi văzură de joacă de parcă nici n-ar fi auzit-o. Robert o zbughi la fugă, iar Jane, mai mare cu 20 de minute şi căpetenia incontestabilă a tandemului, *ţuşti*! după el pe strada lată de oraş pe care se afla casa lor, alături de biserică. Fie că trăiesc la ţară, fie că trăiesc la oraş, că sunt înconjuraţi de bogăţie ori de sărăcie, copiii au darul de a preface orice loc de pe faţa pământului într-un univers al jocului. Pentru cei doi gemeni şi prieteni nedespărţiţi, oraşul aglomerat, cu şirurile sale de case, beciul bisericii din vecini şi podul propriei lor case constituiau, bunăoară, un izvor nesecat de bucurii şi de aventuri.

— Jane, Robert! îi strigă iar mama lor.

În cele din urmă, cursa luă sfârşit, câştigată ca de obicei de Jane, iar cei doi copii dădură fuga, transpiraţi şi chicotind voioşi, în căldura luminoasă a casei parohiale.

Ce repede au trecut anii...

Deşi erau gemeni, la vârsta de 13 ani, Jane arăta de 15, iar Robert de 11 ani. Se apropiau amândoi de pragul maturităţii. Sora lor mai mare, Rachel, era deja o tânără domnişoară, curtată de un ofiţer din armată. În felul lor copilăresc, Robert şi Jane erau conştienţi de conflictul ce creştea în sânul naţiunii, dar erau prea tineri ca să înţeleagă implicaţiile sau ramificaţiile politice, ale predicii rostite de tatăl lor în 1860, care avea să le schimbe vieţile patru ani mai târziu.

Faptul că Maryland era *aproape* în Nord, fiind cel mai nordic stat din Sud, conta prea puţin. Era un stat sudist şi, ca atare, sclavagist, în care menţinerea sclaviei era susţinută cu înfocare. Iată de ce reacţia enoriaşilor nu fu deloc favorabilă când pastorul lor, împreună cu doar o

mână de alţi pastori evanghelici din Sud, denunţă ferm instituţia sclavajului. În săptămâna care urmă fatidicei predici, se porni o mişcare pentru înlăturarea lui din funcţie. Totuşi, lucrurile nu luară amploare, căci pastorul era respectat şi iubit chiar şi de către cei care nu erau de acord cu el.

La treisprezece ani, Robert era destul de mare ca să admire curajul tatălui său. La câteva zile după slujbă, când protestele congregaţiei erau în toi, anunţă că avea de gând să îi calce pe urme în slujire.

La predică asistase şi un bărbat ai cărui ochi scăpăraseră de mânie la avizul celor spuse de pastor. După slujbă, acesta părăsise însă biserica şi uitaseră cu toţii de el.

Nu bănuia pe atunci niciunul dintre ei că predica din ziua aceea avea să îi schimbe viaţa nu doar acestuia, ci şi tânărului Robert.

În ceea ce îl priveşte pe fiul pastorului, dorinţa sa de a sluji în biserică nu era un simplu capriciu de copil. Robert începu să citească Biblia, iar în următorii doi ani se devotă serios studiului, citind cărţi teologice şi urmărind cu mare interes carierele celor mai iluştri evanghelişti contemporani. La 16 ani, ţinu prima sa predică, urcând la amvon în locul tatălui său într-o duminică în care acesta era plecat din urbe. Întreaga congregaţie fu impresionată, ba chiar niţel uluită de maturitatea pe care o vădea deja tânărul în gândire.

Totuşi, odată cu rapidul său progres spiritual şi intelectual, acestuia începură să-i încolţească, nevăzute, în suflet mândria şi ambiţia tinereţii – seminţe care vegetează în fiecare individ, dar care cresc cel mai viguros în cei înzestraţi. Tânărul Robert nu îşi dorea pur şi simplu să se facă pastor; visul lui era să devină un pastor *mare*. Aspiraţiile lui creşteau pe măsură ce i se adânceau

cunoştinţele despre doctrina evanghelică. În tot acest timp însă, era prea puţin conştient de propria-i fire căzută şi păcătoasă. Şi, chiar de credinţa îi era cât se poate de reală, ea nu fusese încă trecută prin încercările vieţii şi îi lipsea deci smerenia ce izvorăşte din eşec şi din îndoiala de sine. Obţinea totul uşor, era admirat de toată lumea, şi astfel mândria îşi întindea subtilele-i tentacule, punând tot mai mult stăpânire pe caracterul său.

Cât despre bărbatul care plecase *aproape* neobservat din biserică după terminarea slujbei, ura acestuia se adânci văzând cu ochii, aşa cum se întâmplă întotdeauna atunci când ura nu este smulsă din rădăcini şi stârpită. De-a lungul anilor în care luptă pe front ca soldat confederat, vrajba pătimaşă din inima lui căpătă atâta amploare, încât ajunse să vorbească deschis despre intenţia sa de a-l omorî pe Abraham Lincoln pentru că îi eliberase pe sclavii naţiunii. Nu dăduse nicio clipă uitării predica rostită de pastor cu ani în urmă. Iar, în mintea lui, aceasta rămânea direct legată de Proclamaţia de emancipare, aproape ca şi cum Lincoln însuşi ar fi şezut în aceeaşi strană, ascultând cuvintele pastorului, şi pe ele şi-ar fi bazat hotărârea luată mai târziu. Dacă avea să se ivească vreodată prilejul, jurase că o să se răzbune, în numele Sudului şi al Confederaţiei, şi pe preşedinte, şi pe pastor. Amândoi erau partizani ai aceleiaşi cauze blestemate. Amândoi trebuiau pedepsiţi.

Prilejul se ivi în anul 1864, când se întoarse în Baltimore. Cumpăna războiului începuse să încline în favoarea nordiştilor. Era nevoie de o lovitură de maestru care să insufle un avânt înnoitor trupelor confederate. Şi ce să fie mai potrivit decât execuţia publică a unui ilustru pastor din Sud care trădase cauza Confederaţiei? Asasinatul va face din el un erou şi va reaprinde flacăra războiul în rândul confraţilor săi.

Într-o dimineaţă de duminică, pe la jumătatea slujbei, uşile bisericii din Baltimore se deschiseră fulgerător, izbindu-se cu zgomot de perete.

Pastorul se opri din vorbit şi se uită peste capetele enoriaşilor să vadă care era cauza întreruperii. Toate privirile se întoarseră într-acolo. Până să apuce ei să se dezmeticească, un bărbat îmbrăcat în uniforma cenuşie a Confederaţiei, cu părul vâlvoi, blond, lung şi îmbâcsit, se năpusti pe culoarul central, proferând blesteme şi ameninţări şi agitând un pistol în aer.

— E înarmat! strigă cineva.

Oprindu-se la jumătatea culoarului, atacatorul ţinti spre amvon şi trase. Un vitraliu se făcu ţăndări, umplând podeaua de cioburi.

Se dezlănţui un adevărat infern. Toată lumea urla ca din gură de şarpe. Pastorul se ascunse în spatele amvonului, în vreme ce enoriaşii se trântiră pe burtă, adăpostindu-se sub bănci. Răsunară mai multe împuşcături, trase bezmetic în toate direcţiile, ecoul lor amestecându-se cu ţipetele îngrozite ale femeilor.

— Moarte trădătorilor! răcni cu furie intrusul. Trăiască Confederaţia!

Cu aceste cuvinte, se răsuci, mai trase o salvă de gloanţe la întâmplare, după care se făcu nevăzut.

Când se stinse înspăimântătorul vacarm, enoriaşii se ridicară încet în picioare. Unul dintre bărbaţi dădu fuga afară să cheme poliţia. Din faţă răzbeau bocete înfundate.

Enoriaşii priviră în jur să vadă dacă nu fusese rănit careva. Apoi lumea începu să murmure şi unii se îndreptară spre culoare. Se strânseră în faţa primului rând. Treptat porniră într-acolo şi ceilalţi.

Un vaier de stupoare şi jale despică tăcerea.

— O, nu... Doamne, Dumnezeule... nu!

La văzul groaznicei privelişti, întreaga congregaţie

începu să suspine de şoc şi de durere.

Soţia pastorului şedea, albă ca varul, cu ochii pierduţi, strângându-şi fiica în braţe. Pieptul fetei era roşu de sânge – un glonţ tras la întâmplare îi străpunsese inima. O privire fu de ajuns ca să îşi dea cu toţii seama că e moartă.

Fără să stea pe gânduri, fratele geamăn al fetei o ţâşni spre ieşire, luptându-se cu lacrimile usturătoare ce îi înceţoşau vederea. Se năpusti afară tocmai când ucigaşul, ajuns la capătul lungii străzi, coti la stânga şi se făcu nevăzut.

Pe tânărul predicator aspirant îl năpădi un simţământ cum nu mai încercase în toţi cei şaptesprezece ani ai săi – un val imens de indignare şi mânie. Pe moment, nu identifică sentimentul drept *ură*. îi simţi pur şi simplu pornirea pătimaşă şi îi urmă îndemnul – de a-l prinde pe făptaş şi de a-l face să plătească.

Fără să şovăie, alergă în casă şi se duse săgeată la etaj, în dormitorul tatălui său. Peste câteva secunde, dând cu totul uitării făgăduinţa de a se face pastor, cobora deja scara cu un Colt 45 în mână şi o cutie cu gloanţe îndesată în buzunar. Coltul, revolverul bunicului său, era o moştenire de familie. Nici nu ştia dacă se trăsese vreodată cu el. Dar era singura armă din casă.

Înşeuă înfrigurat un cal şi porni în galop de-a lungul străzii pe urmele criminalului.

3
În căutarea făptaşului

La cei 17 ani ai săi, Robert ştia că ajunsese la vârsta la care majoritatea tinerilor din Sud luptau deja pe front. În curând trebuia să aleagă între a se înrola la rându-i în armată sau a se înscrie la seminar, cum avusese de gând de câţiva ani încoace. Care era, însă, alegerea *corectă* nu ştia. N-o ştia încă, dar ziua aceasta avea să fie hotărâtoare în luarea deciziei.

Având în vedere dilema cu care se confrunta, fiul pastorului urmărise îndeaproape evoluţia războiului. Citea toate articolele din gazete şi era la curent cu toate mişcările trupelor. Avea cunoştinţă, bunăoară, de înaintarea forţelor confederate conduse de generalul Early spre Maryland în speranţa de a ameninţa Washingtonul din nord. Ştia că un regiment făcuse tabără cale de câţiva kilometri la vest de oraş cu doar câteva zile în urmă. Cât plănuiau să rămână acolo nu avea cum s-o ştie. Regimentul aştepta restul trupelor lui Early şi instrucţiuni din partea generalului Lee.

Mânat de o furie oarbă, tânărul se îndepărtă în galop de biserică, cu ochii înotând în lacrimi, încercând să îşi alunge din minte imaginea chipului neînsufleţit al surorii sale. Nu ştia la ce să se aştepte. Se repezise pe urmele ucigaşului fără să îşi dea măcar seama ce face, sperând cu disperare că se va alege *ceva* din toată tragedia asta. Nu era în stare să gândească limpede, să îşi folosească raţiunea. Deocamdată adrenalina produsă de şoc era singura care îl mâna înainte.

La capătul străzii, tânărul călăreţ o coti la stânga, în direcţia în care se făcuse nevăzut ucigaşul. Strada era pustie. În cele din urmă, încetini. Ceaţa începea să se risipească, atât pe cât era posibil într-o asemenea

împrejurare, din mintea-i febrilă.

Bărbatul dispăruse. îşi lăsase pesemne calul în josul străzii şi, odată ajuns aici, se refugiase călare. Dar strada aceasta ducea la vest de oraş, spre garnizoana de pe câmp. Unde altundeva să fi mers? Unde să se poată ascunde mai bine decât printre cinci mii de inşi îmbrăcaţi cu toţii în uniforme identice?

Robert îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi porni înainte la galop. Poate că avea să fie o trudă zadarnică – un fel de a căuta acul în carul cu fân. Totuşi, avea un avantaj. Văzuse chipul bărbatului şi îl putea recunoaşte dintr-o mie. Indiferent câţi ani vor trece, chipul acela avea să îi rămână întipărit cu fierul roşu în memorie pentru totdeauna.

Peste patruzeci de minute, intra deja călare în tabăra confederată. îşi struni calul şi, plimbându-şi privirea peste puzderia de oameni din faţa lui, Simţi că i se strânge inima. Analogia cu acul şi carul de fân nu fusese nicicând mai potrivită. Pe drum încoace încercase să găsească un indiciu cât de mărunt, dar nu întâlnise pe nimeni şi nimic care să îi dea de înţeles unde se afla bărbatul. Poate că nici nu făcea parte din acest regiment. De unde să ştie el că nu fugise din oraş în direcţia opusă? Poate că nici nu era soldat. Uniforma o fi fost un şiretlic menit să îi inducă pe toţi în eroare. Individul se putea afla oriunde.

Totuşi, probabilitatea cea mai mare era să se afle aici. Dar cum să dea de el – plimbându-se, cu urechile ciulite şi ochii în patru, prin tabără... în speranţa că va auzi ceva sau că îl va zări din întâmplare?

Erau slabe şanse... dar ce altceva îi rămânea de făcut?

Descălecă, îşi legă calul de un copac şi începu să se plimbe cu dezinvoltură printre corturi şi focurile de tabără. Nimeni nu îi dădea mare atenţie. Cei pe lângă care trecea

îi aruncau nepăsători o privire fără a catadicsi să-i adreseze vreun cuvânt. Erau obişnuiţi cu civilii care veneau să caşte gura când se aflau în preajma unui oraş. Acesta nu era, vezi bine, primul băieţandru dornic să vadă oştenii de aproape. Faptul că părea mai tânăr decât era în realitate îl făcea să sară şi mai puţin în ochi. Soldaţii, unii chiar mai tineri decât el, erau în mod vădit sătui de război şi nerăbdători să se întoarcă acasă.

Încet-încet, mânia din inima lui Robert se domoli, transformându-se într-o înverşunare tăcută de a găsi ucigaşul şi de a-l aduce în faţa justiţiei, chiar de ar fi să-l caute o viaţă întreagă. Băiatul nu recunoştea însă acea mânie drept ceea ce era ea de fapt, punând-o pur şi simplu pe seama cumplitelor emoţii ale momentului. Şi, uite aşa, sămânţa urii îi încolţi în suflet şi, nevăzută, începu să prindă repede rădăcini, fără ca el să aibă măcar habar.

Se învârti năuc prin tabără ore în şir, ascultând frânturi de conversaţie, încercând să găsească vreun indiciu, fără a ţine seama de foame sau de sete, căznindu-se să nu se gândească la cutremurătorul motiv pentru care se afla acolo. Nu băuse şi nu pusese nimic în gură de la micul dejun, dar golul sufletesc era mult mai adânc decât cel din stomac.

Totuşi, până la urmă, oboseala fizică şi mintală îşi spuse cuvântul şi, nemaiputând face abstracţie de evenimentele dimineţii, crunta realitate a morţii surorii sale îi reveni în suflet şi în minte cu o forţă copleşitoare. Se retrase într-un loc ferit, departe de ceilalţi, şi prăbuşindu-se la poala unui copac, izbucni în suspine amare.

Acolo îl găsi peste câteva minute un ofiţer care se îndrepta spre ţarcurile cailor. Bărbatul se opri şi îşi coborî privirea spre el.

— Te simţi bine, băiete? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc... domnule ofiţer, bâigui Robert, încercând să îşi vină în fire.

— Eşti soldat?

— Nu... Locuiesc în oraş. Am venit doar să arunc o privire.

— Necazuri personale?

— Da.

Ofiţerul îşi fixă privirea asupra pistolului din mâna lui Robert.

— În locul tău, aş ţine revolverul acela departe de ochii celorlalţi. Lumea s-ar putea să creadă că ai de gând să-l foloseşti.

— Am înţeles.

— Unde mai pui că mulţi s-ar putea să râvnească la o asemenea armă, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da, domnule, înţeleg.

Ofiţerul îl mai măsură din privire preţ de câteva secunde, apoi îşi văzu de drum.

Robert se sculă, se şterse la ochi, încălecă în şa şi se întoarse acasă.

În treapădul iscat după nenorocire, nimeni din cei aflaţi în biserică şi din mulţimea de oameni ce se perindară mai apoi valuri-valuri pe la casa parohială nu băgă de seamă că fiul pastorului lipsise mai toată după-masa. Fu chemată poliţia şi un medic. Pastorul fusese rănit în umăr şi dus la spital. O enoriaşă, care avea o rană superficială la braţ, fu tratată pe loc.

Adevărata tragedie era însă uciderea absurdă a unei fete nevinovate din raţiuni pe care nimeni nu le putea înţelege. Întreaga zi a fost pusă, în zeci de feluri, aceeaşi întrebare: *De ce*?

Întrebaţi fiind de către anchetatori dacă îl recunoscuse vreunul dintre ei pe făptaş, câţiva dintre enoriaşi îşi amintiră de un tânăr cu trăsături similare pe

care îl văzuseră de mai multe ori la slujbe cu trei-patru ani în urmă. Punând cap la cap relatările lor, ieşi la iveală un nume: Damon Teague.

Era un început, decretă poliţistul care conducea ancheta. Vor face cercetări să vadă dacă individul poate fi reperat prin surse militare. Până una, alta, adăugă el, nu ar strica să se verifice arhivele bisericii pentru a afla când anume se alăturase Damon Teague congregaţiei. Informaţia în sine nu ar dovedi nimic, dar ar constitui un indiciu în plus în vederea elucidării misterului.

Trupul fetei fu ridicat de către antreprenorii de pompe funebre. Mama ei, încă zdruncinată de durere, fu ajutată să se dezbrace şi să se bage în pat. Bărbaţii acoperiră cu scânduri ferestrele bisericii ce fuseseră făcute ţăndări. Femeile se ocupară de mâncare şi de celelalte lucruri trebuincioase, având grijă ca familia îndoliată să nu ducă lipsă de nimic.

Şi, uite aşa, când Robert se întoarse într-un târziu acasă, puţini îşi dădură seama că nu îl văzuseră de dimineaţă.

4
Pictorul

A doua zi dimineaţă, după ce îşi lăsă mama şi sora mai mare în grija unui grup de enoriaşe şi îşi vizită tatăl la spital, Robert se întoarse în tabăra confederată. Încă nu îi mărturisise părintelui său ce avea de gând să facă. În cele din urmă, va trebui să îi spună, dar încă nu venise momentul. Taică-său era încă prea slăbit.

Somnul de peste noapte îi făcuse puţină ordine în gânduri şi în simţiri. Fusese o noapte scăldată în lacrimi, dar în cele din urmă oboseala învinse durerea şi izbuti să închidă ochii vreme de câteva ceasuri. Se trezi cu hotărârea fermă de a cerceta metodic tabăra militară. Urmând sfatul pe care i-l dăduse în ajun ofiţerul, se întoarse acolo cu arma ascunsă în buzunarul larg al unui palton.

Un giulgiu devastator rămase suspendat asupra casei parohiale întreaga săptămână. Era un du-te-vino continuu de enoriaşi, fiecare făcând tot ce îi stătea în puteri ca să aducă mângâiere celor îndoliaţi şi să le asigure toate cele necesare. Pastorul se întoarse acasă a doua zi, cu mâna în ghips, aflându-se încă sub atenta supraveghere a medicului. Soţia lui, chiar dacă se întremase îndeajuns cât să poată vorbi şi mânca, rămase mai departe la pat, îngrijită fiind de Rachel, fiica ei mai mare, de o mătuşă şi de un cârd de enoriaşe.

În doar două zile, poliţia confirmă existenţa unui anume Damon Teague, sergent în cadrul armatei confederate. Primele indicii îl plasau în Mississippi. Robert însă era convins că individul se află mult mai aproape şi era hotărât să îl găsească. Nevrând să îşi îngrijoreze tatăl, îi vorbi despre intenţiile sale ofiţerului care conducea ancheta, un detectiv pe nume Heyes. Acesta nu păru

impresionat de planul lui.

— Uite ce e, tinere, ripostă el, intenţiile dumitale sunt lăudabile, dar să fim serioşi: nu eşti decât un băieţandru şi încă nu ţi-ai revenit pe deplin din şoc. E şi firesc, după cele întâmplate. Ne pare tuturor rău că ţi-ai pierdut sora, dar trebuie să ne laşi să ne facem meseria şi să nu ne baţi la cap cu teoriile tale trăsnite.

— Dar sunt sigur că se află acolo, domnule Heyes.

— Şi pe ce se bazează, mă rog, *siguranţa* dumitale?

— Nu ştiu... am eu o presimţire.

Poliţistul nu îşi putu înfrâna un zâmbet.

— Ei bine, băiete, în profesia noastră presimţirile nu fac nici cât o ceapă degerată. Până la urmă, munca asiduă de detectiv este cea care dă roade de fiecare dată. Dacă individul este soldat, îi vom da de urmă prin anumite surse. Nu are cum să ne scape.

— Dar de ce n-am putea să-l întrebăm pur şi simplu pe comandant dacă Damon Teague se află în regimentul lui?

— Pentru că asta l-ar pune în alertă şi ar şterge-o cât ai zice peşte.

— Atunci am putea porni pe urmele lui, domnule Heyes.

Poliţistul izbucni în râs.

— Nu suntem în Vestul sălbatic, băiete. Aici nu ne îndeletnicim cu poteri şi linşaje. Aşa ceva n-ai să întâlneşti decât în romanele de doi bani. Noi ne facem treaba încet şi meticulos până ce punem toate iţele cap la cap.

— Totuşi, insistă fiul pastorului, sunt sigur că e lesne de aflat dacă individul face sau nu parte din acest regiment.

— Şi o vom afla. Problema e că armata îşi apără oştenii. Dacă începem să punem întrebări, comandantul se va duce la el şi îl va întreba dacă el a fost făptaşul. Teague

va nega, iar armata va forma un zid de nepătruns în jurul lui, invocând fel şi fel de secrete militare. O ştiu prea bine – nu e prima dată când am de-a face cu armata. Dacă ucigaşul este acolo, nu-l putem scoate din ascunzătoare decât pe căi legale, fără să tulburăm prea repede apele.

Chiar şi aşa, Robert nu se lăsă păgubaş. Continuă să cutreiere tabăra militară, înarmat cu un blocnotes uriaş şi creioane de grafit. Era îndeajuns de înzestrat într-ale desenului cât să lase Impresia că foloseşte tabăra drept fundal pentru o serie de schiţe despre viaţa de soldat. Tot văzându-l prin tabără, echipat cu foi de desen, şevalet şi creioane, în curând soldaţii prinseră a-l recunoaşte şi a sta de vorbă cu el, unii chiar oferindu-se să îi pozeze în timp ce îi desena. Începură să îi spună „pictorul”, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască cine este sau de ce se află, de fapt, acolo.

La şase zile după împuşcarea surorii sale, avu loc înmormântarea. Mamă-sa îşi veni în fire, iar tatăl lui se însănătoşi. Încet-încet, viaţa lor de familie reveni la normal, chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel ca odinioară. Nicio familie căreia i-a fost răpit un membru drag, în orişice fel, nu mai poate fi cu adevărat completă în această viaţă – abia în viaţa de apoi se găseşte vindecarea şi reîntregirea.

— Cu ce te îndeletniceşti, tinere? îl întrebă ofiţerul cu care se întâlnise prima oară. Tu să fii, oare, pictorul de care tot aud de la o vreme încoace, cel care îi desenează pe soldaţi?

Trecuseră vreo trei-patru zile de la înmormântare şi Robert zăbovea zilnic ceasuri întregi în tabăra militară.

— Văd că... hm... Văd că ţi-a mai venit inima la loc.

— Da, domnule ofiţer, răspunse Robert cu un zâmbet forţat.

— Mă bucur că nu mai umbli cu pistolul la tine. îmi

dăduseşi oarece emoţii.

Băiatul mai trasă câteva linii pe foaia din faţa sa fără să răspundă.

— Pot să arunc o privire? întrebă ofiţerul.

— Da... da, desigur, răspunse Robert.

Bărbatul se apropie, oprindu-se în spatele lui.

— Hmm... nu e rău, comentă el.

— Pot să vă întreb, domnule ofiţer, murmură Robert cu jumătate de gură, cât timp veţi mai rămâne aici?

— Sper că nu eşti vreo iscoadă de-a unioniştilor! ripostă, zâmbind, bărbatul.

— Nu, domnule, nu sunt, răspunse Robert, zâmbind la rându-i.

— Drept să-ţi spun, nici noi nu ştim. Aşteptăm ordine de la generalul Lee şi generalul Early. După părerea mea, mai zăbovim aici o săptămână, cel mult două.

Robert îl petrecu din ochi. Când ofiţerul se făcu nevăzut, băiatul îşi strânse lucrurile şi o luă din loc. Fără să atragă atenţia asupra sa, sub pretextul desenatului de schiţe, încerca să îşi croiască sistematic drum prin tabără în aşa fel încât să poată cerceta pe îndelete grupul de soldaţi ce ocupa fiece cort. Peste zi era însă un du-te-vino continuu care îi îngreuna simţitor sarcina. Ştia că nu există o garanţie a succesului şi nu putea decât să spere că mai devreme sau mai târziu îi va surâde pur şi simplu norocul. îl auzise nu o dată pe tatăl lui spunându-le enoriaşilor că norocul merge mână în mână cu sârguinţa. Care vasăzică, dacă îşi continua sârguincios cercetările, poate că în cele din urmă va avea norocul să se afle la locul potrivit, la momentul potrivit. Aşa zicea tatăl lui că se întâmplă în viaţă – cu cât munceşti mai asiduu, cu atât eşti mai „norocos”.

În mijlocul blocului de desen, pe o coală care nu se afla niciodată deasupra şi nu fusese văzută de niciunul

dintre oştenii care aruncau în treacăt câte o privire peste lucrările lui, se afla schiţa taberei. Aceasta indica amplasamentul fiecărui cort, fiecărei baricade provizorii, toate ţarcurile, echipamentele şi popotele. Pe acea foaie îşi nota toate cugetările şi observaţiile. În fiecare zi revenea la schiţă în repetate rânduri, marcându-şi propriile mişcări.

Şi, uite aşa, tot înainta prin tabără, privind... ascultând... şi aşteptând.

5
La pârâu

În amiaza celei de-a cincea zile de când se dădea drept pictor, răbdarea tânărului Robert fu în sfârşit răsplătită.

Se afla la oarecare distanţă de tabără, desenând un bărbat ce încerca să dreseze un cal – ceea ce nu era deloc uşor, căci nici omul, nici animalul nu stăteau o clipă locului – când numai ce îi ajunseră la urechi cuvintele: „Trăiască tocana de vită a caporalului Jacob – eu atât am de spus!”, urmate de râsetele a doi-trei bărbaţi.

— Mare dreptate ai, domnule sergent, încuviinţă un altul. În plutonul cu care eram înainte s-ajung aici, aveam la popotă un moşneag pe la vreo şaptezeci de ani şi toate mâncărurile aveau acelaşi gust. Nu ştiai care-i pulpă de pui şi care-i cotlet de berbec.

— O, asta nu-i nimic! în Mississippi aveam un bucătar care punea ce mai rămânea din terciul de ovăz în cafea – spunea că asta-i dă caracter!

Băiatul nici că auzi însă comentariile acestea. Cuvântul „trăiască” îi răsunase în urechi aidoma unui gong, stârnindu-i o sumbră amintire. Şi nu doar cuvântul sunase cunoscut... era absolut sigur că recunoscuse şi vocea!

Înfiorat, privi repede îndărăt, îndeajuns cât să îi vadă pe cei trei ostaşi, ce mergeau cu spatele la el, intrând într-un cort aflat la o distanţă de 12–15 metri. Nu izbutise să le zărească feţele.

După ce bărbaţii intrară în cort, se strecură şi el până acolo. Prin deschizătura cortului nu se vedeau însă prea multe.

Nevrând să bată la ochi, se întoarse la şevalet, dădu înfrigurat foile până la schiţa taberei şi trasă un cerc în

jurul cortului.

Prea agitat ca să se mai poată concentra în mod convingător asupra desenului, îşi strânse lucrurile şi porni încet spre tabără, întrebându-se ce să facă.

Din cinci în cinci secunde, întorcea capul spre cort, supraveghindu-l de departe.

Peste câteva minute, îl văzu ieşind pe unul dintre cei trei soldaţi. Purta pe cap im chipiu al cărui cozoroc îi umbrea parţial chipul.

Ceva îi spunea că acesta era individul care exclamase „trăiască tocana”, dar n-avea cum să îşi confirme bănuiala.

Poate că îl deruta chipiul. Până acum nu se gândise la asta. Încercă să îşi amintească ziua tragediei. Stătea în primul rând, împreună cu mama şi surorile sale. La auzul agitaţiei stârnite de intrarea vijelioasă a bărbatului, întorsese imediat capul... Da, acum îşi amintea clar – cel care îi ucisese sora geamănă *nu* purtase chipiu militar. Dăduse buzna înăuntru cu capul gol şi părul fluturând sălbatic.

Nu era de mirare că nu încă nu izbutise să îl identifice. îi fusese imposibil să separe chipul pe care îl văzuse de pletele acelea lungi.

Restul zilei se scurse fără alte evenimente remarcabile. Era târziu, se lăsa deja asfinţitul. Robert se întoarse acasă, aşteptând înfrigurat dimineaţa şi încropind în minte un plan de bătaie, încercând să găsească o cale de a se apropia îndeajuns de individ cât să îl vadă bine la faţă, preferabil *fără* chipiu.

Dorind să profite de atmosfera degajată din zori, se înfiinţă în tabără dis-de-dimineaţă, când soldaţii tocmai se trezeau din somn.

Mergea încet, pândind de la distanţă cortul bărbatului şi nădăjduind să nu observe nimeni că mai mult

căsca ochii decât desena. Era însă prea aproape de capătul căutărilor sale ca să se oprească acum.

În aer plutea aromă de cafea şi de slănină friptă. Un grup de soldaţi din apropiere, îmbrăcaţi în flanele de corp, porniră spre pârâu. Din păcate, cu toţii purtau chipiuri. îi urmă de la distanţă. Bărbaţii ajunseră la pârâu şi încet-încet li se alăturară şi alţii. Unii îşi ostoiră setea, alţii îşi dădură cu apă peste faţă, iar câţiva, mai îndrăzneţi, îşi scoaseră cămăşile şi chipiurile şi se spălară până la brâu. Majoritatea stăteau cu spatele la el.

În vreme ce îi urmărea cu privirea, numai ce auzi o voce alături.

— Nu e tocmai o scenă demnă de a fi imortalizată.

Răsucindu-se spre cel care vorbise, Robert dădu cu ochii de ofiţerul pe care îl reîntâlnise deunăzi.

Râse mânzeşte. Apariţia subită a bărbatului îl cam speriase.

— Aveţi dreptate, domnule ofiţer, dar presupun că face şi asta parte din viaţa de soldat.

— Nu văd ce ar putea găsi interesant un civil în asta.

— Păi, vedeţi dumneavoastră... m-am gândit să încerc a zugrăvi câteva scene de felul acesta, din viaţa cotidiană. Am deja câteva idei şi mă întrebam cu care să încep.

— Aşa care vasăzică... Dar văd că blocul de desen ţi-e încă la subsuoară.

— Păi, numai ce-am ajuns. Încă nu m-am hotărât ce scenă să desenez.

Căpitanul îl mai sfredeli cu privirea preţ de câteva clipe, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva tânărul „artist” îi ascunde ceva. Nu zăbovi însă prea mult asupra gândului, continuând în schimb să urmărească pur şi simplu împreună cu băiatul îmbăierea matinală a soldaţilor.

Tare băgăcios mai era ofiţerul!

Un bărbat din şirul de militari adunaţi pe malul pârâului îşi scoase chipiul şi îşi vârî cu totul capul în apa rece, după care se ridică slobozind un chiot sălbatic de desfătare şi, scuturându-şi părul ud, căută cu mâna prosopul pe care îl avea prins la brâu.

Apoi se îndepărtă de pârâu, cu ochii dilataţi şi scânteind de plăcerea contactului cu apa rece.

Băiatului îi scăpă un icnet.

El era ucigaşul!

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul de lângă el.

— Ah, am crezut doar că... bolborosi Robert, după care adăugă repede: Nu s-a întâmplat nimic.

Îi zbârnâia creierul. Trebuia să acţioneze rapid. Bărbatul se întorcea la cortul său.

Se scuză faţă de ofiţer, după care porni grăbit după individul care îi reţinuse atenţia, încercând să se ţină îndeajuns cu firea cât să nu îi tremure glasul şi să se dea de gol.

— Domnule sergent Teague! strigă el, iuţind pasul ca să îl ajungă din urmă.

Surprins, bărbatul se opri şi întoarse privirea.

— Da, eu sunt.

— Am auzit că aţi fost cantonat în Mississippi, începu Robert. Cum e acolo? Eu n-am fost niciodată în Mississippi. E la fel ca aici?

— Toate taberele militare sunt la fel, răspunse sergentul. Numai că acolo e mai cald şi mai umed, atâta tot.

— De cât timp vă aflaţi aici?

— Nu de mult. Înainte să vin aici am luptat la Vicksburg. Am fost înfrânţi, dar las c-am omorât şi eu destui yankei. Asta-i tot?

— Da... asta-i tot.

Teague nu o luă imediat din loc. îşi îngustă ochii şi străpunse câteva clipe cu privirea chipul tânărului, ca şi cum ar fi cântărit ceva în gând. Apoi scutură din cap şi porni mai departe.

Robert se uită după el până ce individul intră în cort, confirmând încă o dată amplasarea cortului pe schiţa sa. Căpitanul îl urmărea, bănuitor, de departe. Robert se întoarse grăbit la calul său şi goni înapoi spre oraş.

6
Arestarea

Se duse întins la poliţia din Baltimore şi ceru să stea de vorbă cu detectivul Heyes.

— L-am găsit, domnule Heyes! începu el înfrigurat. L-am găsit pe Damon Teague. El este. N-am niciun dubiu că el a tras cu arma în biserică.

— Şi ce vrei de la mine? întrebă sceptic detectivul.

— Să îl arestaţi... ce altceva?

— Ştii ce-s alea probe? Nu ştii că orice om e considerat nevinovat până la proba contrarie?

— Ba da, sigur că ştiu. Dar nu l-aţi putea aresta în baza unei suspiciuni rezonabile? Trebuie să fie arestat – altfel nu va putea fi dus în faţa justiţiei. Trebuie să faceţi ceva înainte ca regimentul să pornească mai departe.

— Şi cu ce temei ai vrea, mă rog, să-l arestez?

— Aveţi un martor – pe mine!

Detectivul îi aruncă o privire care lăsa clar de înţeles ce părere are despre credibilitatea lui ca martor.

— Şi până la data procesului, îi dădu Robert înainte, vă garantez că se vor găsi o duzină de martori oculari, dacă nu chiar mai mulţi, care îmi vor da dreptate. L-am văzut, domnule Heyes. Am fost acolo şi l-am văzut cu ochii mei. Ascultaţi ce vă spun. În momentul acesta, Damon Teague se află în tabăra militară de lângă oraş. Este sergent în armata confederată şi este acelaşi bărbat care a venit la biserica noastră cu patru ani în urmă şi care a împuşcat-o acum pe sora mea. Dacă nu luaţi măsuri, am să iau eu personal.

Detectivul înţelese că nu era cale să îl înduplece.

— În regulă, se învoi el în cele din urmă. Am să discut cu superiorii mei.

— Când?

— Când am să pot.

Deloc convins, fiul pastorului părăsi valvârtej biroul, vădit ofticat.

După ieşirea lui furtunoasă, Heyes se gândi că toată tărăşenia ar putea sfârşi în mod dezastruos dacă băiatul dă buzna în tabăra militară şi se pune a face acuzaţii în gura mare. Trebuia să pornească pe urmele lui ca să se asigure că situaţia nu va scăpa de sub control.

Dar, până să ajungă el în tabăra militară împreună cu oamenii lui, tărăboiul pe care sperase să îl evite începuse deja.

Fiul pastorului se întoarse în tabăra confederată, de astă dată fără planşe sau creioane, îmbrăcat cu acelaşi palton voluminos care devenise semnul său distinctiv de o săptămână încoace.

În pofida celor doar şaptesprezece ani ai săi, avea pasul apăsat şi sigur, ca de bărbat, şi o hotărâre nestrămutată în priviri. Unde cu doar două săptămâni în urmă visa încă să se facă pastor, noaptea trecută stătuse mai mult treaz, întrebându-se dacă este pregătit, la o adică, să ucidă – să ia viaţa unui om. Momentan nu se putea gândi la consecinţele pe care le-ar avea o asemenea faptă asupra vieţii şi viitorului său. Era sigur de un singur lucru: că trebuie să îl aducă pe ucigaşul surorii sale în faţa justiţiei... într-un fel sau într-altul. Altminteri, cine ştie ce ar fi fost capabil să facă mai târziu individul? Dacă avea să ucidă din nou? Robert nu îşi cercetase îndeajuns de profund inima pentru a fi în stare să facă diferenţa între răzbunare şi dreptate. Acum nu avea timp să îşi bată capul cu asta. Acum acţiona din impuls, mânat de sentimente, de durere şi de o dorinţă oarbă de a se răzbuna pe păcătos ce depăşea indignarea justă faţă de păcat mai mult decât îşi dădea el seama. Nu era conştient nici măcar de pericolul în care se punea pe sine însuşi.

Văzându-l cum străbate îndârjit tabăra, căpitanul înţelese dintr-o privire că ceva se schimbase.

— Hei, fiule... aşteaptă o clipă, strigă el după tânăr. Vreau să te întreb ceva.

Robert însă nu se opri. Căpitanul se luă după el. Iuţind pasul, izbuti să vadă cortul în care se năpusti băiatul.

— Sergent Teague, rosti grav Robert.

Bărbatul, întins pe patul de campanie, ridică privirea. Ceilalţi doi ocupanţi ai cortului întoarseră şi ei capetele spre musafirul nepoftit.

— Scoală-te! tună Robert.

— Poftim?! făcu iritat sergentul.

— Ţi-am zis să te scoli.

Damon Teague nu era genul de om care să stea la ordinele unui băietan cu caşul la gură, ce abia dacă avea jumătate din vârsta lui. Iritarea i se transformă numaidecât în mânie.

— Ascultă aici, băieţaş, nu ştiu cine eşti, dar dacă nu...

Tânărul duse mâna la buzunar şi scoase fulgerător un Colt

45 pe care îl îndreptă spre inima lui, făcând să îi îngheţe vorbele pe buze.

— Scoală, repetă Robert. Eşti arestat.

Teague îşi regăsi graiul la fel de repede cum îl amuţise vederea armei.

— Arestat? Pentru ce? ripostă el.

Nu era, vezi bine, un om care să se lase intimidat cu una, cu două.

— Hai, întinde-o de aici! adăugă el nu fără oarecare şovăială, fixând cu privirea degetul băiatului.

— Am spus că eşti arestat, repetă Robert. Pentru crimă. Ridică-te în picioare!

Teague se uită la ceilalţi soldaţi, apoi izbucni în râs.

Tocmai atunci se năpusti înăuntru căpitanul. În lumina slabă din interiorul micului cort avu nevoie de câteva secunde pentru a evalua situaţia.

— Ce se petrece aici? întrebă el pe un ton autoritar.

— Îl arestez pe sergentul Damon Teague pentru săvârşirea infracţiunii de omor, anunţă Robert.

Teague râse din nou. Arma din mâna lui Robert rămânea aţintită spre pieptul lui.

— Puştiul e smintit, căpitane, spuse Teague. Nu poţi să ne scapi de el? E nebun de legat. A dat buzna aici fluturându-şi pistolul şi făcând tot felul de acuzaţii ridicole.

— Nicio mişcare, căpitane, îl avertiză Robert. Omul acesta este un ucigaş.

— Cum vine treaba asta? îi ceru căpitanul lămuriri lui Teague.

— Ţi-am zis că-i lipseşte o doagă. Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Va trebui să vii cu mine, băiete, spuse căpitanul, făcând un pas în faţă şi aşezându-şi mâna pe braţul lui Robert.

Împuşcătura care răsună în momentul următor iscă un nor de praf sub patul pe care stătea întins sergentul. Luat prin surprindere, Teague ţipă alarmat. Cei doi caporali care urmăreau scena din paturile lor săriră ca arşi şi o tuliră afară.

— Vorbesc serios, domnule căpitan, spuse Robert, îndreptându-şi iar arma spre Teague. Acest bărbat vine cu mine.

Zicând acestea, făcu un pas înainte, se aplecă şi îl smuci de braţ. Luat pe nepregătite de forţa lui, Teague îşi simţi braţul strâns ca într-o menghină şi, înainte să poată opune orişice rezistenţă, se trezi în picioare, cu ţeava pistolului înfiptă în coaste. Robert îl trase spre ieşire.

Nedorind să piardă un om şi convins de acum că acuzatorul lui Teague era într-adevăr nebun de legat, căpitanul se dădu precaut la o parte. Afară, soldaţii veneau deja în goană care dincotro, mulţi dintre ei cu arma în mână.

Detectivul Heyes şi oamenii numai ce sosiseră. Auzind împuşcătura, se grăbiră şi ei într-acolo.

Ajunseră tocmai când fiul pastorului ieşea din cort, cu ţeava unui Colt 45 îndesată în coastele unui soldat. Afară aşteptau deja vreo zece confraţi de-ai acestuia, cu puştile îndreptate spre băiat.

Peste câteva secunde, păşi afară din cort şi căpitanul. Văzându-i pe oamenii legii, acesta se duse întins la dânşii.

— E cu voi băiatul?

— Îl cunosc, îi răspunse Heyes, dar nu face parte din echipa noastră.

— A dat buzna aici aducând nişte acuze absurde sergentului meu şi zice că vrea să îl aresteze.

Heyes nu îşi putu reprima un zâmbet. Ce mai, puştiul avea curaj!

— Acesta este bărbatul de care v-am vorbit, domnule detectiv, interveni Robert. Acum că sunteţi aici îl puteţi aresta.

Căpitanul se uită iar la Heyes, întrebător.

— Este o situaţie tensionată, i se adresă detectivul, aruncând o privire spre mulţimea tot mai mare de soldaţi care se adunau în jurul lor. Niciunul dintre noi nu îşi doreşte vărsare de sânge. Ce ar fi să le spui oamenilor dumitale să se retragă, ca să putem discuta liniştiţi?

— Despre ce este, de fapt, vorba?

— A avut loc o crimă în oraş şi am dori să îi punem sergentului aici de faţă câteva întrebări privitor la asta – dacă nu ai nimic împotrivă, fireşte. În caz că este

nevinovat, va fi liber să se întoarcă la regiment şi veţi primi scuzele de rigoare. Dacă se ivesc dovezi împotriva lui, va avea parte de o judecată dreaptă.

— Ce vă face să credeţi că el e făptaşul?

— Băiatul a fost martor la cele întâmplate.

— Şi îi puneţi spusele mai presus de cuvântul sergentului meu? Uitaţi-vă la el: e doar un băieţandru.

— O fi, ripostă detectivul, dar nu văd de ce cuvântul lui ar fi mai prejos decât cel al omului dumitale. Tocmai de aceea vrem să îl interogăm pe sergent – ca să aflăm ce are el de spus. Aşa o cere legea. Nu mă înţelege greşit: şi eu sunt înclinat să cred, la fel ca dumneata, că puştiul e cam zănatec. Totuşi, nu pot ignora spusele lui. A fost de faţă la săvârşirea crimei. Aşa că n-am încotro: este de datoria mea să aflu care dintre ei spune adevărul. Este ceea ce ne dorim cu toţii, nu-i aşa?

Căpitanul căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— Întoarceţi-vă la corturile voastre, le dădu el ordin soldaţilor care se strânseseră în jur, după care se întoarse spre Teague. Du-te cu domnul detectiv. Nu vrem să ne ridicăm în cap autorităţile civile.

— Poftim?! Mă arunci lupilor în baza minciunilor scornite de un ţângău??

— Stai liniştit – până diseară se va lămuri toată tărăşenia şi vom avea grijă să fii pus în libertate.

Heyes făcu un pas în faţă, îi aruncă lui Robert o privire rece pentru că iscase un asemenea tărăboi, după care îl luă el însuşi în primire pe Teague.

7
Mustrări de cuget

După ce Damon Teague fu închis, viaţa lui Robert începu să revină încet-încet pe făgaşul de odinioară. Chit că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Cele două săptămâni care tocmai se încheiaseră, împreună cu consecinţele lor, aveau să îl schimbe pentru totdeauna, trasându-i un destin la care nici cu gândul n-ar fi gândit până atunci.

Beligeranţa crescândă a lui Teague în drum spre oraş îi făcu pe detectivul Heyes şi pe oamenii acestuia să înţeleagă că sergentul reprezenta un pericol mai mare decât crezuseră. Până să ajungă la secţia de poliţie, ieşit parcă din minţi, acesta răcnea şi blestema de mama focului, jurându-se să îl omoare pe băiat şi pe toţi cei din jur. Heyes fu nevoit să întărească paza şi dădu ordin ca Teague să fie pus după gratii. Ceea ce fusese menit a fi un simplu interogatoriu sfârşise urât. Detectivul nu era încă pregătit să îi dea dreptate băiatului, dar nici nu avea de gând să îl pună pe Teague în libertate înainte de a investiga mai amănunţit lucrurile.

Trimise aşadar vorbă căpitanului că, din pricina unor chestiuni neprevăzute, sergentul Teague *nu* se va întoarce la regiment în aceeaşi zi, urmând să rămână în arest până la sfârşitul anchetei. Apoi trimise după diacon, care fusese de la bun început omul său de legătură cu pastorul şi cu enoriaşii bisericii.

În timp ce aşteptau, Robert ceru voie să stea de vorbă cu deţinutul. Heyes stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă din cap şi îl conduse spre celule.

— Am să pun un paznic în faţa uşii, spuse detectivul. Să strigi dacă devine agresiv. Nu de alta, dar e cam furios. Şi ar fi mai cuminte să îmi laşi mie arma înainte să intri.

Robert îi înmână pistolul şi îl urmă pe gardian de-a lungul coridorului întunecos. Când se deschise uşa, Teague îşi ridică privirea. În cele treizeci de minute de când se afla în celulă i se domolise furia.

— Vasăzică... tu eşti aşa-zisul „pictor”, îi spuse el lui Robert. Ne-ai păcălit, bag seama, pe toţi cu blocul ăla de desen pe care îl purtai mereu cu tine. Să înţeleg că ai fost informatorul poliţiei de la bun început?

— Nu. Tot ce am vrut a fost să fii adus în faţa justiţiei.

— De ce? Ce treabă aveai tu cu mine?

— O miză personală.

— Ce miză? Şi cine eşti tu, mă rog? Cum te cheamă, puştiule?

— Robert... Robert Paxton. Pastorul Paxton este tatăl meu.

Teague râse amar.

— Ca să vezi – un fiu de popă devenit detectiv, cu pistolul în mână şi toate alea!

Oftă şi clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred... că mi-a venit de hac taman un fiu de popă! Trebuia să-ţi fac de petrecanie când am avut prilejul.

Cum dădea el uluit din cap, începu iar să se înfurie.

— Dar de ce?... Cum de ţi s-a căşunat aşa pe mine?

— Pentru că te-am văzut ucigând o fată nevinovată, ripostă Robert mânios.

— Poftim? Care fată? N-am ucis în viaţa mea o fată.

— Atunci pe cine voiai să împuşti când te-ai apucat să tragi cu arma în biserică?

— Pe popă. Cred că l-am nimerit şi pe el, putrezir-ar în iad.

— Ce ai împotriva lui?

— E un ciorlingău şi un trădător.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?! Tu eşti trădătorul... tot ceea ce reprezintă ţara asta!

Teague sări, cu pumnii strânşi, în picioare, dând să tabere asupra băiatului. Apoi, realizând pesemne consecinţele pe care le-ar avea încă o abatere, se răzgândi, mulţumindu-se să spună:

— Tocmai din cauza celor de teapa lui s-a ajuns la război. L-am omorât?

— Nu, dar i-ai ucis fiica şi ai să plăteşti pentru asta.

Vestea îl întristă pe deţinut. Treptat, însă, buzele i se lăţiră într-un rânjet.

— Poate că aşa-i şi mai bine, comentă el. N-are decât să sufere cât o mai avea de trăit pentru trădarea pe care a comis-o.

— Fata pe care ai ucis-o era sora mea geamănă şi cea mai bună prietenă a mea. Când ai împuşcat-o, odată cu ea, ai ucis şi o parte din mine. De aceea am pornit pe urmele tale. Nu te puteam lăsa să scapi nepedepsit.

Robert se întoarse să plece, apoi şovăi.

— Te-ai gândit vreodată, adăugă el, că *tu* vei fi cel care va putrezi în iad, fiu de...?

Se opri, şocat de vorbele ce îi ieşiseră pe gură, apoi se întoarse iar şi părăsi celula, întrebându-se din ce ungher al sufletului său izvorâse acea mânie cumplită.

Era deja în drum spre casă când ajunse diaconul la poliţie. Heyes îl întrebă pe cleric dacă poate aduce vreo doi-trei enoriaşi de încredere, pe lângă propria-i persoană, care ar fi dispuşi să vadă dacă bărbatul aflat în arest preventiv era cel care trăsese în biserică şi o omorâse pe fiica pastorului.

Au venit a doua zi dimineaţă şi tuspatru l-au identificat pe Teague fără nicio urmă de dubiu. Salva de imprecaţii şi ameninţări pline de ură pe care o slobozi deţinutul nu făcu decât să întărească adevărul mărturiei

lor, iar ultimele cuvinte ale acestuia – *Ar fi trebuit să vă omor pe toţi*! – nu trecură neobservate nici de Heyes, nici de restul anchetatorilor. Cât despre enoriaşi, aceştia se înfiorară niţel la gândul că, dacă avea să fie pus vreodată în libertate, Teague ar putea să le facă de petrecanie tuturor.

Până la finele celei de-a doua zile, Heyes era pregătit să admită că tânărul Robert Paxton nu era nicidecum un puşti smintit, aşa cum îl considerase la început.

În săptămânile care au urmat, descris drept un adevărat erou de către gazetele din Baltimore, Robert mai că deveni o celebritate în cadrul congregaţiei. În mijlocul durerii provocate de tragedie, fapta sa eroică îi ajutase pe toţi să înceapă procesul vindecării şi să meargă mai departe. Chiar dacă, din perspectiva veşniciei, încă nu exista un răspuns la teribila întrebare „de ce?”, se făcuse măcar dreptate în plan lumesc.

Treptat, toţi cei afectaţi începură să treacă peste cele întâmplate. Toţi, în afară de Robert Paxton. Mustrările lui de cuget abia răsăriseră. Era prea tânăr şi prea derutat de toate cele ca să fie pus pe piedestal de băieţii de la biserică. Până şi detectivul Heyes îi ridica osanale. Pe măsură ce se răspândea vestea cum că un ucigaş periculos fusese arestat de către un fiu de preot în vârstă de numai 17 ani, tot mai multe publicaţii îi solicitau interviuri.

În sinea lui, însă, Robert nu era nici pe departe împăcat.

Nu punea sub semnul întrebării *ce* făcuse, ci *de ce* o făcuse. Fuseseră motivele lui la fel de onorabile pe cât îi erau de elogiate acţiunile? însuşi statutul său de celebritate îl silea să privească înăuntrul său şi să înţeleagă că fusese mânat de dorinţa de răzbunare şi de mânie, nu de virtute sau de eroism. Şi apoi, îl mai apăsa şi

răbufnirea pe care o avusese în celula lui Teague. Din ce hazna a sufletului său izvorâse atâta ură?! Cum fusese în stare să-i spună unui seamăn de-al său, care era la rându-i creaţia Celui de Sus, să... putrezească în iad?... El era martorul lui Dumnezeu în faţa acelui om. Atunci cum de-i ieşise pe gură atâta venin?...

O înnegurare se pogorî încet-încet asupra întregii sale fiinţe, începu să îşi pună sub semnul întrebării propria credinţă. În fond, cât de reală era, de fapt, credinţa lui? De la nenorocire încoace, nu se rugase nici măcar o dată. Acţionase din instinctul primar al urii carnale. Nu se gândise nici măcar o singură dată la Damon Teague, *omul*. Văzuse în el doar duşmanul, criminalul, o scursură a societăţii.

Incidentul îi aşezase în faţa sufletului o oglindă, în care vedea acum lucruri care îl dezgustau. Cât de nobilă poate fi o faptă dictată de ură? Cum de pusese stăpânire pe el atâta răutate? Trecuse peste momentul de răscruce cu ajutorul credinţei sau mânat de dorinţa de răzbunare? Din nefericire, ştia prea bine răspunsul.

Pe parcursul scurtei sale vizite în celula lui Teague, existase vreo deosebire intrinsecă între ei doi? Nu, niciuna pe faţa pământului. Amândoi simţiseră acelaşi lucru, amândoi reacţionaseră în acelaşi fel. Fiecare îl dispreţuia pe celălalt. Nu se deosebeau cu nimic unul de altul! Şi atunci... ce *însemna* cu adevărat credinţa lui?

De unde izvorâse acea sete de răzbunare?

Se pregătise de ani de zile pentru o viaţă de pastor. Acum începea să se întrebe dacă nu existase cumva de la bun început Un miez de răutate în adâncul inimii lui. Cât de bine se cunoştea, de fapt, pe el însuşi? Se credea matur. Toată congregaţia îi admira înţelepciunea spirituală – de-a dreptul mirobolantă pentru un tânăr de vârsta lui. Dintr-odată, religiozitatea lui din ultimii ani i se părea pură

făţărnicie!

Se pornise înăuntrul lui o mare bătălie spirituală, lupta de a te cunoaşte pe sine, de a afla din ce este plămădit şi dacă sistemul lui de credinţă însemna sau nu ceva.

Între timp, roţile justiţiei confirmară că, în privinţa lui Damon Teague, avusese dreptate de la bun început.

Unei crime neelucidate comise în Mississippi, care coincisese cu transferarea acestuia în regimentul generalului Early, îi urmase încă un omor în Chattanooga în săptămâna în care Teague fusese cantonat acolo.

La două săptămâni după arestarea lui, când Heyes veni la casa parohială să îi pună la curent pe pastor şi pe fiul acestuia cu cele aflate, vestea, deşi oferea răspuns la multe întrebări, fu dulce-amară.

— Individul se angajase de ani de zile într-o vendetă personală, spuse detectivul. Pare-se că îţi datorez scuzele mele, adăugă el, întorcându-se spre Robert. Trebuia să te fi ascultat de la bun început. Acum că Teague este în spatele gratiilor şi primim zi de zi noi dovezi ale fărădelegilor sale, ştim deja sigur că este autorul a cel puţin şase crime. Cred că nu va fi deloc greu să obţinem o condamnare.

— Ce se va întâmpla cu el, domnule detectiv? întrebă pastorul.

— Va fi judecat, răspunse Heyes, şi, având în vedere toate mărturiile care se strâng împotriva lui, chiar şi din partea unor foşti camarazi de arme, probabil că va fi spânzurat.

Spânzurat. Cuvântul trecu prin inima lui Robert ca fierul roşu. Chiar şi dacă bărbatul era vinovat, el tot se simţea răspunzător.

După ce Heyes plecă, Robert se duse să facă o plimbare lungă, năpădit de remuşcări şi deznădejde.

Gândul propriei sale ipocrizii şi păcătoşenii nu îi dădea pace. La şcoala duminicală de la biserica tatălui său, îi învăţa pe copii despre renaşterea spirituală, despre călăuzirea păcătoşilor către Domnul. Mai toţi enoriaşii îl priveau ca pe un exemplu de virtute şi nu se îndoiau că într-o bună zi va deveni un mare predicator.

Dar ei nu ştiau ce urâţenie îi supura în suflet.

Fireşte că în ochii celorlalţi era un tânăr „admirabil”. Nu ucisese şi nu furase, cinstise mereu pe tatăl şi pe mama lui, şi nu păcătuise în viaţa sa în sensul pe care îl dădea lumea păcatului. Dar, cu toate astea, cuvintele Domnului îi apăsau acum conştiinţa cu degetul unui foc iluminator – „*Dar Eu vă spun ci oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii*”. Şi apoi, mai erau şi cumplitele vorbe ale lui Ioan: „*Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş*”.

Conform Bibliei, ura şi crima erau unul şi acelaşi lucru. Ambele aveau aceeaşi cauză, creşteau din aceeaşi rădăcină. Prin urmare, se cutremură Robert, Teague nu era cu nimic mai păcătos decât el. Amândoi erau *la fel* de păcătoşi.

Şi cel mai mult îl îndurera faptul că... se crezuse el însuşi bun, curat şi virtuos. Se considerase la rându-i un tânăr creştin model ce se pregătea să îşi trăiască viaţa în slujba lui Dumnezeu. Şi când colo... acum reieşea că aşa-zisele lui fapte bune nu sunt decât nişte zdrenţe – haina mânjită de care vorbeşte Isaia! Pe dinăuntru nu era decât un făţarnic, un mormânt văruit, plin de oasele moarte ale propriei sale trufii.

Îl urâse pe Damon Teague. Urâse nu doar fapta lui... Îl urâse p*e el*. Or, conform spuselor lui Ioan, asta însemna că era la rându-i un ucigaş!

O vorbă veche spunea: Urăşte păcatul, dar iubeşte-l pe păcătos. Nu avea nici măcar această scuză. El îl urâse

şi pe păcătos.

Şi acum, din cauza lui, omul avea să fie judecat şi probabil că avea s-o sfârşească în ştreang; în vreme ce pe *el* toată lumea îl trata ca pe un erou.

Nu era nici pe departe erou. Ceea ce făcuse era detestabil. Nu era cine ştie ce cavaler al dreptăţii – doar un frate furios, însetat de răzbunare. Cum fusese în stare să îi spună lui Teague că avea Să putrezească în iad?! Amintirea vorbelor sale îi apăsa cumplit Cugetul. Şi, chiar mai grav decât cuvintele propriu-zise, era ceea ce spuneau ele despre inima lui!

În cele din urmă, se duse la tatăl său şi îi zise că simte nevoia să plece o vreme undeva, să se reculeagă.

— Ce te frământă, Robert? îl întrebă pastorul. Are de-a face cu moartea lui Jane?

— Oarecum, răspunse băiatul. Însă, chiar mai mult decât moartea ei, m-a zdruncinat confruntarea cu Teague. Mă macină îndoielile şi am nevoie de un răgaz ca să îmi pun gândurile în ordine. Prea sunt răscolit.

— Moartea lui Jane ne-a pus pe toţi la încercare, zise tatăl său.

Robert aprobă din cap. Nici nu bănuia taică-său cât de profund îl încerca pe el!

— Ce-ar fi să-i faci o vizită mătuşii Ruth în Ohio? sugeră pastorul. Acolo te-ai putea bucura de linişte, departe de tumultul războiului. Sunt sigur că Ruth te va primi cu braţele deschise.

— Să ştii, tată, că e o idee bună, răspunse Robert. O vacanţă la ţară ar fi bine-venită. Am să-i scriu chiar azi mătuşii.

8
La ţară

Zece zile mai târziu, Robert luă trenul spre oraşul Cleveland, la sud de care se afla ferma mătuşii lui.

În cele două luni petrecute la ţară, munci din greu, făcu plimbări lungi şi începu să îşi reclădească, în solitudine şi în rugăciune, credinţa.

De astă dată, o clădea însă pe o temelie trainică, făurită din metalul trecut prin cuptorul aprins al încercărilor, îndoielii şi suferinţei, în care sunt căliţi toţi oamenii lui Dumnezeu.

După sejurul la fermă nu reveni pur şi simplu la vechiul său sistem de valori, ci descoperi noi temelii spirituale pentru viaţă, bazate pe o înţelegere mai profundă a fiinţei lui Dumnezeu, întregul său studiu de până atunci se axase pe doctrine *despre* Dumnezeu şi lucrarea Sa. Acum căuta să îl înţeleagă pe Dumnezeu *însuşi* – cum era El, cum îşi privea creaţia şi ce însemna în lucrarea Lui latura Sa de Tată, la care face mereu referire Iisus. Acum căuta să descopere caracterul lui Dumnezeu.

Pentru prima oară în viaţă îşi revizuia din temelii întregul Sistem de credinţă – nu prin prisma celor învăţate de la alţii, a predicilor rostite de tatăl său ori a explicaţiilor date de teologi cu privire la interpretarea corectă a doctrinelor evanghelice... ci prin prisma a ceea ce, după ce se adâncise şi mai smerit în citirea Scripturii, descoperea *singur*. Era un proces lung şi anevoios, ale cărui fundaţii trebuiau reancorate în adâncul minţii, inimii şi sufletului său pe măsură ce înţelegea ceea ce îi spunea Biblia, întorcând piatră după piatră, asimilând învăţătură după învăţătură.

Într-o zi, pe când se plimba printre lanurile înverzite de grâu, liniştea pământului i se pogorî în suflet. Şi în

mijlocul acelei tăceri se înălţară cuvintele „*Dumnezeu este bun*”.

Erau cuvinte al căror sens general îl cunoştea de mic. Nu era nimic neobişnuit în ele. Le auzise, repetate într-un fel sau altul, din fragedă pruncie. Totuşi, acum că se afla în pragul maturităţii, la vârsta la care toate sunt puse sub semnul întrebării, îl străfulgeră, ca pentru prima oară, gândul că Dumnezeu este într-adevăr *bun*.

Era o revelaţie pe cât de simplă, pe atât de importantă.

Brusc, se întrebă ce era „bunătatea” lui Dumnezeu. *Cum* era Dumnezeu cu adevărat? Ce personalitate avea? Cum ar fi să stea efectiv de vorbă cu El, faţă în faţă?

Erau întrebări colosale, cu un impact imens. Realiză că în toată viaţa lui nu-şi amintea să fi auzit vreun pastor sau predicator evanghelic, vreun dascăl sau evanghelist, şi nici măcar pe propriul său tată, vorbind despre Dumnezeu Tatăl ca despre cineva cu care ai putea sta *personal* de vorbă, cu care ai putea râde şi plânge şi căruia i-ai putea împărtăşi nemijlocit întrebările şi îndoielile tale. Nu auzise pe nimeni referindu-se la El ca la o *persoană*.

Pe Iisus simţea că îl cunoaşte. Iisus îi era apropiat. Cu Iisus puteai intra într-o comuniune strânsă. Dumnezeu Tatăl părea însă îndepărtat, tainic, de neatins. Cu siguranţă că nu aşa era menit să fie.

O mare speranţă se născu în adâncul fiinţei lui. Căzu în genunchi şi strigă:

— Doamne, arată-mi bunătatea Ta!

Atât. Apoi se ridică şi merse mai departe.

În zilele care urmară, întregul pământ, cu tot ce cuprindea el, reveni la viaţă. Miresmele ierburilor ce creşteau şi chiar ale ţărânei pe care călca înălţându-i-se până la nări, bâzâitul insectelor *ce* zburau deasupra lanurilor de un verde crud, croncănitul ciorilor, ciripitul

vrăbiilor şi cântecul cintezoilor, toate îi pătrundeau simţurile ca un misterios dans al naturii ce grăia taine despre Creatorul lor, adevăruri ce aşteptau să fie descoperite. Vântul îi săruta chipul în mers. Albastrul cerului şi norii albi răsfiraţi pe ici, pe colo, se înălţau ca o cunună de-a pururi mişcătoare deasupra pământului, umplându-i inima de emoţii pe care nu le-ar fi putut descrie în cuvinte. Întreaga creaţie începu să-l călăuzească iar spre lumină, ca pe unul care trecuse prin valea îndoielii şi a plângerii şi o lua acum pe calea refacerii, vindecării şi renaşterii.

Continuă să cutreiere câmpurile, pădurile şi malurile pâraielor ce curgeau şerpuit pe întinsul liniştitei ferme în drumul lor spre marele Ohio, uneori cu o carte, adesea cu ediţia de buzunar a Noului Testament şi în răstimpuri având drept tovarăşi doar propriile-i gânduri şi rugăciuni. Uneori se plimba, alteori şedea ore în şir privind cele mai simple spectacole ale naturii sau ascultând şopotul apei ori foşnetul frunzelor mângâiate de vânt. Iar ruga pe care o rostise la început – *Arată-mi bunătatea Ta* – îl însoţea pretutindeni.

Pe măsură ce înainta încet-încet dincolo de hotarele vechiului său sistem de credinţă, explora noi şi noi regiuni ale caracterului divin, de a căror existenţă vorbeau atât inima lui, cât şi Scriptura, în acelaşi timp îl năpădeau însă, fără să vrea, dogmele susţinute de iluştrii teologi evanghelici – pe care îi venerase, cărora căutase să le urmeze exemplul şi le studiase conştiincios învăţăturile –, ameninţând să înăbuşe lumina revelaţiei pline de bucurie pe care o simţea crescând acum înăuntrul său. *Nu îi atribui* prea *multă bunătate lui Dumnezeu*, îl avertiza mintea, îmbuibată de învăţăturile trecutului. Dumnezeu trebuie să rămână sfânt, atotputernic şi drept, dar şi înfricoşător. Nimic nu are voie să compromită noţiuni ca mânia lui

Dumnezeu, ura Lui faţă de păcat şi dreapta răzbunare. Toată învăţătura pe care o primise de mic părea să pună, fără excepţie, accent mai mult pe mânia lui Dumnezeu decât pe iubirea Lui, deşi în Biblie se arată clar că mai presus de toate... Dumnezeu *este* iubire.

Vocile contradictorii dinlăuntrul său erau derutante. Ideile pe care le considerase odinioară indubitabile sunau parcă disonant în lumina celor spuse în evanghelii. Brusc, Dumnezeul teologilor i se părea respingător. Ceea ce citea în Scriptură, ceea ce spusese Iisus însuşi despre Tatăl Lui din ceruri nu se potrivea cu predicile pe care le auzise de-a lungul anilor.

Se întreba dacă mai *vrea* să creadă în predicile acelea.

Tatăl lui Iisus nu putea fi aşa cum îl descriau ele!

El însuşi stătea mărturie împotriva teologiei stricte şi prezumţioase pe care o îmbrăţişase odată. Ce produsese aceasta în el în afară de un spirit infatuat şi făţarnic, sub care se ascundea nu iubirea lui Dumnezeu pentru cei pierduţi, ci ura şi setea de răzbunare?

Iubirea lui Dumnezeu trebuia să fie, fără doar şi poate, mai adâncă. Şi era hotărât să găsească acea *iubire*... sau să piară.

Ar fi imposibil de urmat fiecare făgaş pe care au luat-o gândurile şi rugăciunile sale în cele două luni petrecute la ferma mătuşă-sii – noile vederi spirituale, fundăturile, întrebările, speranţele, revelaţiile, estomparea treptată a doctrinelor, îndoielile, fricile stârnite de noile idei, însoţite de minunarea pe care o simţea acum că începea să vadă nu o încruntătură pe chipul Tatălui lui Iisus Cristos, ci un surâs.

Pe scurt, iluminarea sa ar putea fi descrisă drept o perspectivă extinsă asupra a ceea ce trebuie să însemne bunătatea lui Dumnezeu.

Primul şi cel mai însemnat adevăr, însuşi adevărul universului, i se părea lui, trebuia să fie pur şi simplu acesta: Dacă Dumnezeu există, El trebuie să fie bun, bun şi atât.

Pornind de la această premisă, deveni convins că această bunătate trebuie să fie completă, infinită, de nezdruncinat chiar şi în faţa păcatului, şi că trebuie să fie o bunătate care defineşte caracterul Lui mai presus de toate celelalte atribute ale Sale în afară de iubire, fiind una cu iubirea divină.

Mai mult, această bunătate trebuie să dorească ce este mai bine pentru toată creaţia Sa, şi asta în veci pururi.

Iar, în cele din urmă, înţelese că a te întoarce spre Iisus nu înseamnă să fii ferit de mânia lui Dumnezeu, ci a te întoarce spre Dumnezeu Tatăl aşa cum ne-a fost menit de către El, aşa cum a făcut-o Iisus, recunoscând şi încrezându-Se în nemărginita Lui bunătate şi iubire.

Cu noile temelii ridicate de aceste revelaţii, călătoria lui spirituală abia începea, pribegia sa prin pustiul deznădejdii apropiindu-se de sfârşit. Se aprinsese o lumină pe calea lui, menită să spulbere orice îndoieli aveau să-l împresoare de acum încolo. Acea lumină era bunătatea lui Dumnezeu.

Continuă să se plimbe, să citească Scriptura, să mediteze şi să se roage.

Răspunsurile nu veneau uşor. Dogmele teologice aveau rădăcini adânci şi nu era lesne să se debaraseze de ideologia tradiţională.

Sosi în cele din urmă o zi hotărâtoare.

Robert se aşează pe un mic zid de piatră ce se ridica deasupra unui pârâu. De undeva numai ce se auziră vag nişte cuvinte venite să răspundă miilor de întrebări ce i se învârteau în creier: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague*.

Privi în jur, aproape întrebându-se dacă auzise cu adevărat o voce. Ştia însă că şoapta se înălţase din propria-i fiinţă.

— Mi-ai vorbit, Doamne? întrebă el în tăcere.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, veni iarăşi răspunsul, cu o intensitate crescândă.

Era cât se poate de clar că Dumnezeu încerca să îi spună ceva.

Eu sunt Tatăl lui Damon Teague, repetă a treia oară Vocea lăuntrică.

— Dar cum să fie, Doamne, cu putinţă? se miră Robert. Teague este un ucigaş, un netrebnic. Dumnezeu nu poate fi... Tatăl *lui*.

Totuşi, nu-şi putea scoate din minte fermitatea cu care fuseseră rostite cuvintele. Celorlalte rugi ale sale o adăugă acum pe cea mai profundă dintre toate:

Doamne, arată-mi-Te în întregime aşa cum eşti Tu cu adevărat.

Era rugăciunea rugăciunilor, alături de cea christică a ascultării, pe care Dumnezeu aşteaptă să o înalţe toţi bărbaţii şi toate femeile, ca să îşi poată revărsa binecuvântările asupra lor.

Odată cu rugăciunea şi cu siguranţa tot mai profundă că în inima unei Treimi *unite* se află o iubire şi bunătate infinită, veni şi o revelaţie opusă – o acută şi dureroasă conştientizare a propriei sale păcătoşenii.

Acest adevăr i s-a destăinuit încet, căci Robert era încă tânăr – nu avea decât 17 ani. Conştientizarea păcatului din propria fiinţă nu se realizează uşor în inima tânără, care tinde să se vadă pe sine într-o lumină favorabilă. Totuşi, ea începuse, şi toate începuturile, dacă se perseverează, devin căi spre creştere, maturitate şi înţelepciune. Robert Paxton văzuse în el însuşi ceva ce îi producea silă. Şi astfel începuse să se vadă aşa cum era

cu adevărat şi deci să atingă un nou nivel al credinţei personale.

Recunoscându-şi încă o dată propriul păcat, îl rugă pe Dumnezeu să îi ierte purtările meschine şi necreştineşti. Iar, într-un sfârşit, începu să se roage pentru Damon Teague, şi pentru smerenia şi tăria de a-l ierta cu adevărat. Acolo unde îi încolţise, nechemată, ura în suflet, îl rugă acum pe Dumnezeu să sădească iubire.

Robert se întoarse acasă cu două săptămâni înainte de data la care fusese fixat procesul. Ar fi preferat să nu ia parte la proces, dar ştia că este de datoria lui să fie prezent. În fond şi la urma urmei, el era răspunzător de arestarea lui Teague.

Veni ziua procesului.

Până în toamna lui 1864, trupele generalului Early înaintaseră în sud împotriva Washingtonului şi fuseseră înfrânte de armata unionistă a generalului Sheridan, cumpăna războiului înclinând tot mai mult în defavoarea confederaţilor.

Cazul devenise notoriu şi sala de judecată era plină ochi. Fură aduşi o duzină de martori. Teague era sfidător, fără pic de căinţă, plin de ură şi de venin. Când fu chemat în boxa martorilor, Robert nu-l putu privi în ochi. îşi regăsise în mare parte pacea sufletească, dar încă nu era în stare să susţină privirea celui pe care tocmai acuzaţiile sale îl aduseseră acolo.

Juraţii dădură verdictul în mai puţin de un ceas: *Vinovat*.

Judecătorul lovi de câteva ori cu ciocanul în masă ca să pună capăt freamătului ce se iscase în sală, apoi anunţă sentinţa:

— Te condamn, Damon Teague, la moarte prin spânzurare.

Robert simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

Ieşi împleticindu-se din tribunal, prin tumultul triumfal al mulţimii adunate înăuntru şi în faţa clădirii, şi porni grăbit de-a lungul străzii. Auzindu-se strigat, o luă la goană, cotind în cele din urmă pe o alee pustie. Fugi până la capătul aleii, coti iar şi într-un sfârşit se prăbuşi pe treptele din dosul unui depozit părăsit, unde începu să plângă amarnic.

Judecata fusese dreaptă. Sentinţa fusese dreaptă. Preţul păcatului este moartea. Preţul *tuturor* păcatelor. În urechile lui Robert, sentinţa nu fusese pronunţată împotriva lui Damon Teague, ci împotriva *lui*.

Sunt un păcătos. Şi eu merit aceeaşi pedeapsă! Eu, Robert Paxton, sunt vinovat la rându-mi.

Ciocanul judecătorului îi reaprinsese în suflet toate îndoielile care îl măcinaseră înainte de plecarea în Ohio.

— O, Doamne, strigă el printre lacrimi, iartă-mă! Sărmanul om! Mă rog să nu mai judec pe nimeni altfel decât mă judec pe mine însumi, sau altfel decât judeci Tu întreaga omenire. Iartă-i, Doamne, fapta... şi iartă-mă şi pe mine!

Şi, odată cu această rugăciune simplă pentru iertare, adevărul începu să crească în sufletul lui Robert – un adevăr ce în curând avea să se transforme în speranţă. Da, era un păcătos, la fel ca Damon Teague. Dar exista *iertarea*. Păcatul şi moartea nu erau sfârşitul pentru niciunul dintre ei.

În nemărginita bunătate a lui Dumnezeu se afla şi iertarea! Dumnezeu îşi trimisese propriul Fiu pe pământ ca, jertfindu-Se de bunăvoie pe Sine, să deschidă poarta spre iertarea divină.

Cum stătea băiatul pe trepte, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraji, i se strecură în inimă o revelaţie pe cât de simplă, pe atât de hotărâtoare în planul veşniciei: din moment ce şi el, şi Damon Teague păcătuiseră, înseamnă

că fuseseră deja iertaţi amândoi.

— O, Doamne, Dumnezeule, se rugă el cu ardoare, îţi mulţumesc că mă iubeşti şi mă ierţi în ciuda păcatului pe care l-am văzut sălăşluind în mine. Vreau să devin fiul Tău, fiul Tău ascultător. Ajută-mă să învăţ să îţi spun Tată aşa cum a făcut-o Iisus şi să te cunosc aşa cum Te-a cunoscut El.

9
În celula condamnatului

Apariţia băiatului la închisoarea din Baltimore îl luă prin surprindere pe gardianul de serviciu. După proces, deţinutul condamnat la moarte nu avusese nici măcar un singur vizitator.

— Să fii cu băgare de seamă, îl îndrumă gardianul pe tânăr. R un individ violent – să strigi dacă dă să te atace.

— Aşa am să fac, îl asigură vizitatorul, după care îl urmă de-a lungul culoarului.

Când gardianul descuie uşa, Teague ridică privirea. Vizitatorul păşi înăuntru şi se opri tăcut, în aşteptare. Deţinutul rămase aşezat pe marginea patului, cu coatele pe genunchi şi cu degetele murdare încleştate în părul slinos ce-i atârna pe umeri.

— Ai venit să-mi râzi în nas? făcu el cinic.

— Nu, răspunse Robert cu glas blajin.

— Atunci la ce-ai venit? Ţi-ai atins scopul. Aşa că ia-te şi te du şi mă lasă pe mine în pace!

Robert nu se clinti din loc.

Chiar şi acum, în al doisprezecelea ceas, chipul condamnatului rămânea sfidător. Robert Paxton însă nu mai era acelaşi. O mare schimbare avusese loc în fiinţa lui şi acum, pentru prima oară de la arestarea lui Teague, putea să îl privească în ochi fără să simtă vreo vină.

Şi se uită adânc în ochii aceia. În doar câteva secunde, veşnicia însăşi i se deschise în cuget. Iar, în acele câteva clipe, pătrunse în străfundurile lui Damon Teague – ucigaş şi păcătos fără regrete – şi văzu parcă în sufletul lui o părticică din ceea ce vedea Dumnezeu însuşi.

Cuvintele pe care le auzise îi răsunară în minte cu o forţă înzecită: *Eu sunt Tatăl lui Damon Teague*.

Deodată, îl năpădi un val de dragoste şi compasiune

pentru cel care îi ucisese sora.

Chiar îl *iubea* pe omul acesta!

Nu îl putea condamna. Nu îl mai putea urî.

Şi în acel moment ştiu dincolo de orice dubiu că şi Dumnezeu îl iubea nespus pe Damon Teague.

Gânduri şi străfulgerări de lumină, aidoma unor descărcări cereşti, i se prăvăliră în minte ca o cascadă, proiectându-l prin forţa lor revelatoare direct în inima lui Dumnezeu. Brusc, totul devenea limpede.

Bineînţeles că Dumnezeu era Tatăl lui Damon Teague!

Dacă el, Robert Paxton, un biet păcătos, găsise în inima *sa* puterea de a ierta, câtă milostenie trebuia să existe în inima infinită a lui Dumnezeu! Era, oare, cu putinţă să fie el mai milostiv decât Dumnezeu?

Evident că nu.

Dumnezeu trebuia să fie, fără doar şi poate, *mai* milostiv şi mai iertător decât îşi putea imagina măcar orişice fiinţă muritoare!

Pentru prima oară, înţelegea ce încercase Dumnezeu să îi zică în ziua aceea, la pârâu, şi mai apoi, pe aleea pe care se rugase pentru iertare. Omenirea nu poate fi împărţită în categorii artificiale, teologice. *Toată* omenirea este a lui Dumnezeu. El îi cheamă pe copiii Săi risipitori acasă, în împărăţia inimii Lui, unde toţi au să îi spună într-o bună zi Tată.

Era un adevăr pe cât de simplu, pe atât de profund. Cum de îi luase atâta timp s-o înţeleagă? Dorinţa lui Dumnezeu era nu să pedepsească, ci să vindece; nu să condamne, ci să reclădească; nu să izgonească, ci să împace; nu să chinuiască, ci să spele prin focul Său curăţitor.

Nu trecuseră decât câteva secunde, dar ele aveau să schimbe perspectiva lui Robert Paxton pentru totdeauna.

Căci tânărul nu văzuse doar în sufletul lui Damon Teague, ci privise preţ de o clipă chiar în inima de Tată a lui Dumnezeu. Dorinţa fierbinte de a vedea cum este Dumnezeu cu adevărat îi fusese îndeplinită peste aşteptări – Dumnezeu era un Tată a cărui dragoste milostivă nu cunoştea hotare!

Teague îl ţintuia cu o privire haină, încărcată de ură.

— Pleacă de aici! repetă el furios. Nu ţi-am cerut eu să vii.

Robert abia îşi putea ţine în frâu bucuria imensă, aproape fizică, pe care o simţea la gândul că găsise în sfârşit puterea de a-l ierta. Iar iertarea îi ridicase o mare greutate de pe suflet, eliberându-l.

Încercă să zâmbească.

— Iartă-mă, domnule Teague, n-am vrut să te tulbur, spuse el, uşorul tremur din voce fiind singurul care trăda sentimentele Ntâmite în sufletul lui. M-am gândit doar că poate ai dori să stai de vorbă cu cineva... că poate ai vrea să faci pace cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu?! se zborşi Teague. Ce ar avea El de împărţit cu unul ca mine? Şi ce aş avea eu de împărţit cu El, la o adică?

— Nu-ţi pasă că Dumnezeu te iubeşte?

— Da, cum să nu... mă iubeşte de nu mai poate! De când mă ştiu, n-a făcut nimic pentru mine.

— Ba te iubeşte, domnule Teague. Iubirea Lui este adevărul care stă la temelia întregii lumi.

— Şi pe mine în ce fel m-a iubit, mă rog?

— A *încercat* să facă multe pentru dumneata, răspunse Robert, pe un ton cu totul diferit de cel pe care îi vorbise la ultima lor întrevedere.

De astă dată, departe de a i se adresa cu furie, vocea lui era plină de compasiune, pătrunzând până în adâncurile interlocutorului său, la ceea ce trebuia scos la

lumina adevărului.

— Şi cine L-a împiedicat să facă toate lucrurile astea? ripostă Teague ţâfnos.

— Dumneata, domnule Teague. Uită-te cât de jos ai căzut. Şi asta doar din vina dumitale.

— Ia mai lasă-mă cu morala ta!

— Credeam că ai vrea poate să...

— Nu vreau nimic de la tine! Din cauza ta am ajuns după gratii!

— Nu crezi că mai degrabă faptele *dumitale* te-au adus aici? întrebă Robert cu glas blajin, aproape duios.

— Nu-i treaba ta ce-am făcut eu!

— Ai uitat cine este cea pe care ai ucis-o? Ceea ce ai făcut mă priveşte direct. Şi îl priveşte şi pe Dumnezeu.

— Nu îmi mai pomeni de El! zbieră Teague.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să îţi înfrunţi păcatul, zise Robert. Şi, având în vedere alternativele, pare-se că ar fi mai cuminte să îl înfrunţi acum.

Teague sări în picioare, din doi paşi fu lângă el şi, cu o forţă colosală, îl izbi pe Robert de peretele opus.

— Dacă mai rosteşti chiar şi un singur cuvânt despre Dumnezeu, răcni el ameninţător, aproape scuipându-l în faţă, am să te omor şi pe tine... Am să te omor cu mâinile goale. Nu ar fi prima oară când o fac. N-am nimic de pierdut. Până s-apuce gardianul a băga cheia în uşă, tu ai să zaci aici pe podea cu gâtul frânt.

Robert îi susţinu o clipă privirea.

— Poţi încerca să mă intimidezi cât doreşti, ripostă el. Mă poţi împinge, poţi încerca să mă sperii. Dar nu vreau să îţi încarc conştiinţa cu încă o faptă pentru care va trebui să te căieşti cândva. Aşa că mă voi supune dorinţei dumitale – voi pleca. Nu mai am decât un singur lucru să-ţi spun, domnule Teague. Dacă ai s-o înţelegi ori ba, n-am cum s-o ştiu, dar de spus, trebuie să ţi-o spun. Te iert. Nu

mi-a fost uşor să găsesc puterea de a te ierta, dar acum pot să îţi spun cu mâna pe inimă că nu îţi port pică şi îţi doresc doar binele.

Teague râse sarcastic.

— Îmi doreşti *numai binele*? Ha! Ştii că ai haz?

— Am să mă rog mai departe pentru dumneata, continuă neabătut Robert. Nu mă poţi opri. Am să mă rog în speranţa că, în Cele din urmă, vei descoperi cât de mult te iubeşte Dumnezeu. Iubirea Lui *este* adevărul, domnule Teague.

Gardianul, auzind larma, străbătu în goană culoarul şi deschise înfrigurat uşa celulei.

— N-am să te mai deranjez, domnule Teague, adăugă Robert. Dar, dacă te răzgândeşti, sunt la dispoziţia dumitale.

Peste un minut, cu inima frântă şi ochii înceţoşaţi de lacrimi, părăsea închisoarea, păşind în strada scăldată de razele soarelui.

O, Doamne, se rugă el în sinea lui, străpunge-i inima şi fă-l să fie însetat de Tine!

10
Mărturisire

Răbufnirea lui Teague îl întristase pe Robert, dar nu Afectase cu nimic transformarea profundă care avusese loc în Inima lui. Felul în care privea băiatul lucrarea lui Dumnezeu în viaţa oamenilor se schimbase întru totul. Ajunsese să înţeleagă că Dumnezeu era iubitorul şi milostivul Tată al lui Iisus Cristos, nu tiranul fioros al teologiei în care se cufundase el atât de avid încă din copilărie. Explozia care se declanşase în sufletul lui în celula lui Teague putea fi redusă la un simplu adevăr care schimba totul: Iisus Cristos nu a venit să salveze omenirea *de* Dumnezeu; a venit să ne conducă pe toţi *la* Dumnezeu.

Principiile pe care le cunoştea de ani de zile căpătau acum înţelesuri mai adânci şi mai largi, latura paternă a lui Dumnezeu devenind reală, palpabilă. Mântuitorul nu a venit să ne ferească de săgeţile mâniei în spatele unei platoşe numite pocăinţă. Dimpotrivă, El era un frate mai mare, trimis să ne aducă acasă, în braţele iubitoare ale Tatălui care ne-a dat viaţa şi care pe toate le iartă. Şi uite aşa, Tatăl ceresc începu să îl scalde pe Robert în lumina şi căldura Lui.

Şi în acea lumină înflori o iubire pentru Damon Teague care schimbă complet felul în care se gândea Robert la acesta. Cât de uşor era să îşi ţină promisiunea! Rugăciunea lui fusese pe cât de simplă, pe atât de profundă: *Dă*, *Doamne*, *ca Damon Teague să ajungă a Te cunoaşte ca Tată aşa cum am ajuns să te cunosc eu*.

Zilele lui Teague erau numărate şi nu putea decât să spere că Dumnezeu va apuca să răspundă la vreme rugăciunii sale. Între timp, Biblia îi destăinuia noi şi noi înţelesuri. În mai puţin de două săptămâni parcurse de trei ori Noul Testament şi o dată Psalmii, uluit să descopere

ceea ce i se dezvăluia pentru prima oară – totala şi infinita dragoste a lui Dumnezeu. Evangheliile, şi îndeosebi cuvintele Domnului, prinseră iar viaţă în inima lui, revelându-i adevăruri nepreţuite pe care nu izbutise până atunci să le perceapă. Şi, cu toate astea, erau chiar acolo, negru pe alb.

Cum de nu le văzuse până acum??

Dumnezeu e un *Tată* bun, iubitor şi milostiv! Aşa ne spune însuşi Iisus!

Zi de zi, Robert se ruga ca Duhul Sfânt să săvârşească o minune în inima lui Damon Teague. Acum ştia mai mult ca oricând că situaţia era în mâinile *lui Dumnezeu*. El, Robert Paxton, nu putea deschide cu forţa nicio uşă. Tot ce putea face era să fie pregătit când şi dacă uşa va fi deschisă din interior. Pe cât era de dificil, ştia că trebuie să aştepte răbdător, în rugăciune şi trezie.

Gazetele din Baltimore nu vorbeau decât de spânzurarea lui Teague, care se apropia cu paşi repezi. Aflând de vizita pe care i-o făcuse Robert condamnatului, jurnaliştii se rugară de tânăr să le divulge despre ce discutase cu acesta. Robert păstră însă tăcerea.

În ajunul execuţiei lui Teague, un mesager îşi făcu apariţia la casa parohială şi îi înmână tânărului un plic pe care fusese scrijelit în grabă numele său.

Robert desfăcu plicul şi citi succintul mesaj scris de mână:

Vrea să te vadă.

Heyes.

Fără a mai zăbovi o clipă, Robert sări pe cal şi porni într-un suflet spre închisoare.

De îndată ce păşi în celula lui Damon Teague, sesiză că avusese loc o schimbare.

Dă-mi, Doamne Iisuse, cuvintele Tale, se rugă Robert în gând. Fă să rostesc doar ceea ce vrei Tu să audă.

Teague şedea, la fel ca data trecută, pe marginea patului, doar că acum pe chipul său, în locul furiei şi sfidării de odinioară, se citea înfrângere şi tristeţe. Ochii îi oglindeau, pentru prima oară, frica şi remuşcările.

— Sunt... hm, sunt pregătit să ascult ce ai să-mi spui, spuse el încet, aproape cu smerenie.

— Despre ce? întrebă Robert.

— Despre Dumnezeu, răspunse Teague. Cică mâine au să mă spânzure.

— Şi te tulbură gândul morţii?

— Pe tine nu te-ar înfricoşa?

— Nu ştiu. Nu pot decât să sper că nu. Dumnezeu este bun. De ce ar fi înfricoşătoare întâlnirea cu El?

— Nu-s sigur că sunt pregătit de întâlnire, râse amar Teague. Mi-e groază să dau ochii cu Dumnezeu.

— De ce să-ţi fie groază?

— Glumeşti? Păi, uită-te şi tu la mine... la ce am făcut. Sunt un păcătos şi jumătate. Şi ştii unde ajung păcătoşii.

— Iisus a spus că a venit să îi cheme pe toţi păcătoşii.

— Mda, aşa o fi... dar El vorbea de păcătoşii care se căiesc. Ştiu eu cum merg lucrurile astea, auzit-am destule predici de-ale Voastre despre focul şi pucioasa iadului. Nu uita că l-am auzit şi pe taică-tău predicând de la amvon. Ştiu prea bine că n-are Dumnezeu nevoie de unul ca mine.

— Nu fi atât de sigur.

— Data trecută ai spus că speri să descopăr dragostea lui Dumnezeu. Dar cum să fie cu putinţă? *Nimeni* nu poate iubi pe unul ca mine.

— Îţi repet: nu fi atât de sigur.

— Trebuie să recunoşti că am fost un om rău.

— Nu neg lucrul acesta, spuse Robert. Dar Dumnezeu este Cel care le poate îndrepta pe toate.

— Ce să îndrepte?

— Totul – ce ai făcut, caracterul tău... păcătoşenia ta. El este Tatăl tău şi poate îndrepta orice greşeală.

— Cum să fie El Tatăl *meu*?

— De ce n-ar fi?

— Pentru că... sunt un păcătos.

— Dumnezeu rămâne Tatăl tău, că o accepţi ori ba.

— Credeam că numai cei mântuiţi sunt copiii Lui.

— El ţi-a dat viaţă, nu-i aşa? De unde crezi că vine viaţa? Cine să îţi poată fi Tată, pe lângă părintele dumitale pământesc, desigur, dacă nu Cel care a creat întreaga lume?

— Aşa o fi, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că mi-am râs de El toată viaţa. Cum să mă poată iubi?

— Aşa cum iubeşte un Tată a cărui iubire este nemărginită.

— Taică-meu n-a fost prea iubitor, atâta lucru-i sigur.

— Poate că nu a ştiut cum să fie. Dar Dumnezeu este Tatăl perfect.

Teague căzu pe gânduri, forţa cuvântului *Tată* penetrându-i parcă în sfârşit mintea şi înlocuind imaginea imperfecţiunii umane cu cea a perfecţiunii divine.

După câteva clipe, Robert adăugă:

— În loc să te îngrozească întâlnirea cu El, ar trebui să te bucure. Aceasta este şansa ta de a-i spune că vrei să începi a-L recunoaşte drept Tată şi să trăieşti în veci pururi drept fiu al Său.

Teague însă nu îşi putea scoate din minte imaginea terifiantă a iadului.

— Nu mulţi predicatori ţi-ar da dreptate! zise el cu un râs cinic. Ar spune că până mâine noapte am să mă îndrept vertiginos spre iad şi că Dumnezeu n-are să fie nicăieri prin preajmă. Ar spune că asta şi merit.

— Da, probabil că asta ar spune, într-adevăr, marea

majoritate, încuviinţă Robert. Şi nu zic că n-o meriţi. O merit şi eu.

— Asta înseamnă că Dumnezeu mă va *trimite* în iad? Că până mâine la ora asta am să ard deja în focul iadului?

Disperarea din glasul lui Teague străpunse inima lui Robert.

— Sincer, nu ştiu, răspunse grav tânărul. Dar, dacă te va trimite acolo, o va face pentru că te iubeşte, nu pentru că te condamnă. Chiar şi în iad, El va continua să te iubească.

— Şi la ce-mi va mai folosi atunci iubirea Lui? râse Teague cu o deznădejde amară. Dacă m-ar iubi, cum va putea sta cu braţele încrucişate, lăsându-mă să ard în iad pe vecie? Repet – ştiu că e ceea Ce merit. Dar să fim serioşi: asta numai iubire nu se poate numi. Am detestat dintotdeauna lucrurile lipsite de noimă pe care le spun cei bisericoşi, care alătură, fără să clipească din ochi, Iubirea lui Dumnezeu şi chinurile iadului.

— Cine a zis că Dumnezeu stă cu braţele încrucişate? întrebă Robert. Biblia spune că până şi în iad, Dumnezeu are să fie cu tine. Poate că se petrec mai multe acolo decât bănuieşti.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu nu mă gândisem, răspunse Robert. Am descoperit-o de curând. În Psalmi se zice că de ne vom coborî în iad, Dumnezeu va fi şi El acolo, cu noi.

— Înainte spuneai că o să-mi putrezească sufletul în iad.

— A fost greşit din partea mea să spun aşa ceva şi îţi cer Iertare. Vorbele pe care le-am rostit în ziua aceea nu au făcut decât să dezvăluie răul din propria-mi inimă, nu din inima lui Dumnezeu. Te rog să mă ierţi. îmi pare sincer rău că ţi-am vorbit în felul acela.

— Răul... din inima *tal* râse Teague. Ai făcut tu

vreodată o faptă rea?

— Sunt un păcătos, domnule Teague, la fel ca dumneata. Cu toţii suntem păcătoşi. A fost o vreme când te uram. Conform Bibliei, asta m-a transformat şi pe mine într-un ucigaş. Merit să ajung în iad – o meritǎm cu toţii. A trebuit să îmi înfrunt şi eu păcatul. Iar asta a însemnat să învăţ a te ierta.

Frapat de forţa mărturisirii lui Robert şi recunoscând în sfârşit pe deplin ce lucru remarcabil era acesta, Teague rămase tăcut preţ de câteva clipe. Întrucât tânjea după ceva care să îi aline chinul sufletesc, cuvintele lui Robert începură să pătrundă încet prin uşa de acum deschisă a inimii sale.

— Vasăzică *nu crezi* că am să fiu azvârlit în iad mâine, când trapa aceea se va deschide, iar eu am să mă prăbuşesc în gol, cu gâtul frânt?

Sinceritatea brutală a întrebării îl buimăci pe Robert.

— Nu ştiu, răspunse el în şoaptă. Nu pot pretinde că înţeleg totul. Sunt tânăr. Abia am început să descopăr eu însumi căile pe care lucrează Dumnezeu. Tot ce ştiu este că Dumnezeu are o lucrare de săvârşit în inima dumitale – lucrare pe care dumneata încă nu L-ai lăsat s-o săvârşească. Nu ştiu când sau unde va săvârşi lucrarea aceea şi nici în ce constă ea. Dar cred că Dumnezeu vrea să te ajute să îl recunoşti drept Tată şi să îţi accepţi locul drept fiu al Său. De aceea ţi-a dat, doar, suflu de viaţă. Asta este tot ce şi-a dorit. De aceea a venit pe pământ Fiul Lui, Iisus – ca să îi înveţe pe păcătoşii ca dumneata şi ca mine să trăiască drept copii ai lui Dumnezeu. După moartea Sa, Iisus a coborât în iad şi s-a întors de acolo cu sufletele pe care Tatăl Său nu încetase să le iubească. Acea iubire a Tatălui pentru copiii Săi este însuşi sensul vieţii, deşi nu mulţi ajung să îl descopere. Abia încep să îl înţeleg eu însumi. Chiar şi aşa, ştiu că poţi să primeşti

iertarea Lui şi să o iei de la început.

— Dar nu mai am când, ripostă Teague. Mâine au să mă spânzure.

— Asta înseamnă că Dumnezeu are la dispoziţie o zi întreagă ca să îşi facă lucrarea în inima ta, răspunse Robert.

— După o viaţă irosită, ce mai poate schimba în mine într-o singură zi?

— Pentru Dumnezeu, ziua aceea este de ajuns ca să schimbe un suflet şi să îl aşeze pe calea spre viaţă, libertate şi pace.

Teague fixă podeaua, cu capul în palme. Nu înţelegea. Ce legătură avea el cu pacea şi cu libertatea?!

— Ai vrea să trăieşti în familia lui Dumnezeu? îl întrebă Robert în cele din urmă.

— E cam târziu să mă gândesc la asta, ripostă Teague.

— Dar ai vrea?

— Da... presupun că da.

— Atunci începe chiar acum. Important nu e *cât* timp are la dispoziţie Dumnezeu, ci încotro ne îndreptăm noi. Dacă ne îndreptăm *spre* El, orice moment face cât o veşnicie. Dumnezeu nu este mărginit de timp, aşa cum suntem noi. Chiar şi cu ultima suflare, îl poţi striga. O clipă e de ajuns ca să i te dăruieşti. Te întreb, dar: de ce să nu îţi schimbi viaţa chiar acum? Chiar dacă nu îţi mai rămâne decât o singură zi pe pământ, Dumnezeu te-a iertat deja. E un fapt împlinit. Dumneata nu trebuie decât să îi accepţi iertarea şi apoi să îi spui: *Facă-se voia Ta în viaţa mea*.

Se lăsă tăcerea. Teague cugeta adânc. Nici că îi stătea gândul la Abraham Lincoln, la sclavie sau la Confederaţie. Pentru prima oară în viaţă, se gândea la datoria pe care o avea ca om faţă de Creatorul său. Era clar că nu îşi făcuse datoria faţă de Dumnezeu. Dar... *era*

oare prea târziu? Sau mai avea, *poate*, timp? Gândul era parcă prea copleşitor ca să îl poată cuprinde cu mintea.

Să fie... cu adevărat... loc în inima lui Dumnezeu... pentru el?

11
Primul pas

Citindu-i parcă gândurile, Robert îl întrebă:

— Ştii că, împreună cu Iisus, au fost răstigniţi şi doi tâlhari?

Teague încuviinţă din cap.

Robert începu să îi relateze povestea de demult, ce răsuna acum cu o forţă înnoită în celula celui ce fusese condamnat la moarte, aşa cum fuseseră condamnaţi cei trei din vechime. Teague asculta cu inima grea. Gândul apropiatului său sfârşit îl umplea de groază şi, cu toate astea, cuvintele prin care zugrăvea băiatul iubirea Mântuitorului îi încălzeau inima.

— Vezi dumneata, spuse Robert în încheiere, Iisus nu pune nimic sub semnul întrebării, nu face nicio analiză doctrinară, nu-i ţine omului o lecţie de morală, nu îl condamnă, nu pomeneşte cu niciun cuvânt de păcatele săvârşite de el. îi spune, pur şi simplu: *Vino acasă cu Mine*.

Teague avea de acum lacrimi în ochi.

Vreme de un minut, două, celula se cufundă în tăcere.

— Vă cer iertare... şopti Teague într-un târziu. Ţie şi întregii mie familii.

Balamalele ruginite ale porţii numite căinţă începuseră în sfârşit să cedeze.

— Îţi mulţumesc, răspunse Robert cu blândeţe. Ştiu că asta va însemna enorm pentru părinţii mei şi pentru sora mea, aşa cum înseamnă şi pentru mine:

— Ştiu că sunt nevrednic, dar... dar sper că într-o bună zi vei găsi cumva puterea de a mă ierta.

— Ţi-am spus încă de data trecută, domnule Teague, că te-am iertat deja. Dându-mi seama că Dumnezeu mă iubeşte şi îmi iartă *propriul* păcat, am înţeles cât de mult

te iubeşte şi pe dumneata în pofida păcatelor pe care le-ai săvârşit. Nădăjduiesc că vei avea cândva prilejul s-o cunoşti pe sora mea. Ştiu că te va ierta, aşa cum te iert eu. Cred că are să-ţi placă de ea.

Teague începu să plângă încet, năpădit de mustrări de cuget.

— De câteva săptămâni încoace mi-am pierdut somnul, se căină el, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. O, Doamne... am ucis-o pe sora *tal* îmi pare atât de rău! Am ucis şi pe alţii, Cum am putut să omor nişte fiinţe nevinovate?... Gândul mă zdrobeşte pur şi simplu. Am nişte remuşcări cumplite. îţi poţi închipui cum e să urăşti ceea ce eşti, să te uiţi în oglindă şi vezi diavolul întruchipat? Va fi o uşurare să mor şi s-o termin odată cu toate astea. Chiar şi chinurile iadului vor fi mai uşor de suportat!

— Dar în loc să laşi pur şi simplu în urmă păcatele, n-ai vrea mai degrabă ca ele să fie îndreptate?

— Cum să nu – cine n-ar vrea? Dar cum? îngână Teague printre suspine. Nu pot da timpul înapoi ca să îndrept răul pe care l-am făcut.

— Dar Cineva *poate*. Pentru El, moartea nu înseamnă nimic. El a călcat cu moartea pe moarte.

— Ştiu de Cine vorbeşti, încuviinţă Teague.

— Aminteşte-ţi făgăduinţa făcută de Iisus pe cruce. Mântuirea promisă de El nu era doar pentru cei ce îl ascultau, nu era doar pentru tâlharul pocăit... Mântuirea era şi pentru noi doi. Iisus a murit pentru *dumneata*, domnule Teague, ca să fii izbăvit la rându-ţi de păcate. Tot ce trebuie să faci, precum tâlharul răstignit, este să îţi recunoşti păcatul şi apoi să îl rogi să te mântuiască. Spune-i ce eşti, că îţi pare rău şi roagă-L să te ierte şi să te schimbe.

— Te referi pesemne la rugăciunea păcătosului de

care tot vorbesc predicatorii care amenință lumea cu focul iadului.

— Spune-i cum vrei, răspunse Robert zâmbind. Eu o privesc mai degrabă ca pe întoarcerea unui copil neascultător la Tatăl său ceresc. Te așezi smerit pe genunchii Lui, îi spui că regreți relele pe care le-ai făcut și îl rogi să te ajute să fii bun.

— Crezi... crezi cu adevărat că Iisus S-a jertfit... pentru *mine*?

— Da. Chiar dacă ai fi fost singura ființă de pe fața pământului, El tot și-ar fi dat viața pentru dumneata.

— Bine, dar... cum e cu putință?... De ce ar face așa ceva?

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, Tatăl Lui te *iubește*.

Puterea cuvântului spulberă în sfârșit ultimul zăgaz din inima lui Damon Teague și iubirea lui Dumnezeu năvăli înăuntru.

Plin de căință, bărbatul începu să plângă în hohote.

— Doamne... îmi pare atât de rău! strigă el printre lacrimi. Iartă-mă pentru ceea ce sunt și ceea ce am făcut. Am fost un om păcătos. Dar... dacă nu e prea târziu... vreau s-o iau de la capăt... Ajută-mă să mă vindec de această răutate cumplită.

Plânse amarnic minute în șir, în timp ce valul curățitor al pocăinței îi spăla întreaga făptură.

Într-un târziu se liniști.

— Nu merit nimic, Doamne, se rugă el, trăgându-și nasul și ștergându-se la ochi, dar dacă nu e prea târziu să o iau de la început, sunt pregătit să mă las în mâinile Tale. Nu știu ce poți face cu mine într-o singură zi, dar dacă tânărul Paxton are dreptate și nu e nevoie decât un prim pas, atunci Te rog să faci acel prim pas în mine. Iisuse, Te rog, cum Te-a rugat tâlharul răstignit împreună cu Tine, să

nu mă dai mâine uitării.

Urmă încă o tăcere prelungă, pe care Robert nu simţi nevoia să o umple cu cuvinte.

Când Teague vorbi din nou, Robert se bucură în sinea lui, Văzând că bărbatul începuse să privească înainte. Nu se mai gândea la iad şi la moarte, ci la următoarea etapă a *vieţii*. Voia Domnului nu poate fi aflată decât făcând-o, iar Teague era pregătit să facă tot ce îi stătea în putinţă.

— Spui că o zi este de ajuns ca Dumnezeu să facă primul pas, zise el, chiar şi pentru unul ca mine. Dar... ce trebuie eu să fac?

Ce să fac azi şi la noapte, în ceasurile care mi-au mai rămas? Cum să fac *eu* primul pas?

— Crede în Iisus Cristos şi fă ce îţi spune El.

— Ţie ţi-e uşor să zici asta, dar eu nu am timp să învăţ toate câte ştii tu despre El.

— Iisus spune să te laşi în mâinile Tatălui Său, care este de asemenea şi Tatăl nostru. Ai timp să faci asta. Lasă-te în grija Tatălui ceresc.

— Cum?

— Viaţa lui Iisus pe pământ şi toată învăţătura Sa pot fi rezumate în opt cuvinte: *Facă-se nu voia Mea*, *ci a Ta*. Poţi să înalţi şi dumneata aceeaşi rugă, într-o clipită. Iar Dumnezeu îţi va arăta ce vrea să faci.

— Nu mi se pare a fi destul.

— Dar e un început şi, prin urmare, e totul.

— Nu e nevoie de nimic mai mult?

— *Asta* e totul – pocăinţa fiului risipitor şi iertarea Tatălui.

— Şi apoi ce trebuie să fac?

— Începe să priveşti lucrurile altfel, răspunse Robert.

— Ce lucruri?

— Pe tine şi pe Dumnezeu, ceea ce eşti în ochii Lui şi

ceea ce este El pentru tine. Începe să te gândeşti la El ca la Tatăl tău bun şi iubitor şi la tine ca la copilul Său rebel care s-a hotărât să îi dea ascultare. Roagă-L să îţi arate cine eşti tu cu adevărat. Continuă să îi ceri iertare pentru răul pe care l-ai făcut. Apoi străduieşte-te să îi accepţi iertarea – asta îţi va fi, probabil, cel mai greu să faci – şi înţelege că El te iubeşte, orice păcate ai fi săvârşit.

Teague încuviinţă din cap.

— Nu îţi mai poţi îndrepta păcatele faţă de cei pe care i-ai rănit, continuă Robert. Ai dreptate – e prea târziu pentru asta. Dar te poţi căi în adâncul inimii şi îl poţi ruga pe Dumnezeu să îi păzească pe cei pe care i-ai făcut să sufere. Roagă-te pentru ei şi roagă-L pe Dumnezeu să le dea numai bine. Dacă porţi pică vreunei persoane, trebuie să o ierţi, aşa cum L-ai rugat pe Dumnezeu să te ierte pe tine. Procedând astfel, îl vei ajuta pe Dumnezeu să îşi înceapă lucrarea în fiinţa ta.

— Când zici să mă rog pentru cei pe care i-am făcut să sufere, te referi la cei ca tine... cum ar fi familia ta, de pildă? întrebă Teague. N-ar trebui să mă rog şi pentru cei pe care i-am ucis?

— Ai putea s-o faci, dar roagă-te mai ales pentru familiile lor. Tu roagă-te pentru tine, ca Dumnezeu să lucreze mai departe la Inima ta. Roagă-te să poţi simţi o dragoste adâncă pentru cei pe care i-ai rănit. Nu e niciodată prea târziu pentru asta. Iertarea şi viaţa pot înflori într-o clipă.

— Înţeleg, încuviinţă smerit Teague.

— Transformă-ţi cruzimea în compasiune. Transformă crimele în viaţă. Transformă răul în bine. Transformă înverşunarea în Iertare. Transformă sfidarea în supunere. Transformă ura în Iubire. Pe toate astea le poţi săvârşi în adâncul inimii. îl poţi ruga pe Iisus să te ajute. El ţi se va pogorî în inimă şi te va călăuzi.

— Cum poate El să mă călăuzească?

— Înainte să moară, Iisus a făgăduit că Duhul Său va veni să locuiască în noi. Or acesta-i un lucru de-a dreptul minunat, dacă stai bine să te gândeşti. Iisus ne poate ajuta să devenim copiii ascultători ai lui Dumnezeu dinlăuntrul fiinţei noastre. Poate săvârşi miracolul vindecării, sălăşluind chiar în tine. Chiar dacă nu ţi-a mai rămas decât o singură zi, o zi este de ajuns pentru săvârşirea minunii cereşti. Pentru Dumnezeu, o zi este o veşnicie.

Teague schiţă, oftând, un surâs.

— Am multe de chibzuit.

— Îţi vei aminti ceea ce vrea Dumnezeu să îţi aminteşti. El îţi va readuce în minte discuţia noastră.

— Sper să ai dreptate.

— Acum că ai făcut primul pas, mâine vei fi pregătit să stai în faţa Lui. Vei putea să îi spui: îmi pare rău, Tată, că n-am venit mai devreme la Tine. Am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta. Nu sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Dar, dacă Te înduri de mine, vreau să devin fiul Tău. Iar atunci El îţi va spune: Of, dragă băiete... chiar că ai fost un fiu risipitor. Dar acum toate acestea sunt în urma noastră. Bine ai venit acasă!

Teague începu iar să plângă.

— Pe scurt, conchise Robert, în răstimpul care ţi-a mai rămas, vorbeşte cu Dumnezeu şi fă ceea ce îţi arată El să faci. Cere-I ajutorul. Vorbeşte-I ca unui Tată. Lasă-L să îţi şoptească în inimă. Pregăteşte-te să stai în faţa Lui ca un fiu neascultător ce se întoarce la casa Tatălui său. Şi ai să vezi că aceasta va fi cea mai împlinită zi din viaţa dumitale.

— Am să încerc, Paxton... Cu ajutorul lui Dumnezeu, am să încerc.

Robert zâmbi. Ştia că spusese deja tot ce avea de spus. Mai rămase totuşi o vreme aşezat lângă Teague,

răspunzând la toate întrebările pe care le mai avea acesta, apoi se ridică în picioare.

— Am să-ţi las Noul Testament, în caz că simţi nevoia să citeşti, adăugă el. Uite, voi pune un semn de carte acolo unde se află pasajul despre tâlhar... şi cel despre fiul risipitor întors la tatăl său care îl primeşte cu braţele deschise.

Întinse mâna.

— Cred că acum eşti pregătit să rămâi singur cu Tatăl ceresc.

— Îţi mulţumesc, Paxton, spuse Teague, strângându-i viguros mâna. Am să încerc să fac cum m-ai povăţuit. Toate astea sunt noi pentru mine.

— Dumnezeu te va călăuzi.

— Nu am cuvinte să îţi mulţumesc. Ai tot dreptul să mă urăşti...

Întoarse privirea şi ochii i se umplură iar de lacrimi.

Robert aşteptă. Teague răsuflă adânc de două, trei ori, apoi se întoarse iar cu faţa spre el.

— Mulţumesc... e tot ce pot să îţi spun.

Robert strigă după gardian, apoi adăugă:

— Petrece-ţi ultimele ceasuri stând de vorbă cu Tatăl. Şi ascultă ce are El să îţi spună. Apoi fă în inima ta schimbarea pe care ţi-o va cere El s-o faci. După aceea vei fi pregătit să stai în faţa Lui.

Gardianul, descuie uşa.

Robert făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă pe Teague, apoi se întoarse şi părăsi celula.

12
Eşafodul

Cu toate că nu se aşteptase să aibă un somn prea liniştit în noaptea de dinaintea spânzurării, Robert se trezi surprinzător de odihnit. Se întrebă dacă şi Damon Teague s-o fi simţind la fel.

Era singurul din familie care avea să asiste la execuţie. Plecă de acasă devreme, sobru, cu inima cufundată în rugăciune.

Ajungând în faţa închisorii, îşi ocupă locul în mulţime, lângă eşafodul de a cărui grindă de sus atârna, sumbru, ştreangul.

Peste un sfert de ceas uşa se deschise şi Teague ieşi din clădire, cu mâinile legate la spate, încadrat de mai mulţi ofiţeri. Urcară cu toţii treptele eşafodului. Teague îşi ridică ochii spre funie, apoi îşi plimbă privirea peste sutele de spectatori, căutând parcă pe Cineva anume.

Purtătorul oficial de cuvânt al statului Maryland făcu un pas în faţă.

— Damon Teague, spuse el cu glas răsunător, dat fiind că ai avut parte de o judecată dreaptă şi juriul alcătuit din concetăţeni de-ai dumitale te-a găsit vinovat de săvârşirea infracţiunii de omor deosebit de grav şi ai fost condamnat la moarte prin spânzurare, îţi acord acum, conform legii, prilejul de a face o ultimă declaraţie înainte ca sentinţa să fie executată.

Zeci de reporteri veniţi la faţa locului se aşteptau să audă un discurs sfidător şi denigrator la adresa Uniunii, a negrilor, a creştinismului, a pastorului Paxton şi a lui Abraham Lincoln.

Mulţimea făcu linişte.

— Mulţumesc, spuse Teague pe un ton calm. Da, aş vrea, într-adevăr, să rostesc, înainte să mor, câteva

cuvinte.

Vreau să îmi exprim public părerea de rău pentru ceea ce am făcut, continuă el. Sunt vinovat de toate crimele de care am fost acuzat şi o regret profund şi sincer.

Ştiu că nimic din ce aş putea eu să spun, şi cu atât mai puţin să fac, nu m-ar face vrednic de iertarea familiei Paxton şi a celorlalte familii cărora faptele mele mârşave le-au adus atâta suferinţă. Totuşi, sper că vor găsi cândva puterea să mă ierte. Vreau să îi mulţumesc în mod public lui Robert Paxton pentru că a avut curajul de a mă face să îmi înfrunt propriul păcat şi pentru că a avut compasiunea de a mă ierta. Ieri am purtat o discuţie lungă cu el despre alţi trei bărbaţi care au fost executaţi cu mult timp în urmă. Cu ajutorul acestui tânăr şi îmbărbătat de exemplul celor trei, azi am tăria să înfrunt ceea ce mă aşteaptă.

Ascultând, Robert simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, continuă Teague, şi să mă judece aşa cum merit. Aceeaşi rugăminte o am faţă de toţi cei pe care i-am rănit. Ştiu că merit să mor şi vreau ca domnul judecător, juraţii şi toţi martorii să ştie că nu le port pică. Ei au făcut ceea ce trebuiau să facă şi consider că verdictul lor este just.

Îmi încredinţez sufletul Domnului. Dumnezeu să aibă milă de mine, păcătosul. Sunt împăcat.

Îşi întoarse privirea spre Robert, cu un surâs trist, şi tânărul citi pe buzele lui un îndurerat „*îmi pare rău*”.

Apoi Damon Teague îşi lăsă capul în pământ.

Călăul făcu un pas în faţă şi îi aşeză o glugă din pânză neagră peste cap şi peste umeri. Potrivi ştreangul peste pânză, apoi îl strânse în jurul gâtului, după care se îndepărtă şi întinse mâna spre pârghia ce acţiona balamaua trapei de sub picioarele lui Teague...

13
Cu trenul

Când şi cum ne-am hotărât până la urmă Katie şi cu mine să îi facem o vizită în Philadelphia mătuşii Nelida, n-aş putea tă vă zic exact. Cert e că încet-încet ni se înfiripase în minte Ideea că n-ar fi un lucru rău. De-a lungul iernii, după ce Henry şi Josepha s-au căsătorit, iar Jeremiah a plecat în Nord să găsească de lucru, am discutat adesea despre asta cu tata şi cu unchiul Ward.

Pe lângă sfatul ţinut cu cei de acasă, corespondam abitir şi cu mătuşa Nelida, asaltând-o cu fel şi fel de întrebări. Faptul că Jeremiah era în Delaware îmi sporea şi mai tare entuziasmul. Vasăzică atât eu, cât şi Katie ajunseserăm a aştepta cu nerăbdare călătoria în Nord. Avea să fie o nouă aventură în viaţa noastră, diferită de toate cele prin care trecuserăm până atunci.

În cele din urmă, am stabilit să plecăm în Philadelphia în luna mai a anului 1870 şi ne-am pus pe pregătiri.

Eu şi Jeremiah ne scriam tot mai des, amândoi fremătând de emoţie la gândul revederii. Katie scrisese la rându-i şi primise multe scrisori din Nord în lunile de dinaintea călătoriei. Nu eram, vezi bine, singura care ardea de nerăbdare să revadă pe cineva! Deşi Katie îşi păstra gândurile mai mult pentru sine, ştiam că numai ce primise cu o săptămână în urmă o scrisoare lungă cât o zi de post.

Pe măsură ce trecea timpul, gândul călătoriei ne entuziasma tot mai straşnic. Nici că vorbeam despre altceva. Totuşi, ştiind că ne-am simţi vinovate să plecăm înainte de semănat, de îndată ce s-a îndreptat vremea, s-au pornit ploile de primăvară şi razele soarelui au încălzit pământul, muncind cu toţii din greu, am însămânţat

tarlalele. Recolta de anul trecut nu fusese prea bogată şi, cum preţurile erau în scădere, nu izbutiserăm a ne plăti toate dările la stat. Speram că anul acesta vom avea o recoltă mai mănoasă ca să putem ieşi la liman. Nu ştiam care era taxa de şcolarizare la pensionul pe care urma să îl vizităm, dar era fără îndoială una piperată şi nu-mi dădeam seama în ruptul capului cum ne-am putea permite o asemenea cheltuială, când banii căpătaţi pe bumbac abia ne ajungeau să cumpărăm de-ale gurii pentru toţi şi cele trebuincioase pentru Rosewood. Toţi insistară însă că, dacă hotărâm să ne înscriem la şcoală, se vor găsi cumva banii necesari.

Ceea ce nu ştiam eu la vremea aceea e că impozitul pe plantaţie aproape că se dublase în ultimii ani şi că în curând avea să ne întreacă posibilităţile materiale, dacă tata şi unchiul Ward nu tocmeau repejor o grămadă de slujbaşi cu care să lucreze o suprafaţă de două ori mai mare decât cea cultivată de noi. Pentru o mână de amatori, ne descurcaserăm, bag seama, binişor. Nu se afla însă printre noi niciun fermier propriu-zis, care să ştie cum să valorifice cu adevărat o mare plantaţie, aşa cum ar fi ştiut, de pildă, tatăl lui Katie, nen-su Burchard sau chiar şi William Simmons. Noi nu eram decât o familie pe care întâmplarea o adusese laolaltă acolo, deveniţi stăpâni pe plantaţie după moartea părinţilor lui Katie.

În împrejurările date, o scoseserăm la capăt în mod lăudabil.

Dar era oare de ajuns?

Avea să fie de ajuns pentru a înfrunta vremurile grele ce ameninţau să se abată asupra plantaţiei? Şi era, oare, înţelept ca eu şi Katie să plecăm tocmai acum de la Rosewood?

Erau întrebări la care nu ştiam încă răspunsul.

Cert e, însă, că în curând Katie şi cu mine urma să

plecăm în Nord să îi facem o vizită mătuşii Nelida. La întoarcere, ne spuneam noi, om culege bumbacul, om achita impozitul şi, cu puţin noroc, om rămâne şi cu ceva bănuţi pe deasupra.

Apoi ne-om gândi şi la viitor.

Când ne-am apucat de pregătirile propriu-zise, ne-au năpădit şi mai abitir emoţiile. Mi-am făcut bagajul cu două săptămâni înainte de plecare. Apoi l-am desfăcut şi l-am refăcut de încă zece ori!

Sosi în sfârşit şi ziua cea mare. Urma să luăm trenul de la Charlotte până la Richmond şi de acolo un altul până în Philadelphia. Cum trenul pleca după-masa, am pornit de la Rosewood dis-de-dimineaţă. Josepha şi Henry se sculară şi ei cu noaptea în cap ca să ne ureze drum bun. Josepha ne dădu un coş burduşit cu mâncare, la văzul căruia ne pufni pe toţi râsul. Apoi tata şi unchiul Ward ne duseră cu trăsura până la gara din Charlotte.

Încercau, dragii de ei, să pară bucuroşi pentru noi, dar când am păşit tuspatru pe peron, tata întoarse capul şi se şterse pe furiş la ochi. Mă durea inima să văd un bărbat în toată firea luptându-se cu lacrimile în chipul acesta. Pentru o fiică, nici nu e, vezi bine, lucru mai sfânt decât lacrimile de iubire pe care le varsă părintele său pentru ea.

Apoi veni şi clipa despărţirii.

— Să fiţi cuminţi, zise unchiul Ward, îmbrăţişându-ne pe amândouă.

— Subscriu întru totul, zâmbi tata, după care mă luă în braţe şi mă strânse la piept.

Când făcui un pas înapoi, mă sărută pe obraz. De acum aveam şi eu lacrimi în ochi!

Apoi tata o îmbrăţişă şi o sărută şi pe Katie.

— Urcaţi în vagoane! strigă un impiegat.

Ne-am îmbrăţişat din nou, apoi Katie şi cu mine ne-am dus la uşa celui mai apropiat vagon. De pe trepte le-

am mai făcut încă odată cu mâna, după care am urcat în tren, grăbindu-ne să ocupăm două locuri lângă fereastra care dădea spre peron, ca să îi putem vedea.

Peste un minut, două, trenul se puse în mişcare. Le-am făcut frenetic cu mâna până ce s-au pierdut cu totul în depărtare, apoi ne-am aşezat la loc.

Aventura noastră tocmai începuse!

Ne-am uitat zâmbind una la alta, apoi ne-am întors amândouă spre fereastră, privind peisajul ce ni se derula în faţa ochilor. În scurtă vreme, oraşul rămase în urmă. Eram copleşite de atâtea gânduri şi emoţii, că nu puteam scoate un cuvânt. Asta e frumuseţea prieteniei: nu trebuie să umpli fiece clipă cu vorbe. Între prieteni, tăcerea este la fel de importantă cum sunt cuvintele.

Aşa simţeam eu atunci. Simplul fapt că o aveam pe Katie alături, că admiram aceleaşi privelişti, că simţeam şi gândeam pasămite aceleaşi lucruri, era de ajuns.

— E ca şi cum am începe un nou capitol în viaţa noastră, nu-i aşa? zise Katie într-un târziu. Am citit cartea până în acest punct, dar nu ştim ce se va întâmpla de acum înainte.

— Ce fel de capitol crezi că va fi? am întrebat-o eu. Cu peripeţii, cu mistere sau poate unul romantic?

— Cred că, pentru a o afla, trebuie să citim pur şi simplu mai departe – rămânând în continuare noi însene. Mai ştii? Poate că vom avea parte de toate la un loc – de peripeţii, de mistere şi de romantism!

— Mă întreb cum o fi şcoala.

— Şi eu. Mătuşa Nelida abia aşteaptă să ajungem în Philadelphia. Când mă gândesc că, înainte s-o întâlnesc, îmi era aproape frică de ea!... Acum zău dacă înţeleg de ce şi îmi pare rău că am aşteptat atâta. De când a rămas văduvă, cu ani în urmă, trebuie să-i fi fost tare greu să trăiască singură, fără nimeni alături. Mă întreb de ce nu s-

a recăsătorit în tot acest timp.

Chibzuind la vorbele lui Katie, gândul îmi zbură, fără să vreau, la tata.

— Poate că cei din neamul Daniels iubesc o singură dată în viaţă. După ce a pierdut-o pe mămuca, nici tata n-a mai avut ochi pentru alta.

— Mayme, tu chiar te vezi petrecând trei ani la pension, departe de Rosewood? întrebă Katie.

— Nu ştiu. Mi se pare cam multişor.

Am rămas o vreme tăcute, ascultând ţăcănitul vesel al roţilor de tren.

— Sper că totul va merge bine la Rosewood, spuse Katie într-un târziu. Mă simt niţel vinovată că i-am lăsat singuri. Cine o să se ocupe în lipsa noastră de găini, de vaci, de preparatul brânzei şi al laptelui bătut, de spălatul rufelor?... Josepha nu le poate face pe toate.

— Vor munci cu toţii cot la cot şi poate că le va face chiar plăcere! râsei eu.

— Mă bucur că am reuşit măcar să isprăvim semănatul şi că ne vom întoarce la timp pentru cules.

— Orişicum, sunt convinsă că ne vor duce dorul.

— Şi eu. Încercau ei să pară voioşi de dragul nostru, dar de fapt erau trişti că plecăm.

— Păi, ia gândeşte-te: întâi au plecat Emma şi Micah, apoi Jeremiah, iar acum noi două... Plantaţia pare probabil cam pustie în momentul acesta.

— Aşa cum era când trăiam singure la Rosewood. Mai ţii minte, Mayme?

— Cum aş putea să uit vreodată vremurile acelea?

— Nici eu nu le voi uita cât voi trăi.

— Îţi aduci aminte cum, după sosirea tatii, el a fost o vreme singurul bărbat de la Rosewood? Ei bine, acum lucrurile stau taman invers: Josepha e singura femeie între trei bărbaţi.

Gândul ne făcu pe amândouă să izbucnim în râs.

— La cum o ştiu eu, zise Katie zâmbind, îi va ţine din scurt pe tustrei. Tare-aş vrea să văd cum face armată cu ei!

Ne pufni iar râsul, apoi se lăsă tăcerea. Scosei ultima scrisoare primită de la Jeremiah, în care îmi spunea că nicio herghelie de cai sălbatici nu l-ar putea ţine departe de mine după ce vom ajunge în Philadelphia, la mătuşa Nelida. Mi-era drag să recitesc acele rânduri. Când ridicai iar privirea, Katie era şi ea adâncită în lunga scrisoare pe care o primise cu o săptămână în urmă.

14
Separare

Să fi trecut jumătate de ceas de când ne aflam în tren. Stăteam amândouă cu scrisorile în poală, când uşa din spatele nostru se deschise şi intră conductorul, începând să controleze biletele pasagerilor. Katie împături foile scrisorii şi ne pregătirăm amândouă biletele.

Ajungând în dreptul nostru, conductorul ne pironi cu o privire de gheaţă.

— Ce cauţi tu aici? mă întrebă el cu severitate, coborându-şi ochii spre mine.

— Am... am bilet, îngânai eu speriată. Nu de alta, dar expresia de pe chipul lui ar fi băgat pe oricine în sperieţi!

Bărbatul îmi luă biletul şi îl perforă, făcu aşijderea cu biletul lui Katie, apoi îşi întoarse iar privirea spre mine.

— Ia-ţi bagajul şi urmează-mă, îmi ordonă el scurt.

— Nu e nevoie să vă deranjaţi, răspunsei eu, tălmăcindu-i greşit vorbele. Mă simt bine aici.

— De asta nici nu mă-ndoiesc! pufni el. Dar nu poţi rămâne în vagonul ăsta. Hai, strânge-ţi catrafusele şi vino cu mine!

— De ce? Unde vreţi să mă duceţi?

— Vagonul ăsta e rezervat exclusiv albilor. N-ai voie să stai aici. Va trebui să te muţi în vagonul de la capătul trenului, destinat celor de culoare.

Katie şi cu mine ne uitarăm una la alta. Niciuna dintre noi nu ştia ce să facă.

— Să mergem, Mayme, spuse ea în cele din urmă. Am să vin cu tine. Aşa va fi cel mai simplu.

Zicând acestea, păşi afară pe culoar, unde aştepta conductorul.

— Îmi pare rău, domnişoară, ripostă acesta, dar nu vă pot permite să o însoţiţi. Aşa cum negrii nu au voie să

stea în vagonul albilor, aşa nici albii nu au voie să stea în vagonul negrilor.

— Dar am plătit amândouă acelaşi preţ pe bilete, argumentă Katie.

— Asta nu contează, domnişoară. Iar acum, adăugă el, întorcându-se iar spre mine, fă bine şi mă urmează, dacă nu vrei să te duc cu de-a sila.

— Stai liniştită, zisei eu, uitându-mă la Katie. Nu mă deranjează să mă mut.

Îmi strânsei lucrurile şi ieşii pe culoar, pregătită să îl urmez pe conductor.

— Dar mă deranjează pe mine, stărui Katie. Nu puteţi face una ca asta, se adresă ea revoltată bărbatului. Avem aceleaşi bilete. N-aţi auzit că nu mai există sclavie? N-o puteţi trata în felul acesta!

De acum toate privirile din vagon erau îndreptate spre noi.

— Stai jos, cucoană! strigă un bărbat aşezat la câteva rânduri distanţă. Cioara n-are ce căuta aici.

— Întocmai, domnişoară, încuviinţă conductorul. Dacă nu luaţi loc şi nu vă potoliţi, am să vă dau pe amândouă jos din tren la următoarea oprire.

Deşi era vădit furioasă, Katie realiză în cele din urmă că nu era nimic de făcut. Mă uitai surâzătoare la ea, încercând să-i dau iarăşi de înţeles că nu mă deranjează situaţia.

Katie se aşeză la loc, fumegând de mânie, iar eu îl urmai pe conductor de-a lungul culoarului strâmt. Când bărbatul deschise uşa de la capătul vagonului, aruncai o privire îndărăt şi zâmbii iar. Katie încercă să îmi răspundă şi ea cu un zâmbet, apoi îşi scoase scrisoarea şi se adânci iar în lectură.

15
O poveste răscolitoare

Katie citi înainte, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

„Am întors capul în ultima clipă, dar teribila bufnitură cu care s-a deschis trapa şi icnetele mulţimii când trupul bietului om s-a prăbuşit prin eşafod şi funia i s-a strâns în jurul gâtului, sugrumându-l... sunt imagini şi sunete care, deşi prea cumplite pentru a putea fi descrise în cuvinte, au să-mi rămână întipărite în minte pentru totdeauna”.

Vai, *Rob*... *sărmanul de tine*! şopti Katie, izbucnind în suspine.

„Faptul că şi-o fi meritat, conform legii, pedeapsa păleşte în faţa agoniei pe care am simţit-o asistând la moartea lui şi ştiind că sunt personal răspunzător de ea. Nu sunt, fireşte, singurul responsabil. Nu neg argumentele raţionale care pot fi aduse împotriva sentimentelor de vinovăţie care mă copleşesc adesea. Dar nu există niciun argument pe faţa pământului care să poată şterge durerea adâncă a unei asemenea amintiri. Mă alină, fără doar şi poate, gândul că în ultima clipă s-a întors spre Dumnezeu. Pentru că el şi-a înfruntat moartea împăcat, sunt împăcat la rându-mi, chiar dacă amintirea morţii lui rămâne o povară pe care o port în suflet zi de zi... o cruce pe care o duc singur.

Mai târziu în ziua aceea, detectivul Heyes a venit acasă la noi şi mi-a înmânat, pe lângă Noul Testament pe care i-l dădusem lui Teague, un ceas şi o scrisoare pe care acesta o păstrase ani de zile. Teague îl rugase să mi le dea mie. Scrisoarea era de la mama lui, scrisă cu ani în urmă, şi îmi sfâşia inima ori de câte ori o citeam. Mai apoi m-am dus să îi fac o vizită bătrânei, i-am istorisit povestea mea şi am încercat să îi aduc toată mângâierea de care am fost

în stare”.

Katie puse scrisoarea deoparte şi scoase o batistă cu care îşi tamponă nasul şi ochii, apoi îşi aţinti privirea pe fereastră.

— Serviţi ceva, domnişoară? se auzi o voce lângă ea.

Katie ridică privirea spre bărbatul elegant care împingea un cărucior cu mâncare şi băuturi de-a lungul culoarului.

— Un sandvici sau poate o cafea ori un ceai?

Mulţumesc, răspunse Katie cu un surâs, dar nu cred că aş putea consuma ceva în momentul acesta.

După ce bărbatul porni mai departe, spre ceilalţi călători, Katie inspiră adânc şi îşi suflă nasul în batistă, după care se întoarse la scrisoarea lui Rob.

„M-ai întrebat odată cum se face că eu, fiu de păstor, am devenit ajutor de şerif. Când m-ai anunţat că vii în Philadelphia şi am realizat că s-ar putea să avem în curând prilejul de a ne revedea, am considerat că a sosit vremea să îţi istorisesc întreaga poveste. Meriţi s-o ştii. Dacă vei dori să mă mai vezi după toate câte ţi-am relatat... este alegerea ta. Eu unul mă voi simţi uşurat la gândul că ţi-am răspuns în sfârşit amănunţit la întrebare şi că ştii mai tot ce e de ştiut despre mine.

Chiar dacă este partea cea mai importantă, ceea ce ţi-am povestit până acum nu constituie, totuşi, decât începutul poveştii. S-ar putea spune că povestea mea a început în celula lui Damon Teague – sau, mai exact, povestea despre felul în care m-a marcat şi m-a schimbat acea experienţă. Înainte de arestarea lui nu îmi cercetasem prea adânc cugetul. Eram tânăr – aveam doar 17 ani când a fost împuşcată sora mea. La vârsta aceea ura îţi poate creşte cu uşurinţă în suflet dacă îi dai prilejul, iar eu o lăsasem să crească în sufletul meu. Acum pot să privesc înapoi şi să îi mulţumesc lui Dumnezeu, fireşte nu

pentru moartea surorii mele, ci fiindcă S-a folosit de întreaga experienţă pentru a-mi dezvălui cusururi ale propriului caracter de care nu eram conştient, făcându-mă să îmi înfrunt propria păcătoşenie – o înfruntare grea pentru orice bărbat sau femeie, pentru care eu unul sunt însă recunoscător. Datorită ei, am început să îmi privesc dintr-o perspectivă mai profundă propria viaţă şi, sper eu, să cresc, chiar şi dacă numai într-o mică măsură, în devenirea asemeni lui Cristos – singurul ţel şi obiectiv al vieţii creştine. Am sentimentul că încep a înţelege ce înseamnă cu adevărat să fii creştin – adică nici mai mult, nici mai puţin decât să îl laşi pe Dumnezeu să te facă asemeni lui Iisus. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, cine ştie cât aş mai fi bătut pasul pe loc în făţărnicia mea oarbă? Poate că aş fi devenit, într-adevăr, un predicator renumit, dar dacă nu m-aş fi cunoscut niciodată cu adevărat pe mine însumi, ce rost ar fi avut? Cât lemn, fân şi trestie să îngrămădeşti pe temelia pusă de Iisus?

Te rog să nu mă înţelegi greşit – îl iubesc şi îl respect enorm pe tatăl meu şi nu îi atribui niciunul dintre defectele de caracter pe care le-am descoperit în mine. Am convingerea că vocaţia lui este una reală, iar activitatea sa de pastor a fost una extrem de rodnică. Totuşi, am realizat că în acel moment al vieţii mele nu mai simţeam nicidecum chemarea de a-i călca pe urme. În ziua aceea am văzut în ochii lui Teague ceva ce mi-a schimbat întreaga perspectivă asupra mesajului creştin. Mi-am dat seama că Evanghelia aşa cum este ea percepută în mod normal nu mai este cea căreia aş fi în stare să îmi închin întreaga viaţă. În acele momente am văzut... am simţit imensitatea iubirii lui Dumnezeu şi a iertării Sale infinite. Mi-am dat seama că nu vreau să predic despre Fiul care a venit să ne apere de mânia Tatălui. Doamne fereşte să fie adevărat aşa ceva! Şi astfel am ajuns la concluzia că

această nouă perspectivă nu şi-ar găsi locul în biserica instituţională – că aş putea face mai mult bine în lume, unde ar fi bine-venit un mesaj care să proclame nu caracterul răzbunător, ci bunătatea lui Dumnezeu. Când am încercat să le spun ce trăisem în celula lui Teague în ziua aceea, până şi propria mea familie s-a arătat, la început, neîncrezătoare. Spre surprinderea şi consternarea mea, descopăr că adevărul unui Tată a cărui iertare este nemărginită nu este un mesaj bine-venit printre creştini. Şi, cu toate astea, printre Damon Teague-ii lumii, printre cei care au căzut ei înşişi în genunea păcatului, este un mesaj aducător de speranţă, care îi face pe mulţi să îl privească pe Tatăl ceresc aşa cum cred eu că este El cu adevărat.

Ştiu că aceasta a fost o scrisoare îngrozitor de lungă. Când am aşternut pe pagină cuvintele „Dragă Katie”, n-aveam nicidecum intenţia să scriu o autobiografie! Voiam doar să cunoşti lupta care s-a dat şi se mai dă încă în sufletul meu şi motivul ei. Chipul lui Damon Teague mă mai bântuie şi acum. Moartea surorii mele încă mă mai doare. Şi, întorcând lucrurile pe toate părţile, mă întreb iar şi iar ce s-ar fi întâmplat, dacă...

În cele din urmă, toate acestea m-au făcut să iau hotărârea de a nu îmbrăca – pentru moment, cel puţin – haina preoţească, în schimb, spre descumpănirea părinţilor mei, am decis să mă înrolez în armata unionistă. M-am dus în nord, în Philadelphia, şi m-am oferit voluntar să mă ocup de paza şi îngrijirea prizonierilor de război. Ştiam că nu pot lupta pe front, pentru niciuna dintre tabere, şi nici nu simţeam chemarea de a deveni capelan militar. Totuşi, influenţat în mare măsură de discuţia avută cu Teague la închisoarea din Baltimore, speram să pot fi cumva de ajutor, ocupându-mă de cei capturaţi pe câmpul de luptă.

Ulterior, când detectivul Heyes s-a retras din poliţie şi a fost ales şerif în Ellicott City, nu mică mi-a fost mirarea când m-a întrebat dacă n-aş vrea să îi fiu adjunct. Între timp, războiul se sfârşise, iar eu mă întorsesem acasă, îndeletnicindu-mă cu fel şi fel de munci insignifiante şi chibzuind mai departe la calea pe care se cuvenea s-o urmez. Propunerea lui m-a proiectat într-o nouă rundă de rugăciuni şi cugetări. Trebuia să îmi reevaluez angajamentul de a lua calea preoţiei şi întregul viitor, în cele din urmă, pe când mă rugam şi cugetam eu aşa, Dumnezeu mi-a arătat că are nevoie de slujitori nu doar la amvon, ci în toate mediile sociale... chiar şi în biroul de şerif dintr-un orăşel de provincie. Aşa că am acceptat oferta lui Heyes.

Asta se întâmpla cu un an înainte de a vă cunoaşte pe tine şi pe unchii tăi. După câţiva ani petrecuţi în Ellicott City, Heyes a primit să preia postul de şerif adjunct al comitatului York şi s-a mutat, cum ţi-am mai zis, în Hanover, chiar la nord de hotarul cu Pennsylvania, iar eu l-am urmat în calitate de secund. Până acum n-am fost nevoit, slavă Domnului, să ucid pe nimeni şi nădăjduiesc că le-am făcut puţin bine celor din jur.

Dacă doreşti să îi arăţi lui Mayme ce ţi-am scris, n-am nimic împotrivă. Ştiu cât sunteţi de apropiate.

Poate că ar trebui să mă simt stânjenit că ţi-am scris câte-n lună şi-n stele despre viaţa mea, dar adevărul e că sunt din cale afară de bucuros că ţi-am spus toate astea. Orice va fi să crezi despre mine, eu unul simt că mi s-a luat o mare piatră de pe inimă. îţi mulţumesc pentru răbdare şi înţelegere.

Al tău prieten credincios, Rob Paxton”.

16
În ultimul vagon

Cât despre mine, eu habar nu aveam în momentele acelea de iureşul de emoţii prin care trecea Katie citind scrisoarea lui Rob. Ştiam că primise o scrisoare lungă de la tânărul Paxton, dar nu bănuiam despre ce era vorba în ea. Mai apoi, când Katie mi-a dat-o s-o citesc, am fost şi eu la fel de mişcată cum fusese ea. Ce poveste uluitoare! La vremea aceea însă, nu ştiam nimic de toate astea, fiindcă aveam altele pe cap!

După despărţirea de Katie, conductorul mă înşfăcă brutal de braţ şi mă trase de-a lungul culoarului, apoi printr-un şir de vagoane pe jumătate goale, rezervate albilor, până la ultimul vagon – destinat negrilor. Acolo deschise uşa şi îmi făcu vânt înăuntru, după care trânti uşa la loc.

Călătorii de culoare stăteau claie peste grămadă, de două ori mai numeroşi decât locurile disponibile. Geamurile nu se puteau deschide, era o căldură zăpuşitoare şi mirosul de transpiraţie îţi întorcea deja stomacul.

Când conductorul mă azvârli înăuntru, cei cincizeci şi ceva de negri îşi întoarseră cu toţii capetele spre mine. Niciunul dintre ei nu părea încântat. Un ins în plus însemna mai puţin loc şi mai puţin aer pentru ceilalţi.

— Asta ţine-i, mămucă? întrebă un băieţel din apropiere, arătând cu degetul spre mine.

— Dumnezeu ştie. Una ce şedea un’ nu era de nasu ei, bag sama.

— Di te şedea acol’, mămucă?

— De un’ să ştiu io? O fi socotit că-i mai acătării decât noi, ăştilalţi.

Îmi venea să intru în pământ, nu alta! zâmbii sfioasă

şi, în cele din urmă, mai toţi se întoarseră la ale lor. Neavând unde să mă aşez, mi-am pus valiza pe podea, înghesuindu-mi-o între picioare, şi mi-am aţintit privirea pe fereastră.

Asta nu aducea nici pe departe cu călătoria de vis pe care o aşteptaserăm cu atâta nerăbdare Katie şi cu mine. Orele, în loc să zboare, păreau că nu se mai sfârşesc. Era greu şi să respiri în vagonul acela încins şi sufocant, ticsit de lume. Mă durea spatele de la statul în picioare, dar nu eram nicidecum singura aflată în situaţia aceasta. Unii vorbeau între ei, alţii se uitau pur şi simplu pe geam. Cei câţiva copii din vagon sporovăiau voioşi, aşa cum obişnuiesc cei mici, amintindu-mi de William, fiul Emmei, care murise înecat. După primirea rece de care avusesem parte când mă împinsese conductorul înăuntru, nu eram prea dornică să intru în vorbă cu cineva. Ascultându-i pe cei din jur, ştiam că vorba mea ar suna diferit şi mă temeam că şi-ar râde de mine pentru că eram mai degrabă cafenie decât neagră, eram îmbrăcată frumos şi nu vorbeam ca majoritatea foştilor sclavi. Aşa că mi-am ţinut gura şi am stat retrasă.

Trenul opri la Raleigh şi toţi coborâră să bea apă şi să îşi facă nevoile. Speram să o văd pe Katie, dar conductorul ne mână ca pe nişte vite spre păduricea şi pârâul din spatele trenului. Numai albii aveau, vezi bine, voie să folosească toaletele din gară.

La întoarcere, am văzut-o pe Katie căutându-mă de-a lungul peronului. Alergarăm una către cealaltă.

— Vai, Mayme, îmi pare atât de răul spuse ea, îmbrăţişându-mă. E de-a dreptul revoltător.

— Ei, nu e chiar aşa de rău... Doar un pic înghesuit! adăugai eu râzând.

— Lucrul ăsta mă scoate pur şi simplu din minţi! Am vorbit cu toţi angajaţii companiei feroviare şi niciunul

dintre ei nu îmi dă vreo atenţie. Mă tratează ca pe o...

Roşi, încurcată.

— Iartă-mă, Mayme. N-am vrut să spun asta. Ba am vrut, dar n-am vrut să sune aşa... Ştii ce vreau să zic!

— Da, Katie, ştiu. Şi ai dreptate: negrii chiar sunt trataţi diferit.

— Ce rost au avut războiul şi proclamaţia emisă de domnul Lincoln, dacă oamenii ăştia habar nu au ce înseamnă libertatea? îi dădu ea înainte. Dacă Rob ar fi aici, le-ar arăta el lor!

— I-ai isprăvit de citit scrisoarea?

— Da... of, Mayme, de-aişti...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i, Katie? Ce s-a întâmplat?

— E o poveste de-a dreptul răscolitoare. Doamne, prin ce a trecut sărmanul Rob! zice că poţi citi şi tu scrisoarea, dacă vrei.

— Crezi că s-ar cuveni?... Nude alta, dar ţie ţi-a scris-o.

— De ce să nu se cuvină? La drept vorbind, consider că Rob chiar şi-ar dori s-o citeşti.

— Dacă aşa vrei tu, am s-o citesc cu plăcere când ajungem la mătuşa Nelida.

— Îmi aminteşte de Micah Duff, spuse Katie.

— În ce fel?

— Ştiu şi eu?... Poate prin caracterul atât de intim pe care îl are credinţa sa, umblarea lui cu Dumnezeu. Se roagă în orice privinţă. Majoritatea bărbaţilor nu sunt deloc aşa!

— Pomeneşte ceva despre... ştii tu – despre voi doi?

Katie zâmbi.

— Nu prea multe, doar că speră să ne putem întâlni câtă vreme vom sta la mătuşa Nelida. Hanover e la nicio sută şaizeci de kilometri de Philadelphia.

— Şi vrei să te întâlneşti cu el?

— Desigur. Corespondând de atâta vreme, aveam impresia că îl cunosc cât se poate de bine, dar acum, citindu-i scrisoarea, îmi dau seama că ştiam, de fapt, prea puţine despre viaţa lui.

— Hei, ce faceţi voi acolo?! se oţărî, din spate, o voce. Hai, valea, negreso – întoarce-te unde ţi-e locul!

Ochii lui Katie aruncară scântei.

Se răsuci să îl înfrunte pe conductor.

— Aici îi este locul, ripostă ea furioasă. Eu am venit să stăm de vorbă, nu ea. Şi are tot dreptul să...

— Uite ce e, duduie, îi tăie vorba bărbatul, de acum mâniat la rându-i, m-am săturat până peste cap de neobrăzarea ta!

Zicând acestea, o înşfăcă pe Katie de încheietura mâinii şi se puse s-o tragă după el de-a lungul peronului.

Katie ţipă de durere.

— Au... opriţi-vă! Au, mă doare!

Simţii că fierbe sângele în mine. îmi venea să mă iau după el şi să îi dau o scatoalcă. Ştiam însă că asta n-ar face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile – nu doar pentru mine, ci şi pentru Katie.

Fără să dea vreo atenţie ţipetelor ei, conductorul continua s-o târască după el spre vagoanele din faţa garniturii.

— Dacă vă mai prind o dată chiar şi numai uitându-vă una la cealaltă, mârâi el din mers, am să vă dau pe amândouă jos din tren. Chiar dacă ne-om afla în mijlocul pustietăţii. Şi nu-ţi doreşti una ca asta, domnişorico – nu de alta, dar pe aici bântuie bande de tâlhari care îi răpesc pe negrii care călătoresc spre nord ca să îi vândă peste ocean. Aşa că, vezi dumneata, nu ţi-ai dori să rămâneţi singure prin locurile acestea. Bandiţii ar căpăta bani frumoşi pe o albă drăguţă ca tine şi pe amica ta de

culoare. Aşa că vezi ce faci!

Mă întorsei în ultimul vagon, împreună cu ceilalţi negri, căinând-o în gând pe Katie. Sărmana... Călătoria aceasta avea să fie o încercare mai grea pentru ea decât pentru mine.

Restul zilei a trecut în mod suportabil, deşi am obosit groaznic stând atâta vreme în picioare, cu ochii aţintiţi pe fereastră.

Ne-am mai oprit în vreo două gări, dar n-am îndrăznit să o caut pe Katie.

Peste noapte am tras în Richmond. După ce am coborât din tren, eu am intrat în clădirea gării cu un grup de negri. Nu voiam nicidecum să mă aflu în preajma lui Katie câtă vreme puteam fi surprinse de conductor! Aşa că, deşi ne-am văzut de la distanţă, abia când am păşit afară în stradă ne-am apropiat una de alta.

— Uf, ce mă bucur că s-a terminat călătoria asta! exclamă Katie.

— Dar eu cât mă bucur! Vagonul acela era de-a dreptul sufocant... Unde mai pui că a trebuit să stau tot drumul în picioare!

— Vai, Mayme... îmi pare aşa de rău...

— Ei, lasă... Bine că a trecut.

În faţa gării se aflau o mulţime de birje, aşteptând să găsească muşterii printre nou-sosiţii în oraş. Ne-am dus la una dintre ele şi Katie îi spuse birjarului unde vrem să mergem. Bărbatul şovăi preţ de o clipă, privirea cu care mă măsură dând de înţeles că nu îi surâdea ideea de a avea o negresă în trăsură, apoi încuviinţă totuşi din cap şi ne spuse să urcăm.

Cât ţinu drumul, Katie şi cu mine sporovăirăm voioase, recuperând tot răstimpul pe care îl petrecuserăm despărţite peste zi. Cum luaserăm din vreme legătura cu mai multe hoteluri din urbe, găsiserăm încă înainte de a

pleca unul care accepta să împărţim aceeaşi cameră. Măcar în această privinţă nu trebuia, aşadar, să ne facem griji. Tata şi unchiul Ward ne puseseră să le promitem că nu vom părăsi odaia după lăsatul întunericului. Drumul până la hotel a ţinut doar câteva minute şi la ora patru după-masă aveam deja cheia camerei. După cazare, ne-am plimbat vreme de un ceas prin oraş – asta aveam voie să facem – apoi ne-am întors la hotel.

Mai trebuia să le trimitem o telegramă celor de acasă, la prăvălia doamnei Hammond, ca să-i anunţăm că am ajuns cu bine la Richmond. Aşa ne îndrumaseră tata şi unchiul Ward, ca să nu stea cu frica-n sân. La întoarcerea din Charlotte, aveau să se oprească în Greens Crossing ca să aştepte sosirea depeşei, pe care spuseseră să o expediem seara, după ce ne vom fi întors la hotel.

Ne-am dus aşadar la recepţioner şi i-am zis că dorim să trimitem o telegramă cu următorul mesaj:

AJUNS CU BINE LA RICHMOND. HOTELUL ESTE AGREABIL. VOM STA TOATĂ SEARA LA NOI ÎN CAMERĂ. VĂ IUBIM. KATIE ŞIMAYME.

Apoi am urcat la etaj şi ne-am încuiat în cameră, unde ne-am înfruptat cu poftă din merindele pregătite de Josepha – un adevărat ospăţ, nu alta! – şi am petrecut restul serii citind şi tăifăsuind voioase. Chiar dacă eram într-o cameră de hotel, faptul că ne aflam împreună într-un mare oraş era o aventură şi, la cât eram de entuziasmate, nici că ne stătea gândul la somn.

Totuşi, trenul către Philadelphia, cu oprire în Washington, pleca la 9, 30 dimineaţa, aşa că în cele din urmă, vrând-nevrând, tot a trebuit să ne culcăm ca să putem înfrunta cu forţe proaspete cea de-a doua zi de călătorie.

17
Philadelphia

În dimineaţa următoare am ajuns la gară cu mult înainte de plecarea trenului, în speranţa că va fi cumva cu putinţă să găsim locuri alăturate. De îndată ce am păşit însă pe peron, l-am zărit pe acelaşi conductor cu care avuseserăm de-a face în ajun. îi ajuta pe călători – pe cei albi – să urce în primele vagoane.

Şi unde nădăjduiserăm să nu mai dăm în veci ochii cu el!

Conductorul ridică privirea şi ne văzu de la distanţă. Nu mai avea vasăzică niciun rost să încercăm a ne sui în acelaşi vagon. Fără tragere de inimă, ne-am luat din nou rămas-bun.

— Te rog să nu îţi faci griji pentru mine, i-am spus eu lui Katie. De astă dată, am să încerc să găsesc un loc. Promite-mi că vei încerca să te bucuri de călătorie.

— Doar dacă îmi promiţi şi tu acelaşi lucru, ripostă Katie.

— Îţi promit. Fie înghesuiala cât de mare... am să mă bucur de călătorie.

— Bine. Atunci ne vedem în Philadelphia!

Şi cu asta ne-am despărţit, Katie pornind spre vagoanele din faţă, iar eu spre cel din spate.

Ajungând mai devreme decât data trecută, am găsit într-adevăr un loc liber. Vagonul se umplu însă cât ai zice peşte, mai mulţi bărbaţi fiind nevoiţi să stea în picioare pe culoarul dintre banchete. O negresă bătrână se aşează lângă mine şi îmi zâmbi.

Până să plece trenul din gară, vagonul era deja ticsit de lume. Jumătate dintre pasageri îmi erau cunoscuţi din ajun, dar se aflau printre ei şi o mulţime de chipuri noi.

Chiar înainte să urc în tren, văzusem pe peron doi

bărbaţi ce iscodeau cu ochi haini, şuşotind între ei, legăturile dintre vagoane. Unul era alb, iar celălalt de culoare şi cu toate astea pe ei conductorul nu îi luase la trei-păzeşte! Judecând după felul în care cercetau dedesubturile trenului, la început am socotit că or fi mecanici sau impiegaţi de-ai gării. Înainte de plecare însă, s-au suit amândoi în tren, laolaltă cu ceilalţi călători.

Trecuse cam un ceas de când porniserăm la drum când bărbatul de culoare intră în vagonul nostru şi îşi găsi un loc pe culoar, printre cei ce stăteau în picioare. Nu avea niciun bagaj şi nu intră în vorbă cu nimeni. Totuşi, de cum păşi în vagon, se făcu parcă mai linişte. Individul era o matahală de om, cu o privire care îţi îngheţa sângele în vene.

După o oră se răsuci pe călcâie şi părăsi iar vagonul. Cum de el era liber să vină şi să plece după bunul lui plac, şi noi nu? m-am întrebat eu în sinea mea.

*

Trenul ajunse la Philadelphia în după-masa aceleiaşi zile, Mătuşa Nelida aştepta la gară. Katie o zări de cum coborî pe peron şi alergă zâmbind în braţele ei.

— Ce bucurie să te revăd, Katie! exclamă femeia. Slavă Domnului că aţi ajuns cu bine.

Aruncă o privire în jur.

— Unde e Mayme?

— La capătul trenului, răspunse nepoata sa, arătând de-a lungul şinelor. A fost nevoită să călătorească în vagonul pentru negri.

Porniră amândouă spre ultimele vagoane.

— E de neînchipuit, comentă indignată mătuşa Nelida. Nu există asemenea segregaţie în Pennsylvania.

— Ei bine, în Carolina de Nord şi în Virginia se pare că există, ripostă Katie. Ieri, când ne-a găsit stând de vorbă, conductorul s-a înfuriat grozav şi a ameninţat că ne

dă jos din tren. Aşa că, după ce am înnoptat împreună la hotel, azi-dimineaţă eu şi Mayme am urcat în vagoane separate şi de atunci nu ne-am mai văzut. Ar fi fost mult mai plăcut să fi putut călători împreună, dar asta e. Bine că acum suntem aici.

Ajungând la capătul trenului, priviră în jur, căutând-o pe Mayme. Ultimii călători traversau peronul, îndreptându-se spre clădirea gării. Un conductor, pe care Katie nu-l mai văzuse până atunci, coborî dintr-unul dintre vagoane şi se apropie de ele.

— Scuzaţi-mă, i se adresă Nelida, aţi putea să ne spuneţi unde se află vagonul pentru negri?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Vagonul cu care călătoresc cei de culoare, interveni Katie.

— Iertaţi-mă, domnişoară, răspunse conductorul, dar mă tem că nu ştiu la ce vă referiţi. Trenul acesta nu are un astfel de vagon.

Nedumerită, Katie se uită în toate direcţiile, aşteptându-se ca Mayme să apară dintr-o clipă într-alta. Dar peronul continua să se golească de lume.

— Aş putea urca să arunc o privire prin vagoane? întrebă ea.

— Urcaţi liniştită, domnişoară, răspunse conductorul. Trenul acesta nu pleacă oricum nicăieri până mâine dimineaţă.

— Eu am s-o iau înapoi spre vagoanele din faţă, spuse mătuşa Nelida. Dă-mi mie valiza şi ne întâlnim acolo.

Katie urcă în ultimul vagon şi îl străbătu încet, căutând-o cu privirea pe Mayme.

Dar vagonul era gol.

Deschise uşa şi păşi în următorul vagon. Un tânăr de culoare strângea cocoloaşele de hârtie şi mătura culoarul.

— Scuzaţi-mă, i se adresă Katie, n-aţi văzut cumva în tren o negresă... de vârsta mea?

— Nu, donşoară – tătă lumea s-a dat jos şi n-am rămas decât Io acilea.

Katie merse mai departe, traversând vagon după vagon. În afară de cei câţiva impiegaţi răsfiraţi pe ici, pe colo, toate vagoanele erau goale.

După ce străbătu şi cel dintâi vagon, coborî pe peron, unde o aştepta mătuşa Nelida.

— Ai găsit-o? o întrebă Katie.

— Nu, răspunse mătuşa ei. M-am dus până la capătul peronului, dar nici urmă de ea. O fi trecut pe lângă noi fără s-o observăm.

Traversară peronul şi, deschizând uşa largă, cu două canaturi, intrară în clădirea gării. În sala imensă era un du-te-vino de nedescris. Totuşi, pe măsură ce, întâlnindu-i pe cei veniţi să îl întâmpine, călătorii părăseau rând pe rând incinta gării, forfota începea să se domolească. Katie şi mătuşa ei se învârtiră o vreme împreună prin mulţime, apoi se despărţiră, cercetând minuţios sala dintr-un capăt într-altul.

Peste o jumătate de ceas nu se mai aflau înăuntru decât o mână de călători şi câţiva impiegaţi de-ai gării. Pornind una dintr-un capăt şi alta din celălalt, Katie şi mătuşa ei se întâlniră în mijlocul sălii.

— Îmi fac griji, mătuşă Nelida, murmură Katie deznădăjduită, Unde o fi Mayme? Ce i s-o fi întâmplat?

— Nu ştiu, draga mea, răspunse mătuşa. Şi eu sunt îngrijorată. Hai să vorbim cu şeful de gară.

18
Dispărută fără urmă

Se duseră la biroul şefului de gară şi Nelida îi explică acestuia situaţia.

— Nu o găsim nicăieri, interveni Katie înnebunită. Dar de urcat, am urcat amândouă în tren. La începutul călătoriei, conductorul ne-a bruscat şi a silit-o să se mute în vagonul pentru negri, aflat la capătul trenului.

— Cu tot respectul, domnişoară, trenul acesta nu are vagoane destinate celor de culoare. Vagoanele pentru negri ajung doar până la Washington. De acolo, cei de culoare sunt liberi să şadă în orice vagon, împreună cu restul pasagerilor. De unde veniţi?

— Din Charlotte.

— Aţi ajuns aici via Raleigh, Richmond şi Washington? întrebă bărbatul.

— Da.

— Hm... am fost înştiinţat că a avut loc un mic incident între Richmond şi Washington.

— Ce fel de incident? întrebă îngrijorată Katie.

— La drept vorbind... e o păţanie cam stânjenitoare pentru Căile Ferate.

— De ce... ce s-a întâmplat?

— Se pare că... în mod regretabil... trenul a pierdut pe drum un vagon.

— A *pierdut* un vagon?!... Cum s-a putut întâmpla una ca asta??

— Nu se ştie exact. Pare-se că vagonul s-a desprins pur şi simplu de restul garniturii.

— Era ultimul vagon... vagonul pentru negri?

— Mă tem că da, domnişoară.

— Şi ce s-a întâmplat cu pasagerii din vagon? întrebă mătuşa lui Katie.

— Asta-i ciudăţenia, răspunse bărbatul. Am primit o telegramă cum că vagonul a fost găsit, dar că toţi pasagerii au dispărut fără urmă. I-a înghiţit parcă pământul.

— Şi ce măsuri aţi luat? întrebă Katie năucită.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce măsuri să luăm? Presupunem că pasagerii şi-au continuat drumul pe jos. N-ar avea niciun rost să încercăm a le da de urmă.

— Dar dacă au păţit ceva? insistă ea.

— Noi suntem o simplă companie de căi ferate, domnişoară, şi ca atare nu putem face prea multe în situaţia de faţă. Nu suntem în măsură să trimitem poteri în căutarea pasagerilor după ce aceştia părăsesc trenul.

Katie simţea că o cuprinde iar furia. Experienţa ei de până acum cu angajaţii companiei feroviare nu fusese nicidecum una plăcută.

După ce părăsi împreună cu mătuşa Nelida biroul şefului de gară, Katie îşi roti iar privirea prin sală, apoi izbucni în plâns.

— Vai, mătuşă, ce ne facem? suspină ea printre lacrimi.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergem acasă, să mănânci ceva şi să te linişteşti, răspunse Nelida. Începe deja să se însereze, iar aici nu ne mai rămâne oricum nimic de făcut. I-am lăsat şefului de gară numele noastre şi adresa. Ne va înştiinţa dacă se iveşte ceva. Până una, alta, trebuie să mergem acasă, ca să fim acolo în caz că ne telegrafiază Mayme. Ştie să expedieze o telegramă?

— Aseară le-am trimis una celor de acasă, din Richmond, La o adică, socotesc că se va descurca.

— Are bani la ea?

— Da, dar nu foarte mulţi. Apropo de asta... unchiul Templeton şi unchiul Ward ne-au spus să le trimitem o

telegramă şi când sosim în Philadelphia.

— N-aş vrea să îi îngrijorăm, răspunse mătuşa ei. Poate că or fi mai bine să aşteptăm până la dimineaţă. Lipsa veştilor îi va îngrijora mai puţin decât vestea că Mayme nu-i de găsit!

— Ai, probabil, dreptate. Of... ce situaţie groaznică! Şi, la cum o ştiu eu pe Mayme, oriunde s-ar afla, precis că e mai îngrijorată pentru mine decât pentru ea însăşi.

— Mâine ne vom întoarce la gară. Poate că va sosi cu trenul care merge spre nord.

Katie oftă adânc şi se şterse la ochi. Erau slabe şanse, dar ce altceva puteau să facă?

Demoralizată, o urmă pe mătuşa Nelida până la trăsura ce aştepta în faţa gării.

Acasă nu le aştepta nicio telegramă.

A doua zi se întoarseră la gară, dar Mayme nu sosi cu următorul tren şi nici nu aflară vreo veste despre ea.

Dispăruse fără urmă.

19
La Rosewood

După ce aşteptară câteva ore bune în Greens Crossing telegrama trimisă de Katie şi Mayme la prăvălia doamnei Hammond, fraţii Daniels se întoarseră la Rosewood pe înserate.

A doua zi fu una liniştită. Prea liniştită. Nu prea aveau chef de nimic, dar trebuiau să îşi umple timpul cu ceva ca să nu îi covârşească dorul de fete... şi să nu se mai tot perpelească de grija lor. Niciunuia dintre ei nu îi surâdea însă ideea unui nou drum în târg.

— Are să păstreze Elfrida pentru noi următoarea telegramă, spuse Templeton. Oricum, până diseară vor fi ajuns deja la Nelida. N-avem de ce să ne facem griji.

— De acum sunt aproape femei în toată regula, încuviinţă Ward. Nu mai e cazul să le dădăcim ca pe nişte copiliţe.

— E greu să nu-ţi faci griji când e vorba de propriul tău copil.

— Dacă aşa zici tu... Eu unul n-am cum s-o ştiu! râse Ward.

Tocmai atunci intră în bucătărie Josepha.

— Aţi fi gata să prânziţi oarece?

— Şi să bem nişte cafea proaspătă, că-s sătul de cafeaua aia care a rămas de la micul dejun, răspunse Templeton.

Niciuna, nici două, Josepha începu să forfotească în jurul plitei şi, în scurtă vreme, aroma cafelei proaspete umplu bucătăria Apoi negresa se puse să taie pâine şi brânză.

— Henry ce mai face? o întrebă Ward.

— Lucrează ş-acu la dulapu cela pentru cărţi. îi chitit să am io unu’ al meu. Io n-am nicio carte, da’ oi avea ăl

mai mândru dulap pentru cărţi din comitat! adăugă ea râzând.

Ward şi Templeton îi ţinură isonul.

— Un bărbat îndrăgostit ar face orice pentru doamna inimii lui, spuse Templeton.

La auzul acelor cuvinte, Josepha redeveni serioasă. Mâinile îi încremeniră pe tocătorul de pâine şi căzu o clipă pe gânduri, cu privirea aţintită în gol.

— Chiar crezi, dom' Templeton, că Henry mă iubeşte? întrebă ea în cele din urmă.

— Da, Josepha, sunt convins de asta.

Negresa clătină din cap, aproape nevenindu-i să creadă, apoi slobozi un oftat prelung.

— Dumnezeule mare, cine s-ar fi gândit că un bărbat poate iubi pe... una ca mine?... Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta! Da'... bag sama că Henry chiar mă iubeşte. E un om de ispravă Henry al meu, nu-i aşa?

— E unul dintre cei mai vrednici bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată, răspunse Templeton.

20
O iniţiativă îndrăzneaţă

În cea de-a doua zi de la sosirea în Philadelphia, neprimind nicio veste de la Mayme şi văzând că cei de la căile ferate nu par a face nimic pentru a da de urma pasagerilor dispăruţi, Katie era deja în pragul disperării.

Nu puteau face nimic din ceea ce plănuiseră. Nu puteau decât să stea... şi să aştepte... în speranţa că vor afla ceva. Ceasul de pe poliţa căminului marca ticăind trecerea secundelor, dar acele se mişcau cu o încetineală înnebunitoare – aşa i se părea lui Katie. Unde ea credea că se scursese o oră întreagă, când se uita la ceas descoperea că, de fapt, trecuseră numai cinci minute!

Ca să îşi ocupe cumva timpul, în încercarea de a se linişti, recitise încă o dată scrisoarea primită de la Rob Paxton. Brusc, O străfulgeră o idee.

— Mătuşă Nelida, poţi să mă duci până la oficiul telegrafic? exclamă ea entuziasmată.

— Desigur, draga mea. Te-ai hotărât să le spui unchilor tăi ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-i vorba de asta, răspunse Katie, alergând deja să îşi ia haina. Vreau să trimit altcuiva o telegramă.

— Cui?

— Lui Rob Paxton – prietenul de care ţi-am vorbit... ajutorul de şerif.

— A, da... tânărul acela din Baltimore.

— Acum lucrează în Hanover. E o îndrăzneală din partea mea să apelez la Rob, dar nu ştiu ce altceva să fac. Poate că el o fi în măsură să ne ajute cumva.

— Merită oricum să încercăm, încuviinţă mătuşa ei, ridicându-se la rându-i. Iar, în timp ce îi aşteptăm răspunsul, am putea face o mică plimbare prin oraş ca să ne luăm puţin gândul de la asta.

După un dejun satisfăcător, şeriful Heyes părăsi singurul local decent din Hanover, Pennsylvania, şi o porni de-a lungul trotuarului de lemn înapoi spre biroul său. Când trecu pe lângă oficiul telegrafic, auzindu-se strigat, se opri şi păşi înăuntru.

— Ziua bună, Tim.

— Mă bucur că te-am prins, John, spuse bărbatul din spatele tejghelei. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre biroul dumitale. Am primit o telegramă pentru tânărul Paxton, adăugă el, întinzându-i şerifului un plic galben.

— Zici că-i este adresată lui Rob... nu mie?

— Lui, da.

— Atunci înseamnă că nu e o chestiune oficială.

— Nu, mie nu mi s-a părut a fi. Dar va trebui să îţi spună el despre ce e vorba... Ştii cum e – eu nu am voie să divulg conţi nutul unei telegrame.

— Voi avea grijă să o primească neîntârziat.

— Şi ar mai fi ceva – nu vreau s-o auzi de la alţii. Feciorul meu tocmai mi-a dat de veste că el şi familia lui vor să rămână în New York. A găsit o slujbă bună şi sunt cu toţii fericiţi acolo. Ştii că am construit căsuţa cea nouă cu gândul că am să mă mut eu într-însa şi o să-i las lui casa cea mare. Acum însă că nu vor să se mai întoarcă, m-am hotărât să vând totul şi să mă mut la ei, în Nord.

— Nu poţi să faci una ca asta! râse Heyes. Ce are să se aleagă de Hanover fără Tim Evans, părintele fondator al oraşului?! Din câte am auzit, ai fost chiar şi primarul urbei cu ceva vreme în urmă.

— Am fost, da, şi asta în şase rânduri, aprobă Evans. Ori de câte ori nu se găsea unul mai breaz decât mine care să preia cârma! adăugă el râzând. Dar anii trec, John, şi îmi doresc să fiu alături de copii. Iar un operator de telegraf priceput îşi poate găsi de lucru oriunde. Ş-apoi, acolo sunt puse în aplicare fel şi fel de invenţii noi – lumina

electrică, pompe, sisteme prin care poţi încălzi iarna o casă fără să fie nevoie de un cămin în fiecare cameră, pompând căldura degajată de un foc central în toate odăile, cu ajutorul unor conducte. Tare mi-ar plăcea s-apuc a lucra, cât sunt încă în puteri, cu o tehnologie nouă dintr-aceasta. E timpul să fac o schimbare în viaţa mea. Şi vreau să fiu aproape de copii.

— Nu cred că vei mai fi nevoit să munceşti după ce vinzi ditai proprietatea pe care o ai aici. Ce suprafaţă are... 100 de acri?

— Mai degrabă 200, dacă punem la socoteală şi vechea fermă a quakerilor, răspunse Evans.

— O, da, uitasem de terenul acela. Mai există casa aia veche care era acolo?

— Mai există, da. A aparţinut unei familii de quakeri încă de pe vremea când populaţia din Pennsylvania era aproape în întregime quakeră. Casa şi acareturile sunt părăginite, dar mi-am dat silinţa să le păstrez intacte.

— Trei case pe 200 de acri – nu încape îndoială că le vei putea vinde pe bani frumoşi, comentă Heyes.

— Vom vedea. Sper doar să găsesc pe cineva care va îndrăgi ferma la fel cum am îndrăgit-o eu şi nevastă-mea, fie-i ţărâna uşoară. Am construit cu mâinile noastre casa cea nouă, dar acum se pare că a venit timpul să merg mai departe. Nici nu îţi dai seama, John, cât de greu este să laşi în urmă un vis de o viaţă.

Zâmbi melancolic, apoi adăugă:

— Dar ştiu că trebuie s-o fac. Iată de ce... mă întrebam dacă... fiindcă am auzit că ai de gând să te retragi din slujba legii şi să cauţi o viaţă liniştită de fermier... ei bine... mă întrebam dacă ferma nu ar fi cumva locul potrivit pentru dumneata.

Heyes râse, dar era evident că vorbele lui Evans îi atinseseră o coardă sensibilă.

— Eşti un om viclean, Tim Evans, dar mă îndoiesc că mi-aş putea permite preţul pe care îl ceri. Nimeni nu se îmbogăţeşte dintr-o leafă de şerif. Dar gândul de a-mi scoate insigna asta şi de a mă stabili undeva la o fermă ca a dumitale este, într-adevăr, tentant. E tot ce mi-aş putea dori. Iar, la cât este de isteţ şi de priceput, tânărul meu adjunct mi-ar putea lua locul fără probleme. Ba mai mult... dacă ar candida împotriva mea, probabil că ar câştiga.

— N-ar face niciodată una ca asta.

— Ai dreptate, bag seama.

— Îţi este întru totul loial, John.

Heyes aprobă din cap, apoi râse încetişor.

— Ştiu. E un băiat de ispravă. Sunt norocos să am un ajutor ca el.

— Să înţeleg că te vei mai gândi? insistă Evans.

— Încă nu sunt pregătit să ies la pensie, Tim. Dar de gândit, cum să nu mă mai gândesc acum că mi-ai băgat ideea în cap? râse Heyes. Mai ştie careva?

— Nu, răspunse Evans. Nu vreau să se afle. Dacă mă hotărăsc să vând, oi vinde doar persoanei potrivite. Contează enorm pentru mine să ştiu cine va trăi în casa mea şi în mâinile cui va ajunge vechea gospodărie a quakerilor.

— Îmi dai voie să-i spun lui Rob Paxton? Deciziile pe care le iau îl afectează, la urma urmei, pe termen lung.

— Sigur, spune-i liniştit.

Întorcându-se la birou, şeriful îi întinse plicul tânărului aşezat la masă.

— Pare-se, Rob, că ai primit o telegramă.

— Eu? făcu surprins ajutorul de şerif. De la cine?

— Nu ştiu.

Rob desfăcu plicul, scoase foaia galbenă şi citi mesajul. Judecând după expresia feţei sale, veştile nu păreau a fi nicidecum bune. îi întinse telegrama lui Heyes.

„Dragă Rob”, citi acesta cu voce tare, „ajuns la mătuşa în Philadelphia. Mayme trimisă în vagonul pentru negri din capătul trenului şi dispărut fără urmă. Căutat peste tot. Cică vagonul desprins de garnitură. Toţi pasagerii au dispărut. Nicio veste de la Mayme. Foarte îngrijorată. Ce să facem? Trimite mesaj pentru Nelida Fairchild, la adresa Bingham Court, nr. 37, Philadelphia. Cu drag, Kathleen Clairborne”.

— Tu ce înţelegi din asta? întrebă Heyes.

— Nu sunt sigur, răspunse Rob. Credeţi că ar putea avea de-a face cu înştiinţările pe care le-am primit despre acei negri răpiţi pentru a fi vânduţi ca sclavi în Caraibe?

— Nu este exclus – chit că mie povestea asta mi se pare cam exagerată.

Rob căzu o clipă pe gânduri, apoi luă un condei şi o foaie de hârtie.

— Am să îi scriu câteva rânduri lui Katie. Iar apoi, cu scuzele de rigoare că nu v-am înştiinţat din timp, va trebui să îmi iau câteva zile libere.

— Începând de când?

— Mă tem că începând chiar din momentul acesta, domnule Heyes, răspunse Rob. Trebuie să prind trenul spre Philadelphia, între timp v-aş ruga să adunaţi cât mai multe informaţii cu putinţă despre aceşti traficanţi de sclavi. Conform rapoartelor, negrii răpiţi sunt ridicaţi de undeva de pe coasta Virginiei.

— Am să văd ce pot face, răspunse Heyes.

21
Nişte salvatori dubioşi

Katie nu era singura care nu ştia unde mă aflu. N-o ştiam nici eu!

Cu o zi în urmă, la scurtă vreme după plecarea din Richmond, în timp ce urcam pe un deal abrupt, am simţit cu toţii că trenul încetineşte. După ce părăsise vagonul, negrul cel mătăhălos nu se mai întorsese. Se auzi de afară un zăngănit puternic, apoi trenul îşi reduse simţitor viteza până ce într-un sfârşit se opri de-a binelea.

Eu stăteam pe unul dintre locurile din faţă, uitându-mă pe geam. Simţind că ne oprim, îmi întorsei privirea spre ferestruica uşii de dinaintea mea, cea pe care intraserăm cu toţii în vagon. Ci în loc să dau cu ochii de uşa următorului vagon, aflată de cealaltă parte a platformei despărţitoare, văzui cerul liber, copaci şi şinele de tren.

Nedumerită, mă uitai mai bine. Restul garniturii era la o sută de metri distanţă de noi... şi continua să urce costişa!

Vagonul nostru se desprinsese de tren!

Toate acestea se petrecură în doar câteva secunde. În clipa în care am văzut pe fereastră dosul trenului, mi-am dat seama că nu mai stăteam locului – începuserăm să alunecăm înapoi la vale!

Între timp se dumiriseră şi ceilalţi pasageri că se întâmpla ceva nelalocul lui. Nu mai eram legaţi de tren!

Prinseră a se uita cu toţii în jur, întrebându-se ce se petrece. Pe măsură ce prindeam viteză – mergând îndărăt! – câţiva dintre bărbaţi începură să se alarmeze. Nu trecu mult şi copiii se puseră pe plâns, câteva femei începură să ţipe, iar bărbaţii strigau şi îşi roteau privirile, încercând să găsească o soluţie salvatoare.

Dar nu se găsea niciuna. Zburam fără frâne spre vale şi ştiam cu toţii că, dacă dădeam de vreo curbă sau de vreun tren ce venea din direcţia opusă, s-a zis cu noi.

În vreme ce vagonul aluneca bezmetic pe pantă în jos, lumea plângea, se ruga şi ţipa după ajutor. Cu inima încremenită de groază, mă aşteptam să deraiem dintr-o clipă într-alta şi să ne aflăm sfârşitul pe fundul prăpastiei. Toată lumea era panicată, în afară de bătrâna ce şedea calmă lângă mine.

— Cum de puteţi sta aşa de liniştită? am întrebat-o, strigând din străfundul bojocilor ca să acopăr vacarmul din jur. Nu vă este frică?

— De ce să-mi fie?

— Că vom fi spulberaţi de un tren sau că vom sări de pe şine.

Râse încetişor.

— N-om sări noi de pe şinele aistea, drăguţă.

— Cum puteţi fi atât de sigură?

— Pen’ că iau trenu aista spre nord lună de lună şi de-acu cunosc ca-n palmă tăt drumu’. fără dealu cela pe care urcarăm îi drept ca o săgeată de sus şi până jos. Nu face nici măcar o singură cotitură. Aşa că, vezi mătăluţă, ne-om duce din ce în ce mai răpede pân’ ce-om ajunge la vale, ş-acol om încetini şi ne-om opri şi, mai apoi, ăi de la căile ferate or vedea dânşii ce n-a mers cum trebuie. Stai liniştită, drăguţă, că n-om păţi nemica – decât c-o să-ntârziem colo, niţeluş.

— Dar dacă vine vreun tren din cealaltă direcţie?

— Următoru tren a veni abia peste vreo două ceasuri, dacă nu mai mult. Aşa că linişteşte-te, drăguţă, şi te bucură de călătorie – chiar de călătorim în direcţia greşită! adăugă ea râzând.

Îmi mai veni un pic inima la loc, dar cum să mă liniştesc pe deplin când toţi cei din jur urlau ca din gură de

şarpe?

Totuşi, bătrânica avusese dreptate.

După o vreme, am simţit că vagonul începe treptat să încetinească. Nici ţăcănitul roţilor pe şine nu mai suna parcă atât de ameninţător. Toată lumea se linişti. Când vagonul încetă să ne mai zdruncine cu furie înainte şi înapoi, răsuflarăm uşuraţi, gândindu-ne că poate om scăpa, totuşi, cu viaţă din păţania asta.

Vagonul îşi reduse simţitor viteza, până ce ajunse a înainta cu aceeaşi lentoare ca în vârful dealului, iar într-un sfârşit... ne oprirăm.

De astă dată însă, rămaserăm locului, încremeniţi pe şine în mijlocul pustietăţii.

Ne uitarăm tăcuţi în jur, apoi câţiva bărbaţi se ridicară în picioare şi priviră afară pe fereastră.

— Ş-acu’ ce ne facem? întrebă unul dintre ei.

— Ce putem noi face? răspunse un altul. Om aştepta acilea pân’ or trimite un alt tren după noi.

— Oare ce s-o fi întâmplat? se băgă în discuţie al treilea.

— Ce să se-ntâmple? Vagonu a fost pasămite prea greu şi s-a desprins de restu’ trenului pe dealu cela blestemat.

Deodată uşa se deschise şi apăru – cine credeţi? – nimeni altul decât negrul acela mare şi fioros care crezuserăm că se întorsese în vagoanele din faţă.

— Haideţi, scoborâţi-vă, spuse el pe un ton repezit.

Ne uitarăm şovăielnici unii la alţii, neştiind ce să facem.

— Hai, toată lumea afară! ne dădu el zor. Nu-i vreme de pierdut. Tre’ să ne dăm jos pân’ nu vine ăllalt tren şi ne face zob. Hai, ce mai aşteptaţi? îs aici ca să vă salvez.

— Care tren? făcu bătrânica de lângă mine. Că n-a veni un altu’ în grabă! Ce năzbâtie mai e şi asta?

Orişicum, se ridică în picioare odată cu toţi ceilalţi şi ne înşiruirăm de-a lungul culoarului, înaintând încet spre ieşire. În trei-patru minute, vagonul se goli. De auzit, nu se auzea niciun tren. Era o tăcere desăvârşită.

Eu rămăsesem lângă bătrânică. Era singura care îmi adresase o vorbă de-a lungul întregii călătorii, iar acum mormăia mai departe cum că următorul tren avea să vină abia peste două ceasuri.

După câteva minute se auzi, totuşi, un sunet. Nu era însă zgomotul vreunui tren, ci huruitul a două căruţe mari, trase de câte patru cai, ce apăruseră parcă de nicăieri şi înaintau acum pe câmp spre noi.

În dreptul nostru se opriră. Pe capra primei căruţe şedea albul acela cu ochi haini pe care îl văzusem în gara din Richmond. Cum ajunsese aici, nu-mi puteam explica.

— Vedeţi? făcu negrul cel mătăhălos. Au şi sosit salvatorii!

— Omul are dreptate, zise albul. Cei de la căile ferate ne-au trimis să vă salvăm şi să vă ducem undeva de unde să puteţi lua alt tren.

— Ăştia îs de la căile ferate aşa cum îs io Martha Washington! bombăni în barbă bătrâna de lângă mine.

— Ş-acum urcaţi cu toţii în căruţe. Avem ordin să vă ducem la tren.

— Iertat să-mi fie, domnu’ meu „spuse unul dintre pasageri, da’ socotesc că io şi familia mea om aştepta lângă vagonu aista pân’-or veni să ne ia d-acilea ăi de la căile ferate.

Mai mulţi murmurară a încuviinţare.

— Mă tem că nu este cu putinţă, ripostă albul. Ne-au spus să vă ducem pe toţi la celălalt tren. Nu vor să rămână nimeni aici, pentru că nu aţi fi în siguranţă.

— Cu tot respectu’, se amestecă un alt călător, vreau să rămân şi io acilea cu dânşii.

Vorbele lui iscară şi mai multe murmure în mulţime.

Ochii albului scânteiară a mânie. Niciuna, nici două, scoase pistolul şi îl aţinti spre cel care vorbise. În aceeaşi clipă, vizitiul celei de-a doua căruţe scoase şi el arma.

— Urcaţi toţi în căruţă, dacă nu vi s-a urât cu viaţa! răcni primul.

— Spusu-ţi-am io că nu-s de la căile ferate! îmi şopti bătrâna la ureche în timp ce ne îndreptam fără tragere de inimă spre căruţe împreună cu toţi ceilalţi.

În cele din urmă, urcă toată lumea, cu tot cu bagaje. Stăteam tare înghesuiţi. Dar asta era cea mai măruntă dintre grijile mele.

22
Îngrijorare

După ce ne suirăm cu toţii, cele două căruţe porniră hodorogind înapoi peste câmp, apoi înaintară prin pădure, pe o potecă pe care o urmarăm tot restul zilei. Înainte să intrăm în pădure, mulţi întoarseră capul spre vagonul ce se pierdea singuratic în depărtare. E greu de spus dacă eram doar buimăciţi sau speriaţi de-a binelea. Mai toţi înţelegeam pasămite că nu e lucru curat. Ci negrii din Sud fuseseră atât de obişnuiţi să primească ordine, că toţi ne-am conformat fără crâcnire.

Unde mai pui că de astă dată ordinele veniseră din partea unor inşi înarmaţi!

După ce albul ne repezise şi fuseserăm ameninţaţi cu armele, niciunul dintre noi nu avea curajul să pună vreo întrebare. Ce puteam face noi, cei 25–30 de negri neînsemnaţi care umpluseră vagonul?

Ei, şi dacă în vagon mi se păruse a fi înghesuială, acum stăteam cu toţii claie peste grămadă, buluciţi unii într-alţii, de n-aveai unde să arunci un ac. Şi habar nu aveam încotro ne îndreptăm. Eram, ce-i drept, afară, la aer, dar acum ne bătea soarele în cap, era praf şi zăpuşeală.

— Unde credeţi că ne duc? îi şoptii eu bătrânei doamne de lângă mine, care părea să ştie atât de multe despre trenuri.

— Nu ştiu, drăguţă, îmi răspunse ea, tot în şoaptă. Da’ un lucru-i sigur: acol’ un’ ne duc dânşii nu-i niciun tren care să meargă la Washington.

— De unde ştiţi?

— Pen’ că a de-o lăsarăm în urmă îi singura cale ferată dintre Richmond şi Washington.

Merserăm aşa ore în şir, fără să vedem de-a lungul

drumului vreun tren sau vreun oraş. Pe ici şi colo se mai zărea, singuratică, în depărtare câte o fermă, dar ţinutul era în mare parte deluros şi sălbatic. Înaintam, am conchis eu, spre est sau nord-est. În cele din urmă, soarele începu să coboare peste crestele din spatele nostru. Noi merserăm mai departe până ce se făcu aproape întuneric. Într-un sfârşit cei doi vizitii opriră căruţele.

— O să poposim aici peste noapte, spuse albul. Haideţi, daţi-vă jos. E un pârâu ceva mai încolo şi avem un sac cu pâine cât să vă săturaţi cu toţii şi o pătură pentru fiecare. După ce isprăviţi la pârâu, rămâneţi pe lângă căruţe. O să stăm cu ochii pe voi.

După vorbă, părea mai degrabă supraveghetor de sclavi decât impiegat al căilor ferate!

— Mi-e frig, scânci un ţânc.

— Om face focu, băiete, spuse negrul cel mătăhălos, ş-apoi te-o vârî maică-ta sub una din păturile celea.

Situaţia era din ce în ce mai îngrijorătoare! Cum aveam s-o găsesc pe Katie după ce se vor isprăvi toate astea? Ea nici măcar nu ştia că vagonul se desprinsese de tren! După ameninţările conductorului, oare va îndrăzni să mă caute la Washington, unde trebuia să schimbăm trenul, sau se va gândi că vom urca amândouă în trenul de Philadelphia? Se va anunţa oare că toţi negrii dispăruseră?

Câte întrebări... şi câte griji!

După toate probabilităţile, Katie avea să îmi bage de seamă absenţa abia după ce va fi ajuns la mătuşa Nelida. Şi atunci cum să ne mai găsim una pe alta?? Habar nu va avea unde mă aflu... aşa cum n-aveam nici eu habar! Nu ştiam nici măcar în ce stat ne găsim! Mă gândeam că om fi în Virginia, dar nu eram sigură. De Katie avea să îmi descopere dispariţia abia la sosirea în Philadelphia, aş şti măcar că e la mătuşa Nelida, chiar dacă de ajuns singură acolo, n-aş fi ştiut cum să ajung. Katie avea adresa mătuşii

într-o scrisoare pe care şi-o pusese în gentuţă.

Mai apoi am aflat că aşa s-a şi întâmplat: Katie a descoperit că nu mă mai aflu în tren abia când a ajuns în Philadelphia. Şi la fel cum mă gândeam eu la ea, se gândea şi ea la mine, făcându-şi la rându-i fel şi fel de griji.

După ce mi-am păcălit niţel foamea cu pâine goală şi m-am întins jos pe pământ, cu valiza de stofă sub cap şi învelindu-mă cu o pătură subţire ce ţinea prea puţin de cald, am stat trează jumătate de noapte, perpelindu-mă. Fără să vreau, îmi zbura iar şi iar gândul la vorbele conductorului, cum că ţinutul era bântuit de bandiţi ce răpeau negri şi mă rugam, mai fierbinte ca oricând: Doamne, adu-ne iar laolaltă pe mine şi pe Katie.

Întreaga păţanie începea să-mi amintească de peripeţiile prin care trecuse Josepha pe Calea Ferată Subterană! Dar asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Acum toţi negrii erau liberi – nu mai existau sclavi. Atunci ce însemnau toate astea?

Noaptea petrecută pe pământul tare şi rece a fost una lungă şi grea. Chiar şi aşa, am izbutit mai toţi să tragem un pui de somn, dormind iepureşte. Într-un târziu am aţipit şi eu, chit că de trezit, m-am trezit tot obosită. Era o dimineaţă mohorâtă, umedă şi rece şi îmi chiorăia stomacul de foame.

Cei trei inşi ne-au sculat, lovindu-i cu picioarele pe cei care încă dormeau, ne-au dat să mai mâncăm niţică pâine, au strâns păturile şi le-au aruncat în căruţe, după care ne-au spus să mergem să ne facem nevoile şi să ne ostoim setea cu apa pârâului, apoi să ne suim iar în căruţe.

Câţiva dintre bărbaţi începuseră să vocifereze. Or fi uitat de arme, nu ştiu; cert e că puneau întrebări.

— Vrem să ştim un’ mergem, spuse unul dintre ei. Pe drum încoace nu văzut-am niciun tren.

— Şi nici n-o să vedeţi vreunul, se zborşi la el albul.

— Atunci un’ ne duceţi? De nu ni-ţi spune, noi nu ne urnim d-acilea.

— Mişcă, moşneag afurisit, dacă nu vrei să te împuşc şi să te las aici să-ţi mănânce ulii hoitul.

Vorbele acestea îl amuţiră pe bătrân, dar nu puseră capăt protestelor înfundate. Chiar dacă erau exprimate doar în şoaptă, îngrijorarea şi teama puseră stăpânire pe întregul grup în cea de-a doua zi de călătorie.

De astă dată, traversam o regiune presărată cu ferme şi câmpuri frumos cultivate. Pe două-trei hambare am observat o giruetă năstruşnică, în formă de cap de cal, de care auzisem parcă vorbindu-se cândva. De văzut, sigur nu mai văzusem aşa ceva.

Totuşi, mi se părea cunoscută.

De ce oare?

23
Veşti şi secrete

Doamna Hammond opri brişca în faţa casei fraţilor Daniels.

Când coborî, îl zări pe Ward venind dinspre câmp. Ajungând în dreptul ei, bărbatul îşi ridică pălăria şi îi ură bun venit.

— Ce te aduce pe la noi, doamnă Hammond?

— Ştiu că aşteptaţi amândoi cu înfrigurare o telegramă de la Kathleen, începu femeia, şi m-am gândit că s-ar cuveni măcar să vă anunţ că, în afară de telegrama trimisă de fete după sosirea lor la Richmond, n-am mai primit niciun alt mesaj de la ele.

— Aşa care vasăzică... Hm, ciudată treabă.

Tocmai atunci ieşi şi Templeton din casă şi se apropie de ei.

— Elfrida... ce mai faci? o întrebă el.

— Bine te-am găsit, domnule Daniels.

— Spune că încă tot n-a sosit nicio telegramă de la Katie şi Mayme, interveni Ward.

— Îmi pare rău să vă aduc o asemenea veste, dar am socotit că e bine să ştiţi, spuse doamna Hammond. N-am venit, totuşi, cu mâinile goale. I-am adus domnului Patterson o scrisoare. Cred că este din partea fiului său.

— Henry va fi încântat, zâmbi Templeton.

— Corespondenţă înmânată personal... mai rar una ca asta! comentă Ward.

— Într-adevăr, nu se întâmplă prea des să înmânez personal corespondenţa, dar de astă dată... m-am gândit că scrisoarea ar putea să conţină veşti despre fete.

— Ei bine, Elfrida, noi ne bucurăm că ai venit, spuse Templeton. Josepha va fi încântată să te vadă. îşi doreşte de mult să îţi arate noul ei cămin. Am să te conduc eu

până acolo.

— Mulţumesc. Pot să îmi las brişca aici?

— Desigur, răspunse Ward. Am să-i dau eu calului nişte apă şi puţin nutreţ.

— Mulţumesc.

Cu scrisoarea în mână, doamna Hammond îl urmă pe Templeton spre noua casă a soţilor Patterson, la extinderea şi modernizarea căreia lucrase Henry cu o vară înainte. Văzându-l de la fereastră din bucătărie, Josepha se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Elfrida, ce surpriză plăcută! Pofteşte înăuntru, pofteşte înăuntru! exclamă ea, după care îl salută şi pe Templeton.

— Vă las, doamnelor, să staţi de vorbă, spuse acesta, întorcându-se să plece. Dacă se pomeneşte în scrisoare ceva ce ar trebui să ştim şi noi, daţi-ne de ştire.

— În ce scrisoare? întrebă Josepha, conducând-o pe doamna Hammond în casă.

— O scrisoare pentru Henry... de la băiatul lui, răspunse femeia, întinzându-i plicul.

— De la Jeremiah?? Henry! strigă numaidecât Josepha. Avem oaspeţi... şi primit-ai o scrisoare!

Henry se înfiinţă lângă ele într-o clipită.

— Ziua bună, donşoară Hammond, o salută el pe musafiră, Adusu-mi-ai o scrisoare?

Femeia încuviinţă din cap şi îi răspunse la salut.

Josepha îi întinse scrisoarea. Henry se aşeză la masa din bucătărie şi începu să citească în timp ce soţia lui îi făcu Elfridei turul casei.

Peste vreo zece minute, cele două femei se întoarseră în bucătărie.

— Domnul Daniels se întreba dacă fiul dumitale nu o fi pomenind ceva despre fete, spuse doamna Hammond.

— Nicio vorbuliţă. Zice numa’ că nădăjduieşte să le

vază când or ajunge-n Nord – că scris-a cartea acu-i o săptămână, ’nainte să purceadă ele la drum. Băietu nu vorbeşte decât de slujba lui şi de niscaiva inşi pe care i-a cunoscut şi măntreabă cât socotesc c-ar trebui să mai muncească acol’.

Se ridică de la masă, cu scrisoarea în mână.

— Mă duc orişicum să le-o arăt lu’ dom’ Ward şi dom’ Templeton. Ci, ’nainte de asta, am putea schimba o vorbă-ntre patru ochi, donşoară Hammond?

— Ăă... da... desigur.

Henry păşi afară, iar femeia îl urmă, uşor buimăcită. Din prag, chiar mai buimăcită decât musafira, Josepha urmări cum cei doi o pornesc cu pas tihnit spre conac. Henry şuşotea ceva de zor, iar doamna Hammond îl asculta cu atenţie, dând când şi când din cap.

Intrigată, Josepha coborî încet treptele şi se luă după ei, ciulind urechile ca să audă ce îşi zic. Henry întoarse capul şi o văzu.

— Despre ce vorbiţi voi acol’? întrebă Josepha.

— Despre nemica. Nu-ţi bate tu capu’ cu asta, ripostă bărbatul ei.

Văzând că Josepha vine întins către ei, Henry adăugă:

— Întoarnă-te acas’, Seffie, şi vezi-ţi de treaba ta.

— Haida de frumos îţi şade să-mi vorbeşti în chipu’ acesta! pufni nevastă-sa, chipurile revoltată.

Henry râse încetişor, amuzat de burzuluiala ei.

— Hai, Seffie, du-te acas’ şi dă-ne pace. Am de vorbit cu donşoara Hammond ceva ce nu te priveşte pe tine.

— De dus, m-oi duce nu pen’ că mă trimiţi tu, Henry Patterson, ci pen c-aşa vreau io! ripostă Josepha, după care se răsuci pe călcâie şi făcu mormăind cale întoarsă.

Henry o petrecu, chicotind, din ochi, apoi mai schimbă câteva cuvinte cu doamna Hammond. După un

minut, două se despărţiră, el ducându-se să le arate fraţilor Daniels scrisoarea primită de la fiul său, iar ea întorcându-se la Josepha, pe care spera să o găsească în toane mai bune.

Ştia că soţia lui Henry va încerca să o tragă de limbă, dar îi promisese acestuia că nu va sufla o vorbă despre cele discutate.

Mai târziu în după-masa aceea, pe când doamna Hammond se pregătea de plecare, Ward se oferi să o conducă înapoi în oraş. Femeia roşi uşor.

— Mulţumesc, domnule Daniels, dar nu e nevoie. Înainte să mă întorc în Greens Crossing am să trec pe la domnul Thurston să îi livrez o comandă.

24
Un musafir neaşteptat

La scurtă vreme după prânz, cineva bătu la uşa casei de pe Bingham Court, numărul 37.

Nelida Fairchild se ridică şi, lăsând-o pe nepoata ei în camera de zi, se duse să deschidă. În faţa uşii aştepta un tânăr înalt şi chipeş, pe la vreo 23–25 de ani. Rugămintea lui o luă prin surprindere.

Se întoarse în cameră şi o anunţă, mirată, pe nepoata sa:

— Kathleen, ai un musafir.

Katie îşi ridică nedumerită privirea din revista pe care o răsfoia distrată, după care se sculă în picioare şi îşi urmă mătuşa până la uşa de la intrare. Când dădu cu ochii de el, aproape că îi pieri graiul.

— Rob!

Pierzându-se cu firea, se năpusti plângând în braţele lui şi în clipa următoare i se dezlegă şi limba.

— Nu ştiam ce să fac, la cine altcineva să apelez în afară de tine! începu ea să turuie printre lacrimi. Iartă-mă, nu credeam că ai să vii personal până aici, dar îmi fac atâtea griji pentru Mayme şi...

Dându-şi brusc seama de familiaritatea necuviincioasă a gestului său, făcu repede un pas îndărăt şi îşi duse mâna la gură, roşind până în vârful urechilor.

— Îmi... îmi cer scuze. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Am fost pur şi simplu atât de surprinsă şi de fericită să te revăd, că... mi-am pierdut cumpătul.

— Este în regulă, zâmbi Rob. Şi eu sunt fericit să te revăd, Aşteptam de mult momentul acesta – chit că, după ultima scrisoare pe care ţi-am trimis-o, mă temeam că s-ar putea să nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— De ce să nu vreau?

— Ştiu şi eu? Nu eram sigur cum vei reacţiona când vei citi ce ţi-am scris. Ţi-am destăinuit o mulţime de lucruri despre care nu am mai vorbit nimănui altcuiva şi nu ştiam ce vei crede despre mine citind toate acestea.

— Cred că scrisoarea ta este de-a dreptul minunată, răspunse Katie. Am citit-o de patru ori şi de fiecare dată mă podidesc lacrimile. Of, dar cum pot să fiu atât de nepoliticoasă? Pofteşte, te rog, înăuntru! Nu-mi vine să cred că telegrama pe care ţi-am trimis-o te-a făcut să vii personal până aici!

— Păreai deznădăjduită, răspunse Rob, urmând-o înăuntru.

— Chiar sunt, zise Katie, conducându-l în camera de zi, unde aştepta mătuşa Nelida. Mătuşă Nelida, el este prietenul meu, Robert Paxton, cel căruia i-am trimis telegrama. Rob, dânsa este mătuşa mea, Nelida Fairchild.

— Bine v-am găsit, doamnă Fairchild, spuse Rob zâmbind.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Paxton, răspunse Nelida, Kathleen mi-a povestit de dumneata. Totuşi, mărturisesc că sunt intrigată. În telegrama pe care ne-ai expediat-o ieri spuneai că vei face cercetări în încercarea de a afla mai multe, dar n-ai pomenit cu niciun cuvânt că vei veni şi dumneata pe urma telegramei, Aproape că ne-ai fi putut-o înmâna personal!

Robert surâse.

— Aveţi, presupun, dreptate! Am luat azi-dimineaţă trenul din Baltimore. Corespondez de ceva vreme cu Katie şi, din moment ce plănuiam oricum să ne întâlnim când va veni în vizită la dumneavoastră, m-am gândit că aş putea să vin chiar acum şi să aflu cu acest prilej mai multe despre dispariţia lui Mayme chiar de la domniile voastre.

— Ei bine, sunt sigură că nepoata mea este nespus de bucuroasă că ai venit. Nu ştiam pur şi simplu ce să ne

facem. Dar înainte de toate... n-ai dori să mănânci ceva?

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabilă, răspunse Rob. Mărturisesc că mi-e, într-adevăr, cam foame.

— Prea bine. Masa este deja pusă. Chiar dacă noi am mâncat deja, am putea servi împreună cu dumneata nişte ceai. îţi place ceaiul, domnule Paxton?

— Vă mulţumesc mult, doamnă Fairchild, sună grozav. Chit că la biroul şerifului se bea numai cafea, eu nu refuz niciodată un ceai bun.

— Atunci am să vă las să staţi de vorbă, iar eu mă duc la bucătărie să prepar ceaiul, spuse Nelida.

După ce se retrase, Rob se uită la Katie şi zâmbi.

— Îmi pare rău că ne întâlnim în asemenea împrejurări, dar e de-a dreptul minunat să te revăd în carne şi oase. A trecut atâta amar de vreme de când nu ne-am mai văzut... Arăţi foarte bine... mai matură, puţin îngrijorată... dar foarte bine.

— Şi eu mă bucur să te revăd, răspunse Katie zâmbind. Şi tu pari puţin altfel... mai matur. Au trecut, în fond, doi-trei ani de când ne-am întâlnit ultima dată. Acum că ţi-am citit scrisoarea, simt că te cunosc mult mai bine decât înainte.

Rob zâmbi stânjenit.

— Cândva ai putea să-mi trimiţi şi tu o scrisoare de treizeci de pagini, în care să-mi istoriseşti povestea vieţii *talel*

— Mă tem că n-ar fi la fel de interesantă ca a ta.

— Cum poţi să zici una ca asta după toate peripeţiile prin care aţi trecut tu şi Mayme?!

— S-a scurs multă vreme de atunci, surâse Katie. Şi le-am povestit de atâtea ori că au ajuns să mi se pară ceva cu totul normal.

— Apropo de Mayme, ce s-a întâmplat, mai exact?

25
O plimbare în fapt de seară

Robert Paxton şi Kathleen Clairbome se plimbau prin amurgul înrourat al străzilor din Philadelphia. După sosirea lui Rob, petrecuseră mai toată după-masa împreună, chiar dacă mare parte din ea în compania mătuşii lui Katie, care îi însoţise în repetate rânduri până la oficiul telegrafic şi înapoi. Aflând nişte amănunte interesante în urma schimbului de telegrame cu felul său, Rob hotărâse să ia în dimineaţa următoare trenul către Hanover şi de acolo să pornească împreună cu şeriful Heyes spre coasta Virginiei.

— Chiar crezi că îi veţi găsi? întrebă Katie.

— E o pistă incertă, răspunse Rob, dar trebuie să încercăm. Pare-se că în ultimii ani numeroşi negri au fost răpiţi pentru a fi vânduţi drept sclavi. Comerţul cu sclavi nu s-a domolit nici chiar în timpul războiului – doar că de atunci se face în mod clandestin.

— Mie încă tot nu îmi vine să cred. Chiar şi numai gândul îmi dă fiori!

— E trist, dar adevărat. Se zvoneşte că negrii răpiţi ar fi transportaţi dintr-un loc numit Wolf Cove, situat pe coasta Virginiei. Autorităţile federale sunt pe urmele traficanţilor de mai bine de un an, dar aceasta este prima oară când află de răpire înainte de îmbarcarea prizonierilor. Dacă nu îmi spuneai tu de dispariţia lui Mayme, poate că şi această răpire ar fi fost descoperită prea târziu, după ce faptul ar fi fost deja împlinit. Şeriful Heyes a luat legătura cu autorităţile din Washington, iar oamenii au pornit deja spre West Point, o bază militară situată pe malul râului York.

— Acolo mergi şi tu?

Rob încuviinţă din cap.

— De dimineaţă voi lua trenul până la Hanover, iar

de acolo şeriful şi cu mine vom parcurge restul distanţei călare. Trebuie să-i dăm zor – este o cursă contratimp.

Merseră o vreme în tăcere.

— Când am să te mai revăd? întrebă Katie într-un târziu, cu glas şoptit.

— Crede-mă, dacă... ba nu... *când* o vom găsi pe Mayme, voi veni personal să ţi-o aduc!

— Bine... Mă simt mai liniştită chiar şi numai la gândul că te ocupi personal de asta... că se face în sfârşit *ceva*. Mă înnebuneşte să nu ştiu unde se află Mayme!

Mai târziu în seara aceea, cum stăteau ei de vorbă, Katie spuse în şoaptă:

— Înainte să fiu separată de Mayme, i-am mărturisit cât de mişcată am fost de scrisoarea ta.

— Mişcată?... în ce fel?

— Cel mai mult cred că m-a impresionat felul în care îl incluzi pe Dumnezeu în toate aspectele vieţii tale. Mi se pare un lucru de-a dreptul ieşit din comun.

— Chiar şi pentru un fiu de pastor?

— Ştiu şi eu? făcu Katie zâmbind. Eşti primul fiu de pastor pe care îl cunosc.

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, este un lucru neobişnuit *tocmai* pentru că sunt fiul unui pastor.

— Cum aşa?

— Având un pastor drept tată, e lesne să devii bisericos şi să te obişnuieşti cu discursurile spirituale. Dar această spiritualitate poate fi lipsită de substanţă dacă n-ai cunoscut nimic altceva. Bănuiesc că tocmai asta a făcut întâlnirea cu Damon Teague –m-a făcut să realizez că mare parte din credinţa mea se bazase doar pe vorbe şi m-a obligat să transform vorbele acelea în fapte.

— Judecând după tonul scrisorii tale, mi se pare totuşi că încă nu ai găsit răspunsuri la toate întrebările care te frământă.

— Te felicit pentru spiritul de observaţie, zise Rob zâmbind. Da, ai dreptate. Încă mă mai frământă o mulţime de întrebări. Mă întreb dacă am luat hotărârea corectă, renunţând la preoţie. Ştiu că tata a fost dezamăgit de alegerea mea, dar în acelaşi timp cred că mă înţelege.

— Parcă ziceai că părinţii tăi nu au fost de acord.

— Înţeleg amândoi că am făcut această alegere din dorinţa de a-L aduce pe Dumnezeu în viaţa celor care par pierduţi în ochii lumii şi îmi respectă decizia. Ceea ce n-au putut ei înţelege, şi nu pot nici acum, sunt întrebările teologice care mi s-au ivit în inimă şi în minte după acea experienţă.

— La ce te referi, mai exact, când spui „*întrebări teologice*”? întrebă Katie.

— Mă refer la faptul că, după ce am asistat la execuţia lui Damon Teague, am ştiut că n-am să mai pot propovădui vreodată tradiţionalul mesaj evanghelic: „*Căieşte-te*, *căci altminteri Dumnezeu te va azvârli în iad pe vecie?”*. Nu ştiu ce face Dumnezeu cu păcătoşii care nu se pocăiesc, dar cert e că acel mesaj, care stă la temelia bisericii de atâta amar de vreme, nu este unul pe care aş mai fi în stare să îl propovăduiesc. Conştientizând asta, mi-am dat totodată seama că nu eram pregătit să îmi închin inima slujind în biserică.

— Cu alte cuvinte, execuţia lui Teague este cea care te-a făcut să te răzgândeşti?

— Mi-a schimbat întreaga experienţă – moartea lui Jane, ura pe care am descoperit-o crescând în sufletul meu şi apoi conversaţiile purtate cu Teague. Dar momentul de cotitură a avut loc în celula lui, când am ştiut dincolo de orice dubiu că mă lepădasem de ură. Când am privit în ochii lui Teague şi, mulţumită iubirii cu care m-a străfulgerat Dumnezeu pentru omul acela, am fost în stare să îl iert cu adevărat... ei bine, Katie, momentul acela m-a

schimbat pentru totdeauna. Şi n-aş putea să nesocotesc vreodată acel adevăr copleşitor – că l-am iertat *înainte* ca el să se pocăiască, L-am iertat în mod necondiţionat. Am simţit iertarea luând naştere în sufletul meu, iar acea iertare ar fi dăinuit în mine chiar şi dacă el nu s-ar fi căit niciodată pentru păcatele sale. Acesta este lucrul uimitor. Iubirea, o schimbare dumnezeiască pentru care nu îmi pot asuma meritele, m-a făcut să îl iert pe Teague, fie că el o ştia şi o accepta, fie că nu. Restul stă în mâinile lui Dumnezeu.

— Cred că acum înţeleg, spuse Katie cu vocea tărăgănată, Faptul că, indiferent ce ar fi făcut sau spus Damon Teague, tu ai găsit puterea de a-l ierta, zugrăveşte într-o mai mică măsură iubirea şi milostenia lui Dumnezeu.

— Exact! Milostenia Lui este infinit mai mare decât a mea... Din nefericire, părinţii mei nu sunt în stare să înţeleagă cât de mare şi de iertătoare este iubirea lui Dumnezeu.

— Dar este atât de clar... atât de simplu de înţeles!

— Nu subestima puterea îndoctrinării, ripostă Rob. Când ţesătura unei biserici şi sistemul de credinţe al acelei biserici reprezintă tot ce ştii, n-ai cum să vezi dincolo de ele. Te *temi* să priveşti dincolo de ele. Dacă nu aş fi trăit acea experienţă în celula unui condamnat la moarte, poate că nici eu nu aş fi văzut vreodată lumina.

— Asta mi-e greu s-o cred, Rob. La cum te ştiu eu, până la urmă tot ai fi văzut-o.

— Nu pot decât s-o sper. Totuşi, nu mulţi au prilejul să privească în ochii celui care le-a ucis o fiinţă dragă... şi să simtă iubire pentru acel om. Asta e ceva... ceva...

Rob tăcu şi îşi întoarse privirea. Dându-şi seama că plânge, Katie întinse mâna spre el şi îi atinse cu blândeţe braţul.

— Rob... ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea şi Katie îşi deschise braţele să îl aline.

— Of, Katie, murmură el printre lacrimi, a fost atât de groaznic... când s-a prăbuşit! Imaginea aceea încă mă mai bântuie şi acum!

Rămaseră îmbrăţişaţi clipe în şir, până ce Rob îşi reveni şi făcu, clătinându-se, un pas înapoi.

— Acum e rândul meu să îmi cer scuze! spuse el, încercând să râdă. Ba nu... nu vreau să mă scuz. E plăcut să te ţin în braţe.

Katie nu spuse nimic. Se simţea în al nouălea cer.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede? întrebă ea în şoaptă.

— Trebuie să o găsim pe Mayme.

— N-aş putea să vin şi eu cu voi?

— Ar fi prea periculos. Şi apoi, tu trebuie să rămâi aici în caz că Mayme încearcă să ia legătura cu tine.

Katie slobozi un oftat.

— Ai, fără doar şi poate, dreptate. Dar nu te-am văzut de atâta amar de vreme şi acum pleci iarăşi...

Rob făcu uşurel un pas îndărăt şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Nu uita că şi eu a trebuit să aştept la fel de mult această revedere.

Privind-o adânc în ochi, inspiră adânc, vrând parcă să mai adauge ceva. Şovăi o clipă, apoi expiră, hotărând parcă, odată cu aerul expirat, să lase pe altă dată ce mai avea de spus. În cele din urmă, faţa i se destinse într-un zâmbet.

— Ei bine, e vremea să mă întorc la hotel.

Porniră tăcuţi înapoi spre casă.

— Regret sincer ceea ce i s-a întâmplat lui Mayme, spuse Rob într-un târziu. Mi-ar fi plăcut să ne reîntâlnim în altfel de împrejurări. îmi doream de mult să te revăd. Dar

nu ştiam cum să... adică... ne despărţea o distanţă atât de mare, iar eu nu puteam să mă înfiinţez pur şi simplu la uşa ta, spunând: *Salutare*, *venit-am în vizită la domnişoara Clairbome*", adăugă el, afectând un accent sudic.

— De ce nu? făcu Katie râzând. Ai mai fost o dată la Rosewood.

— Credeam că nu aşa se fac lucrurile în Sud.

— Noi nu suntem cu adevărat sudişti.

— Accentul tău ar păcăli pe oricine!

— Ştii ce vreau să zic. Familia mamei – mătuşa Nelida şi cei doi unchi ai mei – se trage de aici, din Pennsylvania.

— Chiar? Nu ştiam! De unde anume?

— Nu ştiu exact. Au copilărit undeva la ţară. Părinţii sau bunicii lor, nu mai ţin bine minte, aveau o fermă pe undeva. Cred că erau quakeri, chit că mama, mătuşa şi unchii mei nu au fost crescuţi în credinţa bătrânilor. Pennsylvania este statul care a fost colonizat de către quakeri, nu-i aşa?

— Aşa susţin manualele de istorie.

— Cert e că ai fi putut veni în vizită, indiferent de unde se trag neamurile mele... şi de accentul cu care vorbesc.

Se lăsă iar tăcerea preţ de câteva secunde.

— Adevăratul motiv pentru care nu am venit, mărturisi Rob în cele din urmă, a fost faptul că nu ştiam ce părere ai despre... toate câte mi s-au întâmplat.

Katie trase adânc aer în piept. Inima începuse a-i bate ceva mai repede decât de obicei.

— Mi-ar... mi-ar fi plăcut să vii în vizită, spuse ea în şoaptă, încercând din răsputeri să îşi ascundă tremurul din voce.

— Şi trebuia întâi să îţi vorbesc despre sora mea şi despre Damon Teague, continuă Rob. Nu voiam să am

secrete faţă de tine. Ne scriseserăm atâtea scrisori, dar nu avusesem niciodată curajul să îţi destăinuiesc totul. După ce ţi-am trimis această ultimă scrisoare, îmi făceam griji că poate nu ai să mă înţelegi.

— Sper... *cred* că te înţeleg, Rob.

— Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine. Multe dintre aceste lucruri au fost poveri spirituale pe care a trebuit să le port de unul singur. Iar faptul în sine că cineva înţelege, atât cât este omeneşte posibil să înţelegi ce este în inima altuia, îmi uşurează enorm acea povară. Până acum n-am avut cui să îmi descarc sufletul. Unele dintre ideile mele li se par străine şi ciudate enoriaşilor de la biserica noastră. Ştiu că în unele privinţe este posibil să mă înşel. Sunt încă tânăr şi mai trebuie să cresc spiritual. Dar e greu să nu ai pe nimeni cu care să-ţi împărtăşeşti gândurile şi sentimentele. Or, acum că mi-am deschis inima în faţa ta, simt că nu mai trebuie să port acea povară de unul singur.

— Am... am să încerc să o port împreună cu tine, zise Katie. Asta... dacă vrei, desigur.

— E tot ce îmi doresc!

Între timp, se întunecase de-a binelea şi începea să se lase frigul. După ce o conduse pe Katie înapoi la casa mătuşii sale, Rob îşi luă rămas-bun de la Nelida Fairchild, apoi porni spre hotel, înainte de a se despărţi, cei doi tineri mai zăboviră preţ de o clipă împreună pe veranda din faţa casei.

— Am să îţi scriu de îndată ce aflu ceva, o asigură Rob pe Katie, după care coborî treptele verandei şi se făcu nevăzut în întuneric.

Katie aşteptă până ce nu îi mai putu desluşi paşii îndepărtându-se prin noapte, apoi se întoarse în casă, ştergându-şi lacrimile.

26
O schimbare de rău augur

Fraţii Daniels încă n-o ştiau, dar discuţia pe care urmau s-o poarte cu oaspetele pe care tocmai îl poftiseră în casă avea să schimbe pentru totdeauna viaţa întregii familii de la Rosewood.

Musafirul luă loc. Gazdele îi oferiră o cafea, dar după ce luă o înghiţitură, acesta se strâmbă uşor şi puse ceaşca deoparte.

— Vasăzică au plecat fetele alea două ale voastre, spuse el.

— Mda, şi parcă-i prea linişte pe-aici fără ele! râse Templeton.

Tocmai în momentul acela uşa se deschise şi Josepha intră în bucătărie, urmată de Henry.

— Ce bine că ai venit, Josepha! exclamă Templeton. Avem nevoie de nişte cafea proaspătă. Nu de alta, dar bem din cafeaua rămasă de la micul dejun şi nu e prea gustoasă.

Oaspetele înclină din cap, salutându-l pe Henry.

— Doar nu i-oţi fi dat lu’ dom’ Watson să bea din cafeaua a rece de rămas-a de azi-dimineaţ’?! pufni Josepha, aruncând în drum către sobă o privire spre ceaşca din faţa bărbatului.

— Mă tem că alta n-am avut să-i dăm, răspunse Ward.

— Ei las, că vă fac io acuşica o cafea proaspătă şi bună, ripostă negresa. Ci, dom’ Watson, adăugă ea, întorcându-se spre musafir, nu ne-adusăşi cumva vreo carte de la fetele alea a noastre?

— Nu, Josepha, răspunse bărbatul. îmi pare rău, dar nu mi-a trecut prin cap să vă ridic corespondenţa.

— Trecut-au zile-ntregi şi încă n-am primit nicio veste

de la ele, murmură Josepha, ca pentru sine. De ce nu ne scriu??

— Or fi probabil prea ocupate, răspunse Templeton, dar n-am nicio îndoială că sunt bine.

— Io tăt socotesc că trecut-a prea mult de când nu mai ştim nemica de ele şi nu-mi place defel treaba asta.

— Herb, la cât te văd de încruntat, s-ar zice că te frământă o chestiune serioasă, comentă Ward.

Herb Watson se sforţă să râdă la rându-i, dar râsul îi sună trist.

— Ai pasămite dreptate, Ward.

— Orice ai avea de spus, poţi să vorbeşti deschis de faţă cu toţi.

Watson dădu din cap. N-avea oricum niciun rost să mai tergiverseze.

— Nădăjduisem că, renunţând la feciorul tău – oricât de greu mi-a fost s-o fac, începu el, uitându-se la Henry, voi scăpa de probleme. Dar primesc mai departe ameninţări. Şi, din nefericire, cum legea e de partea lor...

Nu îşi duse vorba până la capăt. În afară de Josepha, care trebăluia pe lângă sobă, toţi ceilalţi se cufundară în tăcere.

— Haide, Herb, zi ce ai de zis, îl îndemnă în cele din urmă Templeton. Cât de grav poate fi?

— E grav, băieţi, foarte grav. Nici nu ştiu cum să v-o spun.

— Hai, spune-ne pe şleau ce ai de spus.

Watson oftă din rărunchi.

— Ce încerc eu să zic e că ar fi poate mai bine pentru toţi dacă v-aţi procura cheresteaua din altă parte – doar pentru o vreme, până se mai potolesc spiritele.

— Refuzi să ne mai vinzi lemne?

— Ei, ştiţi bine că nu aşa se pune problema. Dar se fac presiuni asupra mea şi... de ce să căutăm necazurile cu

lumânarea? Mai sunt, doar, şi alte depozite de la care vă puteţi aproviziona.

— Şi ce ne vom face cu recolta de bumbac? întrebă Ward.

— Nu ştiu – până atunci ne mai rămân câteva luni bune. Suntem abia în mai – să nu ne pierdem cu firea înainte de vreme.

Dar multă lume zice că vi s-ar cuveni un preţ mai mic decât celorlalţi fermieri.

— Nu sunt ei în măsură să decidă asta, interveni Ward. Tu stabileşti, doar, preţurile.

— Doar parţial, în funcţie de marja cu care pot să vând marfa depozitului din Charlotte şi în funcţie de calitate. Ei, bunăoară, pretind că bumbacul lor este mai calitativ decât al vostru.

— Dar este o minciună, Herb. Tu ştii prea bine că bumbacul nostru nu este cu nimic mai prejos decât al altora.

— Nu te contrazic, dar nici nu pot să mă pun cu unii ca ei. S-ar face luntre şi punte să-mi închidă afacerea, iar asta ar dăuna tuturor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Templeton, pe un ton mult mai serios decât îi stătea lui în fire.

— Cu o săptămână, două în urmă, când Henry a venit să ridice cheresteaua pe care o comandaserăţi, l-a văzut unul dintre acoliţii lui Sam şi de atunci ameninţările s-au ţinut lanţ.

— Ce fel de ameninţări ţi s-au făcut?

— Nimic grav, dar mi-au dat clar de înţeles ce părere au despre colaborarea mea cu negrii şi cu cei care îi protejează, şi că nu are să-mi meargă deloc bine dacă nu pun capăt acestei colaborări.

— Asta e tot, Herb?

Watson oftă din greu. Era un om cumsecade şi asta

se opunea întru totul principiilor sale.

— Păi, fiţi pur şi simplu pregătiţi să obţineţi un câştig minim de pe urma recoltei din anul acesta, spuse el tărăgănat în cele din urmă, cu o resemnare încărcată de tristeţe. Or să fie cu ochii pe mine, aşa că, după toate probabilităţile, n-am să vă pot plăti decât jumătate din preţul la care vă aşteptaţi, dacă nu chiar mai puţin.

Fraţii Daniels se uitară consternaţi unul la altul.

— Dacă nu ne vindem la toamnă bumbacul, şi asta la cel mai bun preţ posibil, nu ne vom putea achita dările, murmură Templeton. Anul trecut n-am avut cu ce plăti impozitul şi ne-au mai păsuit un an. Dar de astă dată nu or să mai fie la fel de înţelegători.

— Mda, ştiu... Dar dacă nu le fac pe plac, m-ar putea aduce la sapă de lemn, şi pe toţi fermierii din ţinut odată cu mine.

Ward trase adânc aer în piept.

— Ticăloşii ăştia încearcă să ne îngenuncheze, oftă el, clătinând din cap. Şi pare-se că, după toate strădaniile noastre de a pune plantaţia pe picioare, s-ar putea în sfârşit să reuşească.

— Îmi pare rău, băieţi, spuse Watson. Am să chibzuiesc şi eu chestiunea să văd dacă nu-mi vine cumva vreo idee salvatoare.

Zicând acestea, se ridică să plece.

— Nu doreşti o cafea proaspătă, dom’ Watson? îl întrebă Josepha.

— Îţi mulţumesc, Josepha, dar trebuie să plec. Regret că a trebuit să vă dau asemenea veşti. Mă simt ca un netrebnic, dar sper să înţelegeţi că n-am avut încotro.

— Înţelegem, Herb, spuse Ward.

— Până una, alta, adăugă Watson, întorcându-se spre Henry, ce mai face feciorul tău?

— E bine, mulţam de întrebare, răspunse tatăl lui

Jeremiah. Numa’ că nu se prea omoară cu scrisu scrisorilor.

— Şi-a găsit de lucru în Delaware, interveni Templeton. Câştigă frumuşel şi strânge bani să se însoare cu fetiţa mea.

— Mă bucur s-o aud. Transmiteţi-i salutări din partea mea.

— Îi vom transmite.

— Uneori mă gândesc că poate ar fi mai bine să ne facem cu toţii bagajele şi să îi urmăm exemplul, oftă Ward. Probabil că asta ar scuti pe toată lumea de o mulţime de necazuri.

— Nu ne putem lăsa păgubaşi, Ward, ripostă Templeton, Trebuie să ţinem piept situaţiei, aşa cum am ţinut piept şi celorlalte greutăţi cu care ne-am înfruntat până acum.

— Până acum am scos-o la capăt datorită bumbacului. Şi nu-s sigur că merită lupta dacă are să se lase cu vărsare de sânge.

— Ei bine, Herb, îţi mulţumim că ne-ai dat de ştire, spuse Templeton. îmi pare rău că problemele noastre îţi pricinuiesc atâtea necazuri.

— Încă nu am avut niciun necaz. Sper doar să putem găsi o cale de a ne feri cu toţii de belele.

După ce se retraseră Herb Watson, Henry şi Josepha, primul pornind înapoi spre Greens Crossing, iar ceilalţi doi spre propria lor căsuţă, fraţii Daniels se aşezară iar la masă, singuri în bucătăria ce fusese cândva plină de forfotă şi de viaţă. Acum că nu mai erau decât ei doi acolo, casa părea mult prea mare, mult prea tăcută şi mult prea pustie. Părea de-a dreptul părăsită.

În Sud nu se schimbase doar atitudinea albilor faţă de cei de culoare. Se schimbase şi viaţa la Rosewood. Iar cei doi fraţi nu erau prea siguri că le surâde această

schimbare.

27
Îmi iau viaţa în mâini

Era a doua noapte de când fuseserăm luaţi din vagonul desprins de tren şi de acum pe mai toţi ne cuprinsese neliniştea. Cei mai agitaţi erau bărbaţii şi aveam impresia că în scurtă vreme aveau să se răzvrătească. îşi făceau însă griji pentru femei şi copii şi în privinţa armelor. Stăteam trează, cu gândul la sfârleaza aceea în formă de cap de cal. Cândva pe la jumătatea nopţii mi-am adus în sfârşit aminte că de la Josepha auzisem de asemenea morişti de vânt, atunci când îmi povestise de peripeţiile ei pe Calea Ferată Subterană. Ea nu ajunsese, vezi bine, atât de departe în Nord, dar spunea că astfel de giruete erau folosite drept semn de recunoaştere, ele marcând gospodăriile unor albi credincioşi cu un grai straniu, din bătrâni, ce îi ajutau când şi când pe sclavii fugari.

Noi nu eram sclavi fugari, dar dăduserăm fără doar şi poate de necaz. Mă întrebam dacă albii cu pricina ar mai sări şi acum în ajutorul celor de culoare.

Era miezul nopţii. În depărtare vorbeau în şoaptă doi dintre inşii înarmaţi. De-aş fi putut să mă apropii îndeajuns cât să aud ce îşi spun!

Stăteau cu spatele la mine, aşa că nu aveau cum să mă vadă. Am început să mă rostogolesc într-acolo, mişcându-mă încetişor astfel încât, dacă îşi întorceau privirea spre mine, să creadă că dorm dusă, înfăşurată în pătură. Strecurându-mă cu grijă printre cei care chiar dormeau, am izbutit într-un târziu să ajung într-un loc de unde, prefăcându-mă că dorm, le puteam desluşi cât de cât conversaţia.

—...încă trei zile până soseşte vasul...

—...oare n-om avea bătăi de cap cu bărbaţii?

—...poate c-o trebui să omorâm vreo unu, doi colo... ca să le-nchidem la toţi gura...

—...baba... nu face oricum prea mulţi bani...

—...cât crezi c-om căpăta pe ei...

—...trei, dacă nu chiar patru mii.

Celălalt fluieră admirativ.

—...mare nevoie de mână de lucru... data trecută m-am ales cu o mie de biştari... şi asta a fost numai partea mea.

—...după ce-om ajunge la râu, restul are să fie floare la ureche... cu şlepul până pe coastă...

Nu eram întru totul sigură, dar pare-se că ne duceau undeva... cu intenţia de a ne vinde. Mai că mi se tăie răsuflarea – credeam că se isprăvise cu sclavia o dată şi pentru totdeauna! Nu-mi venea pur şi simplu să-mi cred urechilor!

Trebuia să fac ceva! Dar ce puteam face eu, o simplă fată?

Acum chiar că îmi fugise somnul!

Mă gândii să îl trezesc pe unul dintre bărbaţi. Mă răzgândii însă la fel de repede, amintindu-mi de vorbele răpitorilor. Dacă mă auzeau şuşotind cu cineva în miez de noapte, ar cădea la bănuieli şi cine ştie ce ar fi în stare să facă! Atunci cum să procedez?

În cele din urmă, cei doi se ridicară şi se duseră să verifice caii. În tăcerea care se aşternu, reuşii să aţipesc şi eu un pic şi în dimineaţa următoare mă trezii pusă pe fapte mari.

Trebuia să încerc cumva să scap!

Dacă nu mă duceam eu după ajutor, cine să se ducă? Eram, doar, singura care auzise conversaţia. Nu puteam vorbi cu nimeni despre cele auzite, căci asta ne-ar fi vârât, cel mai probabil, pe toţi în bucluc. Acţionând însă pe cont propriu, chiar dacă eram prinsă, cel puţin aveam să suport

singură consecinţele.

Nu ştiam dacă în ochii albilor toţi negrii arată la fel ori ba, dar un lucru era sigur: negrul cel mătăhălos care se afla în cârdăşie cu răpitorii putea face fără doar şi poate deosebire între noi. De câteva ori mă privise într-un fel care îmi dăduse fiori. Nu încăpea îndoială că îmi cunoştea chipul. Cum să fug fără ca el să îmi bage de seamă absenţa?

În scurtă vreme, se porni forfota de dimineaţă. Pe măsură ce se trezeau din somn, oamenii se duceau în pădure, îşi potoleau foamea cu pâine rîncedă şi se îndreptau rând pe rând către pârâu să se spele. Cei trei urmăreau tot acest du-te-vino, dar nu atât de îndeaproape cât să ne vadă fiece mişcare, îndeosebi unde mulţi se duceau în pădure să îşi facă nevoile. Niciunul dintre noi nu era prea vorbăreţ, căci indivizii ascultau tot ce ne spuneam. Ştiind că n-ar pregeta să tragă dacă vreunul dintre noi încerca oarece, nu îmi puteam închipui cum am putea scăpa cu toţii sau cum le-am putea lua armele, fără să se lase cu vărsare de sânge.

O singură persoană ar fi putut trece însă neobservată. Aşa că asta aveam de gând să fac – să fug şi, după ce voi fi în afara primejdiei, să încerc să îi salvez cumva şi pe ceilalţi.

M-am alăturat unui grup şi am pornit încet spre pârâu, prefăcându-mă că sunt somnoroasă şi că nu bag de seamă nimic în jur. De fapt, în tot acest timp îl urmăream cu coada ochiului pe negrul cel mătăhălos. La pârâu m-am lăsat în genunchi, m-am spălat pe faţă, am băut pe săturate, apoi m-am ridicat. Profitând de un moment în care individul se uita în altă parte, am luat-o spre copaci, în urma a trei-patru femei, privind tot timpul pe furiş la cei trei paznici-sau răpitori sau ce-orfifost ei. În pădure am înaintat uşurel dincolo de celelalte femei şi m-am ascuns

după un copac cu trunchiul cam cât mine de gros. Am rămas acolo până ce am auzit că femeile fac cale întoarsă. Am mai aşteptat niţel, apoi mi-am iţit capul pe după trunchiul copacului. Negrul cel fioros stătea de vorbă cu cineva.

Fără să mai pierd vremea, am zbughit-o câţiva paşi până ce am găsit un alt copac după care să mă ascund. Şi am ţinut-o tot aşa până ce am ajuns atât de adânc în pădure că nu mai vedeam nici oamenii, nici căruţele. De acum ştiam că nici ei nu au cum să mă vadă şi că sunt în siguranţă atâta vreme cât nu fac niciun zgomot şi negrul cel mătăhălos nu bagă de seamă că lipsesc. Ei, dar dacă îmi observa lipsa şi venea să mă caute, era vai de mine. M-am strecurat mai departe printre copaci cât de iute mă ţineau picioarele, atentă să nu calc pe vreo creangă uscată şi să mă dau de gol. Abia le mai desluşeam glasurile. M-am oprit şi am rămas în aşteptare. De acum eram în afara pericolului – asta dacă nu venea vreunul să mă caute.

Trecură minutele. Două... cinci... zece.

Apoi se auzi vag strigătul vizitiului şi cele două căruţe se puseră huruind în mişcare.

În cele din urmă, se aşternu tăcerea. Oare chiar plecaseră fără mine? Bătrâna, cu care stătusem multişor de vorbă în ultimele două zile, avea să-mi observe fără doar şi poate absenţa. Nu puteam decât să sper că nu va vorbi nimănui despre asta.

După încă vreo zece minute, în care am aşteptat cu urechile ciulite, m-am strecurat cu grijă pe câmpul de lângă pădure.

Înjur, nici ţipenie. Plecaseră. Iată-mă aşadar singură, fără să ştiu măcar unde mă aflu.

28
Dincotro bate vântul

Eram liberă, dar chiorăitul stomacului îmi aminti numaidecât că eram şi lihnită de foame. Înainte s-o iau spre pârâu şi pădure, ar fi trebuit pasămite să înşfac un coltuc de pâine.

Ei, dar bine că izbutisem să scap de răpitori.

Acum încotro?

În ajun, cu câţiva kilometri înainte să ajungem la locul de popas, trecuserăm pe lângă o gospodărie de fermieri cu giruetă în formă de cap de cal. Nu puteam decât să sper că voi reuşi să dau de ea!

Am pornit aşadar îndărăt, călăuzindu-mă după urmele abia desluşite lăsate de căruţe pe iarbă şi pe pământul golaş. Regiunea – mult mai deluroasă decât toate cele prin care trecuserăm de la Richmond încoace, cu pante mai abrupte chiar şi decât costişa în care se desprinsese vagonul de tren şi alunecase la vale – era înţesată de terenuri cultivate, păşuni şi păduri. Mă rugam să nu dau cumva de alţi nelegiuiţi! Ultima dată când rătăcisem singură pe coclauri a fost ziua în care îmi fusese ucisă familia şi, pribegind de colo colo, paşii m-au purtat în cele din urmă la Rosewood. Acum însă eram mai matură şi ştiam ce pericole le pândeau pe tinerele femei care se încumetau să purceadă singure la drum.

Am mers şi am tot mers până la prânzişor, oprindu-mă când şi când să îmi ostoiesc setea la pârâu. Cum de trei zile încoace nu mâncasem decât pâine uscată, eram ruptă de foame şi după două ceasuri abia îmi mai puteam târî picioarele de oboseală.

Într-un sfârşit, zărind în depărtare fumul ce se înălţa de la hornurile a două gospodării singuratice, m-am opintit totuşi înainte şi, în cele din urmă, am ajuns la casa pe care

o văzusem în ajun. Pe acoperişul hambarului lucea în bătaia soarelui o giruetă metalică în formă de cap de cal, vopsită în negru. Nădăjduiam că Josepha nu se înşelase şi că stăpânii casei erau, într-adevăr, prietenoşi, aşa cum zicea ea.

Dar dacă oamenii aceia evlavioşi şi săritori nu mai locuiau acolo? Era un risc pe care, vrând-nevrând, trebuia să mi-l asum.

Am tras adânc aer în piept, încercând să îmi fac inimă. După fuga de răpitori, adevărul e că mi se cam risipiseră nu doar puterile, ci şi curajul! M-am dus la uşa casei, am inspirat încă o dată adânc... şi am bătut. După un minut, se ivi în prag o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cenuşie.

— Da, drăguţă, cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea.

— Bună ziua. Am... ăă... am văzut girueta, îngăimai eu, arătând spre hambar, şi... şi mă întrebam dacă îi mai ajutaţi şi acum pe negrii aflaţi la nevoie.

Femeia mă privi uimită, apoi întoarse capul şi strigă:

— Wilber! Wilber, e aici o negresă care întreabă dincotro bate vântul capul de cal.

Se auzi zgomot de paşi, după care se ivi în prag soţul femeii.

— Aşa care vasăzică, făcu el, măsurându-mă de sus până jos, după care aruncă o privire dincolo de minespre curte. Singură venit-ai?

— Da, domnule, şi am mare nevoie de ajutor. Acum două zile am fost răpită, împreună cu toţi negrii cu care împărţeam vagonul de tren. Răpitorii ne-au încărcat în căruţe şi ne duceau Dumnezeu ştie unde. Ieri, când am trecut pe aici, v-am văzut casa şi, cum ştiam de la o prietenă care a fost cândva sclavă şi a călătorit cu trenul secret al sclavilor fugari...

— Pe Calea Ferată Subterană?? exclamă femeia. Dar

trecut-au ani de zile de atunci!

— Da, doamnă. Am fost şi eu sclavă cândva. Iar bărbaţii care ne-au răpit acum două zile ne tratau de parcă am fi fost încă sclavi. Erau înarmaţi şi au băgat într-atât groaza în noi, că toată lumea li s-a supus fără să crâcnească. Totuşi, eu am reuşit să fug azi-dimineaţă şi, amintindu-mi de girueta pe care o văzusem pe hambarul dumneavoastră, am purces încoace.

Ne întoarserăm amândouă privirea spre bărbat. Acesta căzu câteva clipe pe gânduri.

— Pare-se, nevastă, spuse el în cele din urmă, că fi-va iar nevoie de calea ferată cea tainică. Nu e prima oară când auzim de răpirile acestea. Ce crezi, dară? Venit-a oare vremea să îi fac o vizită vecinului nost?

— Poate că zvonurile ce ne-au ajuns la ureche chiar sunt adevărate. Da, bărbate... du-te de-i fă o vizită cinstitului nostru megieş, iară eu oi omeni între timp pe această tânără cumsecade cu ceva de-ale gurii. Nu ţi-efoame, drăguţă?

— Ba da, răspunsei eu, zâmbind timid. Răpitorii nu ne-au dat mai nimic să mâncăm şi adevărul e că sunt lihnită.

— N-avea grijă, drăguţă, răspunse surâzătoare femeia. Ţi-i ostoi foamea în vreme ce Wilber s-a sfătui cu prietenul nost să vază ce-i de făcut. Acum eşti în siguranţă. Dar trebui-va să ne rugăm pentru ceilalţi.

29
Prieteni noi

Femeia abia ce mă poftise să iau loc la masa din bucătărie şi se pusese a-mi aduce lapte, pâine proaspătă, căpşuni şi brânză, când se auzi de afară tropot de copite şi bărbatul ei se îndepărtă în galopul calului.

Stăpâna casei, doamna Brannon, îmi spuse că ea şi soţul ei sunt quakeri, ceea ce explica pasămite felul ciudat în care vorbeau. Katie parcă îmi povestise cândva că măicuţa ei se trăgea din neam de quakeri. Orişicum, doamna Brannon se dovedi a fi o gazdă minunată, făcându-mă numaidecât să mă simt ca acasă şi chiar să uit o vreme de orişice grijă.

Soţul ei se întoarse după două ore, însoţit de un alt bărbat. Cei doi descălecară şi veniră întins la bucătărie.

— Wilber, spuse doamna Brannon, pe tânăra noastră prietenă o cheamă Mary Ann... Mary Ann Daniels.

— Încântat de cunoştinţă, Mary Ann, zise bărbatul. Iartă-mi, rogu-te, plecarea grăbită, dar era important ca megieşul nost să audă la rându-i ce ai să ne spui.

Zicând acestea, se întoarse spre însoţitorul său, un bărbat înalt, cu o înfăţişare pe atât de paşnică pe cât îi era de impunătoare statura, al cărui zâmbet blajin îmi risipi numaidecât orice temere.

— Bine te-am găsit, domnişoară Daniels, spuse el, dând mâna cu mine. Richmond Davidson este numele meu şi locuiesc chiar dincolo de costişa aceea care se vede în est. Eu, împreună cu familia mea şi cu soţii Brannon, m-am numărat printre cei care îi ajutau pe sclavii fugari să ajungă în Nord pe Calea Ferată Subterană. De la război încoace, nu ne-am mai îndeletnicit cu asta... până de curând, când am auzit zvonuri – neconfirmate până în momentul de faţă – cum că există o bandă care răpeşte

negri spre a-i vinde, în mod ilegal, drept sclavi pe plantaţiile de trestie de zahăr din Indiile de Vest. Fii, aşadar, bună şi ne spune cum s-au petrecut, mai exact, lucrurile.

Le povestii de păţania cu trenul şi toate câte avuseseră loc de atunci, relatându-le de-a fir a păr şi discuţia pe care o auzisem noaptea trecută, care constituise totodată motivul pentru care hotărâsem să fug. Deşi mă aflam printre oameni pe care îi vedeam pentru prima oară în viaţa mea, mă simţeam în deplină siguranţă, la fel de liniştită cum aş fi fost stând de vorbă cu propriul meu tată.

— Eşti o tânără curajoasă, spuse domnul Davidson după ce îmi încheiai istorisirea. Trebuie să ne adunăm cu toţii şi să pornim pe urmele lor ca să îi eliberăm pe bieţii oameni şi să aflăm cine se ascunde în spatele întregii tărăşenii, adăugă el, întorcându-se spre Wilber Brannon.

— Unde ei înaintează mai anevoie cu căruţele, fi-va lesne să-i ajungem din urmă călare.

— Acum e ora unu, spuse Davidson gânditor. Dacă au pornit la drum imediat după mijitul zorilor, înseamnă că au un avans de şase-şapte ore faţă de noi. Dar ai dreptate, Wilber, probabil că îi vom ajunge repede din urmă – până la lăsatul nopţii sau cel târziu până mâine.

— L-am auzit pe unul dintre ei pomenind de un vas ce are să sosească peste trei zile, intervenii eu.

Davidson căzu iar pe gânduri.

— Eu cu ce vă pot fi de folos? îi întrebai.

— Dacă nu te deranjează să aştepţi aici până ne întoarcem, ai putea să ne ajuţi la identificarea răufăcătorilor, spuse Davidson.

— N-aş putea veni cu dumneavoastră? Vreau să ajut la salvarea celor răpiţi. îmi fac griji pentru ei. Unii erau bătrâni şi se aflau printre noi şi câţiva copii.

— Ptiu, că îndrăzneaţă mai eşti! râse bărbatul. îmi aminteşti de noră-mea. Hm... acum că stau bine să mă gândesc, aşa ar fi probabil cel mai înţelept. Nu putem aduce vreo acuzaţie fără a fi pe deplin siguri că avem de-a face cu răpitorii, or dumneata eşti singura care îi poate recunoaşte.

Se întoarse spre domnul Brannon şi adăugă:

— Dacă se îndreaptă spre râul Mattaponi, va trebui să trecem dealul şi să le tăiem calea înainte să ajungă la West Point.

— Am putea să îi aşteptăm în josul râului.

— Aş prefera să îi prindem înainte să ajungă la râu. Înfruntarea pe apă ar fi mai riscantă. Şi să nu uităm că trebuie să le dăm şi celorlalţi de veste. N-am putea să le ţinem piept numai noi doi... adică pardon, noi trei.

Se cufundă iar în gânduri, apoi conchise:

— Mă duc să îi anunţ pe oamenii de la ferma mea. Dumneata înşeuează un cal pentru Mary Ann. Ştii să călăreşti, Mary Ann?

— Da, domnule, ştiu.

— Bine. Atunci ne întâlnim cu toţii la Greenwood peste două ceasuri.

30
Parfum şi probleme

Ward şi Templeton Daniels sosiră cu căruţa în Greens Crossing să ia nişte provizii de la prăvălia doamnei Hammond. În depărtare se lucra de zor la construirea noului grajd cu chirie.

— Bună dimineaţa, Elfrida, salută Templeton după ce păşiră pragul magazinului universal.

— Bună dimineaţa, domnii mei, îi întâmpină jupâneasa. Încerc să nu trag prea mult cu ochiul la corespondenţă, dar văzând că nu soseşte nicio telegramă de la fete, trebuie să vă mărturisesc că, de la o vreme încoace, cercetez îndeaproape fiece plic. Dar până acum n-am văzut nimic... Aţi primit vreo veste de la ele?

— Nu, răspunse Templeton. Încă nu ne-au scris niciun cuvânt şi începem să ne îngrijorăm.

— E prea linişte la Rosewood fără ele, se băgă Ward în vorbă.

— Ei, sunt în siguranţă la mătuşa lor şi probabil că nu le stă pur şi simplu capul la scris scrisori.

— Sper să ai dreptate, Elfrida, murmură, nu foarte convins, Templeton.

— Vă rog să îi transmiteţi salutări Josephei, adăugă doamna Hammond, întinzându-le corespondenţa.

— Şi un ziar, te rog, Elfrida, îi aminti Ward.

— Desigur. Ce zăpăcită sunt! Cum de-am putut să uit?...

— Josephei i-a făcut plăcere vizita dumitale şi te invită să mai pofteşti pe la ea.

— Am să-i onorez cu drag invitaţia – poate chiar duminica asta, după slujbă.

— Josepha are să fie încântată.

Auzind clopoţelul de deasupra uşii, fraţii Daniels

întoarseră amândoi capul.

— Ah, Thurston! exclamă Templeton, dând mâna cu noul venit. Frumos le şade unor vecini să se întâlnească doar când vin în oraş! Ai venit şi tu să te aprovizionezi cu una, alta?

— Da, răspunse Thurston, dar întâi am vrut să intru să o salut pe această stimată doamnă. Bună dimineaţa, Elfrida, i se adresă el jupânesei, ridicându-şi pălăria.

Femeia zâmbi şi înclină din cap.

— Domnule Thurston.

— Ei bine, e vremea ca noi s-o luăm din loc, spuse Ward.

După ce îşi luară rămas-bun de la cei doi, fraţii Daniels părăsiră prăvălia şi urcară în căruţă.

— Să mă fi înşelat oare ochii sau doamna Hammond a roşit toată când a intrat Thurston în magazin? întrebă Ward.

— Nu ştiu, n-am observat, răspunse Templeton. Mie mi-a mutat nasul parfumul lui. Cizmele şi pantalonii lui Thurston miros mai mereu a grajd, dar azi zici că s-a îmbăiat în apă de liliac, nu alta!

— Vecinul nostru văduv îi face curte doamnei Hammond! chicoti Ward. Cine ar fi crezut? Să vezi ce-au să se mai distreze fetele când or să audă!

— Dacă apucăm să le spunem, răspunse abătut fratele lui. De parcă n-am avea şi aşa destule griji, adăugă el, făcând aluzie la faptul că încă tot nu ştiau nimic de fete, acum mai trebuie, pe deasupra, să mergem cu capul plecat şi să ne milogim de Taylor.

— Păi, nu era mai bine, frate Templeton, să rămânem eu, căutător de aur şi tu, cartofor?

— Ce te face să spui una ca asta?

— Când un om o ia pe calea cea dreaptă şi încearcă să îşi câştige traiul cinstit, cu sudoarea frunţii, cum am

făcut noi, toţi banii par să se ducă pe dări şi rate bancare. Aşa că nu sunt, vezi bine, prea sigur că *merită* să fii cinstit şi să munceşti din greu. Cine trudeşte cât trudim noi la Rosewood n-ar trebui să aibă nicio problemă financiară. Nu e firesc.

Traseră căruţa în faţa băncii.

— Iată-ne aici, oftă Ward, clătinând din cap. Pentru oamenii cinstiţi, toate drumurile duc la bancă, adăugă el cinic, unde vor încerca să îţi ia toţi banii câştigaţi cu greu... Asta dacă nu le-o ia înainte perceptorul.

— Ei, zău aşa, Ward! râse Templeton. Situaţia nu-i chiar atât de disperată. Ai să vezi că se va găsi o soluţie.

Intrară şi, în scurtă vreme, stăteau deja aşezaţi la biroul directorului.

— Îmi pare rău, băieţi, dar anul acesta nu vă mai pot păsui, spuse domnul Taylor. Dacă nu vă achitaţi taxele până în septembrie, nu voi avea de ales.

— Până atunci vom culege bumbacul. Se anunţă a fi o recoltă de pomină.

— Înseamnă că la fel vor avea toţi ceilalţi plantatori, iar urmarea firească a acestui fapt este că preţurile vor scădea. Aşa că nu puneţi mare bază pe cantitate. Oricum, din câte am auzit, anul acesta bumbacul *vostru* se va vinde cu un preţ suspect de scăzut.

— Pe asta de unde ai mai auzit-o? întrebă Ward morocănos.

— Aşa vorbesc fermierii. Unele culturi sunt mai valoroase decât altele. Zice-se că nu peste tot creşte bumbac de calitate.

— Chiar dacă ne vindem la un preţ mediu recolta, tot ne vom putea achita dările şi datoria către bancă, ripostă Ward.

— *Dacă* obţineţi un preţ mediu.

— De ce nu am obţine? întrebă răspicat Templeton...

— Sper să aveţi dreptate, spuse Taylor. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru plantaţia aia a voastră de-a lungul anilor – am ajutat-o bunăoară pe Kathleen după ce i-a fost ucisă familia. Vreau să vă ajut, dar când cineva nu îşi plăteşte datoriile către stat, băncile nu mai au ce să facă. E de înţeles să nu îţi poţi plăti taxele o dată... Dar doi ani la rând? Cei pentru care sunt responsabil au toate motivele să devină agitaţi. Ce se întâmplă cu datoria către bancă dacă statul vă pune sechestru pe plantaţie pentru neplata impozitului? Sunt îngrijorat de zvonurile care circulă prin oraş, atâta tot...

— Stai liniştit, domnule Taylor. Ne vom achita dările.

31
Pe urmele răpitorilor

Rob Paxton se întoarse la Hanover, unde şeriful John Heyes îl aştepta cu veşti proaspete. Primise răspuns de la autorităţile federale. Cazul traficanţilor de sclavi era, într-adevăr, în curs de investigare, dar până acum toate pistele urmate duseseră într-un punct mort. Aceasta era prima oară când aflau din timp de o răpire şi mai aveau posibilitatea s-o oprească.

În lunile precedente, se semnalaseră două posibile puncte de preluare pe coasta Virginiei, ambele strâns legate în trecut de Confederaţie şi folosite, pare-se, de-a lungul secolelor pentru acte de piraterie şi contrabandă. Unul se numea Wolf Cove, Iar celălalt, aflat treizeci de kilometri mai la sud, Rum Harbor. Ambele locuri erau izolate şi greu accesibile, fapt care le făcea şi mai atrăgătoare pentru contrabandişti. Râul York avea un braţ adânc unde putea fi ancorat cu uşurinţă un vas maritim fără a fi afectat de maree, la doar 300 de metri de ţărm. La adăpostul nopţii, folosindu-se de fluxul mării, un căpitan priceput putea arunca lesne ancora acolo, aşteptând ca victimele nebănuitoare să fie aduse grupuri-grupuri cu luntrea şi îmbarcate pe un şlep, ca în zori de zi, la reflux, vaporul său s-o şi ia din loc şi să înainteze pufăind spre Sud, departe de coasta americană. Câtor negri le fusese astfel răpită scurta libertate de care se bucuraseră după abolirea sclaviei, sfârşind drept sclavi pe plantaţiile de trestie de zahăr şi indigotieri din Indii şi Caraibe, Dumnezeu o ştia.

— La cum îi cunosc eu pe agenţii federali, spuse Heyes în timp ce îşi înşeuau caii şi îşi cumpăneau opţiunile, nu poţi pune mare bază pe cuvântul lor. Dacă vor fi acolo, prea bine, dar n-aş vrea să mizez pe asta viaţa

tinerei tale prietene de culoare. Aşa că eu zic să pornim într-acolo noi doi şi să sperăm că vor sosi întăriri. Altminteri, dacă reuşim să îi interceptăm, va trebui să încropim singuri un plan de bătaie.

— Cum doriţi să procedăm, domnule şerif? întrebă Rob, strângând cureaua de la scara şeii.

— Nu ştim în care dintre cele două puncte va avea loc îmbarcarea, aşa că va trebui să ne despărţim şi să sperăm că agenţii federali au să sosească la timp în ambele locuri, răspunse Heyes, în caz contrar, vom fi nevoiţi să ne descurcăm singuri. Orişicum, trebuie să îi oprim înainte să pornească pe mare. Atunci va fi prea târziu să mai putem face ceva. Hai să dăm cu banul, adăugă el, scoţând o monedă. Cap, Rum Harbor... pajură, Wolf Cove, Ce alegi?

Aruncă moneda în sus.

— Pajură, spuse Rob.

Moneda căzu pe pământ.

— Pajură, decretă Heyes. Bun, ai la tine harta?”

Adjunctul său aprobă din cap.

— Atunci tu te duci la Wolf Cove, iar eu, la Rum Harbor. Dacă ajungem pe lumină şi nu găsim niciun vas ancorat la ţărm, vom merge un kilometru jumătate – trei kilometri de-a lungul râului să vedem dacă nu aşteaptă cumva în amonte. Dacă nu găsesc nimic, am s-o pornesc la nord, spre tine. Aşijderea, dacă tu nu găseşti nimic, vino după mine la Rum Harbor... stând tot timpul cu ochii în patru. Poate se va ivi la orizont vreun vas care să ne călăuzească până la locul de îmbarcare. Ei, ne-am înţeles?

Încălecară amândoi, gata de plecare.

— Mult noroc, domnule şerif, spuse Rob. Ne vedem pe coastă.

— Iar, dacă nu e cu putinţă, fiecare va purcede înapoi pe cont propriu. Să mergem!

32
Prea târziu

Când am ajuns împreună cu domnul Brannon la casa vecinului său, domnul Davidson şi oamenii săi ne aşteptau deja. Abia ce descălecasem să îmi trag niţel sufletul că veni vremea s-o luăm iar din loc.

— Eşti sigură că nu vrei să aştepţi mai degrabă aici, cu mine? mă întrebă soţia domnului Davidson în timp ce ne pregăteam de plecare.

— Vă mulţumesc, doamnă Davidson, dar simt că e de datoria mea să merg cu dânşii. Aş putea să le fiu cumva de folos – chit că, printre atâţia bărbaţi, nu ştiu, zău, ce ar putea face o fată ca mine! Totuşi, fiindcă am fost martoră la cele întâmplate, eu sunt singura care i-ar putea recunoaşte pe răpitori.

— Am înţeles, draga mea. Orişicum, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Sper să te revăd în curând... teafără şi nevătămată. Richmond, vezi să ai mare grijă de ea, îşi îndrumă ea bărbatul.

— Voi avea, Carolyn, stai pe pace!

Erau cu totul vreo şase-şapte bărbaţi. Domnul Davidson călărea în fruntea grupului, având tot timpul grijă să mă ţină aproape de dânsul. Simţeam că mă protejează ca pe propria-i fiică.

Din cele povestite de mine, domnul Davidson şi domnul Brannon păreau să aibă deja o idee cât se poate de clară despre ruta pe care trebuiau să se îndrepte pentru a-i ajunge din urmă pe răpitori. Aşa cum spusese însă domnul Davidson, aceştia aveau un avans de şase-şapte ore faţă de noi.

Am gonit călare toată după-masa. Mă durea şezutul şi oboseala îşi spunea deja cuvântul. Spre asfinţit tovarăşii mei de drum încetiniră şi câţiva se apucară a vorbi în

şoaptă. Ne apropiam pesemne de râu.

După încă o jumătate de ceas, domnul Davidson ne făcu semn să oprim.

— De aici vom merge pe jos, ne spuse el cu glas şoptit. Nu mai avem decât vreo patru sute de metri până la Hotchkiss Landing. Este singurul punct de aici până la coastă în care ar putea îmbarca lumea pe un şlep. Priponiţi-vă caii.

Ne furişarăm printre copaci, împresuraţi de umbrele lungi ale amurgului. Chiar dacă eram înconjurată de nişte bărbaţi cumsecade, trebuie să recunosc că mi se făcuse inima cât un purice. În cele din urmă, am ajuns pe malul ce se înălţa deasupra râului, în jur domnea tăcerea, tulburată doar de cântecul greierilor şi de orăcăitul broaştelor de pe marginea apei.

— Acolo-i debarcaderul, şopti domnul Davidson, arătând în faţă.

— Vezi vreo mişcare? întrebă domnul Brannon.

— Nu... deocamdată nu se vede nimic. Să mergem mai departe.

Peste cinci minute, am ajuns pe pajiştea ce înconjura debarcaderul numit Hotchkiss Landing. Înjur nu se vedea nici ţipenie de om.

Doi bărbaţi dădură fuga până la debarcader şi aruncară o privire împrejur.

— Au trecut fără doar şi poate pe aici! strigă unul dintre ei. Se văd urme proaspete de roţi şi de încălţări – trebuie să fi fost o grămadă de oameni!

— Am ajuns prea târziu, clătină dezamăgit din cap domnul Davidson.

— Hei... iată caii şi căruţele! strigă celălalt.

Alergarăm cu toţii într-acolo. În spatele unui pâlc de copaci, caii, legaţi de o parte şi de alta a două jgheaburi, unul plin cu nutreţ, iar celălalt cu apă, molfăiau şi se

adăpau liniştiţi.

— Au pesemne de gând să se întoarcă după ei.

— La cât sunt de năduşite animalele, spuse domnul Brannon, mângâind grumazul şi spinarea unuia dintre patrupede, se vede treaba că n-au plecat de mult.

— Priviţi! strigă un altul de la capătul podeţului de scânduri.

Ne năpustirăm spre el, pe debarcaderul ce se înălţa deasupra apei.

— Acolo sunt! adăugă bărbatul, arătând departe, în josul râului, unde o barjă tocmai se îndrepta spre o cotitură.

În clipa următoare, şlepul se făcu nevăzut.

— Întocmai cum bănuiam: se îndreaptă spre coastă, spuse domnul Brannon.

— Am ajuns cu o jumătate de ceas prea târziu.

— Va trebui să le-o luăm înainte, conchise domnul Davidson. Ştiu că sunteţi cu toţii obosiţi, dar n-avem de ales. Am bătut cale prea lungă ca să ne lăsăm păgubaşi tocmai acum. Sunt prea multe vieţi în joc.

— Ce propui să facem? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Va trebui să ocolim de departe râul, ca să nu ne detecteze, şi să îi putem lua prin surprindere la acostare.

— N-are să fie uşor să călărim pe întuneric.

— Curenţii apei nu sunt puternici. Vor ajunge pe coastă abia în zori. Şi se pare că avem o semilună să ne lumineze calea, adăugă domnul Davidson, ridicându-şi privirea spre cer. S-ar putea să ajungem acolo cu o oră înaintea lor. Dar nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să profităm din plin de ultimele raze ale soarelui. Să mergem!

33
Un negru într-un cartier de albi

Cel de-al doilea oaspete neaşteptat care se ivi la două zile după primul în pragul reşedinţei Fairchild de pe strada Bingham Court, atrăsese nu puţine priviri când traversase elegantul cartier de albi din oraşul Philadelphia. N-o fi fost acesta Nordul, dar asta nu însemna că aici totul era îngăduit. Că un tânăr de culoare se putea plimba bunăoară după bunul lui plac pe lângă casele unor albi respectabili.

Dar tânărul negru bătuse cale prea lungă ca să se lase descurajat de câteva căutături duşmănoase. Încetini pasul, cercetând numerele de pe clădiri, iar în cele din urmă se apropie de casa de la numărul 37, urcă treptele şi bătu în uşă.

După douăzeci de secunde, uşa se deschise.

— Mă scuzaţi, începu tânărul, da' dacă nu mă-nşel, dumneavoastră ăţi fi coana Fairchild. Ne cunoscurăm când aţi fost la Rosewood. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, da'...

Nu apucă să îşi ducă vorba până la capăt. Auzindu-i vocea, Katie, care ascultase de cealaltă parte a uşii, slobozi un chiot şi, năpustindu-se pe lângă mătuşă-sa, se aruncă asupra vizitatorului, îmbrăţişându-l ca o ursoaică.

— Jeremiah!

Luat pe nepregătite şi la fel de năucit cum era şi mătuşa fetei, Jeremiah fu cât pe ce să se ducă de-a dura pe trepte.

— Doamne, cât mă bucur să te văd! îi dădu Katie înainte. Încă tot nu-mi vine să cred că eşti aici!

Cât de emancipată o fi fost Nelida Fairchild în ceea ce privea relaţiile dintre rase, afecţiunea manifestată de Katie era cam prea de tot, chiar şi pentru ea.

— Mătuşă Nelida, ciripi nepoată-sa, încă incapabilă să îşi domolească entuziasmul, îl ţii minte pe Jeremiah... Jeremiah Patterson – fiul lui Henry. Jeremiah locuieşte cu noi, la Rosewood, şi e ca un frate pentru mine.

— Da... da, desigur, se bâlbâi Nelida, aruncând fără să vrea o privire de-a lungul străzii să vadă dacă nu o urmăreşte cumva vreun vecin. Mă... ăă... mă bucur să te revăd, tinere... Pofpofteşte, te rog, înăuntru...

— Ştiu că-i mare îndrăzneală din partea mea să viu în chipu' acesta, neanunţat, începu Jeremiah, urmându-le înăuntru, da' nu m-am mai putut răbda – că număr zilele de când mi-a scris Mayme c-aţi veni în Philadelphia, adăugă el, adresându-i-se lui Katie. Aşa că iacătă-mă acilea.

Tot entuziasmul lui Katie se risipi într-o clipită.

Mătuşa şi nepoata se uitară una la alta. Katie nu ştia ce să spună.

Ajuns în salon, Jeremiah îşi roti privirea prin încăpere, întrebându-se unde o fi Mayme.

— Şi, ia spuneţi-mi, unde-i fata ceea a mea? întrebă el, cu faţa toată numai un zâmbet.

— Mă tem că am să-ţi dau o veste proastă, Jeremiah. Mayme nu este aici.

— Nu-i acilea? Da' cum aşa... Ea n-a venit cu mata?

— Am plecat împreună din Charlotte, dar... pe drum am fost despărţite şi, când am ajuns în Philadelphia, Mayme numai era în tren.

— Şi ea unde-i acuma?

— Nu ştim, Jeremiah... N-am primit nicio veste de la ea. A dispărut fără urmă.

Jeremiah se prăbuşi într-un fotoliu, mai mult dezamăgit decât îngrijorat.

— N-ai dori să mănânci ceva? îl întrebă Nelida, revenindu-şi încet din stupoarea de a avea un tânăr de

culoare în salonul casei sale.

— Nu, mulţumesc, coană Fairchild. Vestea asta mi-a tăiat cu totu’ pofta de mâncare. Auzi grozăvie!...

Katie îi povesti pe îndelete toate câte se întâmplaseră, inclusiv despre discuţia avută cu şeful de gară şi vizita lui Rob.

— Trebuie să facem ceva – nu putem sta cu braţele-ncrucişate! exclamă Jeremiah după ce află toate amănuntele.

— Dar nu ştim unde se află Mayme. Rob mi-a spus să rămân aici în caz că ne trimite de veste. Iar acum nu ştiu nici măcar unde se află el!

— Atunci oi rămâne şi eu acilea. Şefu’ n-are decât să mă dea afară, da’ io d-acilea nu plec pân’ n-om găsi-o pe Mayme a mea! Fiţi bună, coană Fairchild, adăugă el, întorcându-se spre mătuşa lui Katie, ştiţi cumva vreo pensiune sau vreun hotel p-aci p-aproape un’ să poată trage un flăcău de culoare ca mine?

Katie aruncă o privire rugătoare spre mătuşa ei, chit că nu ştia ce avea să răspundă aceasta.

— Păi... se găsesc... ăă... se găsesc hoteluri în cartierul negrilor, începu ea, dar până acolo sunt kilometri buni... Ai avea cale lungă de bătut pe jos... Şi pare-se... hm... Orişicum... eu am... mai multe camere libere şi... dacă doreşti, desigur... eşti bine-venit să rămâi aici, cu noi.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţămesc, răspunse tânărul, da’ ar fi prea de tăt. De n-oţi avea nimica-mpotrivă, eu m-oi oploşi în garaju’ pentru trăsură.

— Cum doreşti, răspunse Nelida, recunoscătoare pentru tactul tânărului. În fond şi la urma urmei, adăugă ea zâmbind, înţeleg... ăă... înţeleg că dumneata şi Mayme urmează să vă căsătoriţi într-o bună zi.

— Cât mai răpede, nădăjduiesc eu. D-aia venit-am să muncesc acilea-n Nord, ca să strâng bani de-nsurătoare.

— Ei bine, asta înseamnă, aşa cum spuneam, că aproape faci parte din familie.

— Mulţam, coană Fairchild. Mă bucură tare mult să v-aud zicând una ca aceasta.

34
În apropiere de Wolf Cove

Rob gonea mâncând pământul.

La şaisprezece kilometri de coastă, se despărţise de şeriful Heyes, iar acum înainta într-un galop nebun spre Wolf Cove, rugându-se să nu ajungă prea târziu.

Autorităţile federale încă nu se arătaseră.

Trecu amurgul şi se lăsă noaptea. El călărea mai departe la lumina unei semiluni. Conform hărţii, era la două-trei ceasuri distanţă de destinaţie. Se aştepta să ajungă pe coasta mării la orele mici ale dimineţii.

Două ceasuri mai târziu, pe creasta unui deluşor aflat la o distanţă de opt sute de metri, Rob desluşi profilându-se în lumina lunii siluetele unui grup de călăreţi. îşi struni repede calul şi opri. Călăreţii se îndreptau în aceeaşi direcţie, spre mare. De acum trebuia să înainteze cu grijă – să îi urmărească fără să facă vreun zgomot, ca răpitorii să nu îşi dea seama că îi detectase. Totuşi, trebuia să se apropie îndeajuns cât să îi audă, ca să afle cine erau capii operaţiunii. Fiind singur, nu putea lua nicio măsură înainte de a fi absolut sigur.

Se ţinu după călăreţi vreme de încă un ceas, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Erau vreo şase la număr, dar nu se vedea nici urmă de căruţe. Oare prizonierii or fi mergând pe jos?

Peste douăzeci de minute, realiză că le pierduse urma.

Descălecă, încercă să se dumirească unde se află, apoi o porni încet la picior în direcţia în care se făcuseră nevăzuţi călăreţii. Nu puteau să fie la o distanţă mai mare de două, trei sute de metri. S-or fi oprit să facă popas peste noapte până ce avea să sosească vasul.

Se strecură încet înainte, cu urechile ciulite şi ochii în

patru, După câţiva paşi, aşa cum spera, simţi în nări un miros vag de fum. Pesemne că făcuseră tabără pe undeva prin apropiere.

Dacă ar fi fost şi Heyes acolo, ar fi putut să încercuiască tabăra şi să îi atace din direcţii opuse. Fusese probabil o greşeală să se despartă, dar era prea târziu să îşi facă griji pentru asta. Acum întrebarea era...

În acelaşi moment, o siluetă ţâşni din tufişul din dreapta sa şi, înainte să se dezmeticească el, îi răsuci mâna la spate cu o forţă colosală. Dacă Rob ar fi încercat să se elibereze, nu ar fi izbutit decât să îşi fractureze braţul. Un alt bărbat îi păşi în faţă şi îşi aţinti pistolul spre pieptul lui. Un al treilea îi luă frâul din mână.

— Cred, băiete, că ai face mai bine să vii cu noi, spuse primul.

— L-am prins, strigă în şoaptă un altul prin întuneric. Fără doar şi poate că ne urmărea. Pare-se că-i singur.

Cu braţul răsucit mai departe la spate, Rob se trezi împins într-o poiană în mijlocul căreia ardea un mic foc de tabără. Iată de ce îi ajunsese adineauri la nări miros de fum. În jurul focului erau adunaţi vreo şase inşi.

Lângă unul dintre bărbaţi stătea o fată. Ochii îi fugiră numaidecât la ea. Pe întuneric, nu putea fi sigur, dar parcă...

Când ridică privirea şi îi văzu chipul, fata ţipă uimită, sări în picioare şi dădu fuga la el.

— Domnule Davidson, exclamă ea, cred... nu sunt pe deplin sigură la cât e de întuneric, dar... bărbatul acesta seamănă cu Rob Paxton!

— Chiar *sunt* Rob Paxton, spuse tânărul.

— Atunci ce...?

— *Mayme*! făcu Rob năucit. Eşti chiar tu?

— Da, Rob, eu sunt! Ce cauţi tu aici?

— Pe tine! râse Rob.

— Pe mine? mă mirai eu. Dar cum de ştiai că trebuie să fiu salvată?

Unul dintre bărbaţi se apropie de noi.

— Pare-se că îi puteţi da drumul băiatului, spuse el, după care se întoarse spre mine şi adăugă: Domnişoară Daniels, eşti bună să ne explici ce se petrece?

Mă pufni râsul.

— Nu ştiu nici eu! Dar ştiu sigur că tânărul acesta nu face parte dintre răpitori – este un prieten de-al nostru! Cum de ai ştiut, Rob, unde să mă cauţi? Cum de-ai ştiut că nu sunt cu Katie?

— M-am întâlnit deja cu ea.

— Poftim??

— După dispariţia ta, Katie mi-a trimis o telegramă din Philadelphia, iar eu am venit să te caut. Şeriful Heyes şi cu mine ne-am gândit că ai căzut, poate, pe mâna bandei de traficanţi despre care am tot auzit în ultima vreme. Pistele duceau în direcţia asta... la Wolflove, mai exact. Asta explică de ce am pornit eu încoace... Dar ce cauţi tu aici?

— Am pornit şi noi pe urmele răpitorilor. Eu am izbutit să scap şi oamenii aceştia m-au ajutat, iar acum încercăm să îi salvăm şi pe ceilalţi.

Domnul Davidson, care ne asculta atent conversaţia, încercând, la fel ca mine, a se dumiri cum stăteau lucrurile, făcu un pas în faţă.

— Îţi cer iertare pentru tratamentul dur, îi spuse el lui Rob, dar habar nu aveam cine eşti. Numele meu este Richmond Davidson.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse tânărul, după care se prezentă la rându-i: Robert Paxton.

Dădură mâna, apoi Davidson adăugă:

— Atunci pare-se că în punctul acesta cel mai înţelept ar fi să ne unim forţele.

— Eu nu vă pot oferi decât un singur ins: pe mine. Am venit neînsoţit, explică Rob.

— Şi aproape că ai izbutit să te furişezi până la noi fără să ne dăm seama.

— Aproape, râse Rob. Dar se ştie deja cine a ieşit învingător din acea mică bătălie a cugetelor

Davidson izbucni la rându-i în râs.

— Cu toate astea, ceva îmi spune că eşti un tânăr deosebit de ager la minte.

Când se priviră în ochi, la lumina pâlpâitoare a focului, n-am nicio îndoială că fiecare văzu în celălalt un suflet de frate şi camarad. Aveam impresia că, în alte împrejurări, le-ar fi plăcut să se retragă undeva doar ei doi şi să stea îndelung de vorbă.

Era o dorinţă nerostită, care li se citea însă în ochi. Ci, în împrejurările de faţă, discuţia aceea mai trebuia să aştepte.

35
Misiunea de salvare

Trecuse o oră şi ceva de când ni se alăturase Rob. Între timp, două iscoade trimise în recunoaştere de domnul Davidson se întoarseră cu vestea că răpitorii făcuseră popas peste noapte în Wolf Cove. Negrii stăteau strânşi cu toţii unii în alţii, cântând în surdină. În răstimpuri, cei trei inşi înarmaţi le strigau să tacă din gură. Bănuind de acum ce se petrece, că urmau să fie vânduţi, negrii de parte bărbătească îşi spuneau că n-or să fie împuşcaţi, căci cine să mai dea, la vremea aceea, bani pe nişte trupuri neînsufleţite? Dacă ar fi ascultat cu atenţie, răpitorii ar fi descoperit în cântările îngânate de ei un dialog despre ce-i mai bine – să fii sclav sau să mori. Bătrâna îi vorbise în şoaptă unuia dintre bărbaţi de dispariţia mea şi, neştiind dacă fugisem sau dacă m-o fi necinstit vreun paznic, acesta şi ceilalţi negri se sfătuiau acum în limbajul lor tainic cum să scape şi ei, fără a pune în primejdie femeile şi copiii. Vasul încă nu sosise.

De îndată ce se întoarseră iscoadele, am stins focul şi am pornit cu toţii tiptil într-acolo, cât de iute ne ţineau picioarele. La cât de obosită eram, picam de somn, nu alta. În ultimele 24 de ore, abia dacă închisesem ochii. Acum că îi ajunseserăm din urmă pe răpitori, trebuia să stabilim cum îi vom salva pe prizonieri.

Bărbaţii începură a se consfătui în şoaptă. Răpitorii aveau acelaşi aranjament ca înainte să părăsesc eu grupul – doi dintre ei stăteau de pază, în timp ce al treilea dormea. În curând prizonierii aveau să fie încărcaţi ca nişte vite pe un vas şi duşi cine ştie unde!

Îmi ajunseră la ureche vorbele domnului Davidson:

— Dacă i-am putea scoate din tabără măcar pe câţiva dintre ei înainte să atacăm, ar scădea riscul de a

răni pe cineva.

Îmi veni o idee.

— Domnule Davidson, începui eu, ce-ar fi dacă m-aş strecura până acolo şi m-aş întinde pe iarbă, ca şi cum aş face încă parte din grup, şi apoi, apropiindu-mă încet de prizonierii aflaţi cel mai departe de răpitori, le-aş şopti să o ia târâş spre pădure când nu se uită paznicii?

— Hm, sună cam periculos, murmură el.

— Dacă mă aud, sau dacă vin să vadă ce fac, am să mă prefac că tocmai m-am trezit din somn. Orişicum, mai toată lumea e încă trează. Or să creadă că sunt o prizonieră ca toţi ceilalţi şi or să-mi spună să tac din gură, atâta tot. Nici n-au observat, probabil, că am fugit.

— Dar în felul acesta te vei pune iar în pericol.

— O să salvaţi oricum pe toată lumea, nu-i aşa?

— Aşa sperăm noi! Dar pur şi simplu nu-mi surâde ideea că te vei afla iar la cheremul acelor indivizi.

— Cred că merită încercat, interveni Rob, care ne ascultase cu atenţie conversaţia. Până să bage ei de seamă, jumătate din grup ar putea fi deja în siguranţă, aici cu noi. Altminteri, dacă apare vreo situaţie neprevăzută, unii dintre ei riscă să fie răniţi.

— Înţeleg ce vrei să zici, murmură Davidson, dând gânditor din cap. Şi, cum eşti singurul om al legii dintre noi, mă înclin în faţa judecăţii dumitale.

Rob căzu câteva clipe pe gânduri.

— Bine, haideţi să încercăm, spuse el în cele din urmă. Dar, Mayme, trebuie să ne promiţi că la primul semn de pericol, ai să te întorci, încet şi cu grijă, la noi. Promiţi? Nu de alta, dar dacă păţeşti ceva, Katie nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Promit.

— Între timp, noi vom încercui tabăra ca să fim pe poziţii când vine vremea să atacăm, spuse domnul

Davidson.

— Bine, Mayme, vezi ce poţi să faci, zise Rob. Dar, dacă socoteşti că devine prea periculos pentru oricare dintre oamenii aceia, să te opreşti îndată.

Încuviinţai din cap.

Peste câteva minute, mă furişam deja, înfăşurată într-o pătură primită de la domnul Davidson, spre locul în care stăteau, răsfiraţi pe iarbă, prizonierii de culoare. În capătul îndepărtat ardea un foc de tabără, lângă care şedeau doi dintre răpitori. Când ajunsei mai aproape, unde puteam fi văzută, mă culcai la pământ şi înaintai, la fel ca data trecută, rostogolindu-mă şi târându-mă încet până la grupul celor de culoare. Acolo rămăsei nemişcată, încercând să ascult şi să văd dacă nu îl recunosc cumva, la lumina tremurătoare a focului, pe vreunul dintre cei din preajmă, apoi mă strecurai încet-încet între ei.

Recunoscându-l pe negrul de lângă mine, un bărbat necăsătorit pe la 40–45 de ani, îmi spusei că ar fi înţelept să vorbesc întâi cu el. Dacă se ivea vreo problemă, măcar n-aveau să sufere şi ceilalţi.

Îl înghiontii uşor şi, când deschise ochii, mă apropiai cât de tare îndrăznii de chipul lui, suflându-i la ureche să nu ridice vocea.

— Da’ ce... începu el buimac.

— Sst... nu spune nimic, îi şoptii eu. Mă auzi?

— Bag seama că da, îmi răspunse el în şoaptă.

În jur, negrii care erau încă treji cântau mai departe în surdină şi vorbeau cu glas scăzut, aşa că puteam şuşoti fără să fim auziţi.

— În pădurea din spatele nostru sunt nişte bărbaţi care au venit să ne salveze.

— De un’ or venit?

— Nu importă asta. Mă poţi ajuta să îi mai trezesc şi pe alţii? Trebuie să le spunem, fără să atragem atenţia, să

se ascundă în pădure.

Lăsându-i un răgaz de gândire, mă întorsei şi îi spusei acelaşi lucru şi negresei nemăritate din cealaltă parte. Femeia nici că aşteptă să-i spun de două ori. Peste câteva secunde se îndrepta deja de-a buşelea – cam repejor, după părerea mea! – spre copaci. Din fericire, la cât de departe ne aflam de foc, paznicii nu ne vedeau pe întuneric şi femeia ajunse cu bine în pădure. Între timp, burlacul cu care vorbisem la început îşi trezise şi el un tovarăş. Următorii de lângă mine erau o pereche căsătorită. Peste un minut, se făceau şi ei nevăzuţi în pădure. Apoi, zărind-o ceva mai încolo pe bătrânică, mă trăsei lângă ea şi o atinsei cu cotul. Mă recunoscu de îndată ce îmi auzi glasul.

— Chiar măntrebam, drăguţă, dacă te-i întoarce, spuse ea. Nădăjduiesc că nu ţi-or făcut nimic netrebnicii ăştia.

Nu... Vorbiţi mai încet... Au venit nişte bărbaţi să ne salveze.

— Lăudat fie Domnul ştiam eu c-are să vie careva! şopti ea.

— O puteţi lua târâş într-acolo? Oamenii aşteaptă în pădure.

— Nu ştiu de-oi putea făr’ să mă vază ăi doi. Da’ io-s bucuroasă, maică, şi numa’ să te ştiu teafără. Oi aştepta întinsă acilea. Nu-ţi face griji pentru mine. Tu du-te de-i ajută pe ăilalţi.

Mă strânse cu căldură de braţ, după care am pornit cu grijă mai departe, târându-mă pe brânci.

De acum, primul bărbat cu care vorbisem fredona încetişor mesajul sub formă de cântec, atât de molcom că răpitorii nu desluşeau o iotă din ce zicea. Bărbaţii din jur, înţelegând despre ce-i vorba, îi ţineau isonul, cântând în surdină, şi uite aşa, vestea făcu încet-încet ocolul întregii

tabere. Răpitorii or fi crezut pasămite că suntem bătuţi în cap, de mugim ca nişte vite duse la tăiat şi, chit că ne strigau în răstimpuri să coborâm vocea, adevărul i că nu ne dădeau prea mare atenţie.

Câţiva dintre cei alertaţi de mine şi de burlacul de culoare, treziţi brusc din somn, fuseseră cam zgomotoşi din pricina sperieturii. O fetiţă, bunăoară, ţipă de spaimă. Dar niciunul dintre paznici nu se ridică să vadă ce se petrece – pesemne că erau şi ei somnoroşi. În cele din urmă, reuşiră a se furişa neobservaţi în pădure vreo 15 inşi, dacă nu chiar mai mulţi – nu ştiu a vă zice sigur, că prea era întuneric. Între timp, eu ajunsesem însă periculos de aproape de foc şi, când încercai să o trezesc pe negresa de lângă mine, care dormea buştean, femeia urlă ca din gură de şarpe.

— Hei, ce se petrece acolo?! strigă unul dintre paznici, sculându-se în picioare şi pornind încet spre mine. Ce se întâmplă?

Îmi îngheţă sângele în vine. În clipa următoare, îmi amintii însă că Rob şi trupa domnului Davidson erau în pădure, cu ochii pe mine, aşteptând probabil un moment prielnic să se năpustească asupra răpitorilor. Ştiu că a fost o nebunie din partea mea, dar am făcut-o fără să mă gândesc cât e de periculos. Singurul meu gând era să îi ajut pe cei din pădure, distrăgând preţ de câteva clipe atenţia paznicilor.

Aşa că mă ridicai în picioare şi spusei dârză:

— Nu se întâmplă nimic. M-am trezit pur şi simplu din somn şi trebuie să fac o vizită în pădure. Se poate?

Pornii direct spre el.

— Cine eşti? întrebă el, venind spre mine. Nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

— Am fost în tren cu toţi ceilalţi... începui eu, mergând înainte, ca să nu îşi ia ochii de la mine.

În clipa aceea, domnul Davidson şi doi dintre oamenii lui dădură năvală dintre copaci şi îl înşfăcară. Bărbatul înjură zdravăn, dar îl ţineau atât de strâns că, oricât ar fi fost el de înalt şi de voinic, tot nu avea ce le face. În acelaşi timp, alţi câţiva se repeziră la negrul cel mătăhălos care şedea lângă foc. Până să apuce el a se dezmetici, îl înşfăcară de braţ şi îl ridicară cu o smucitură în picioare.

Ci niciunul dintre noi nu ştia unde se află cel de-al treilea, care se dusese la culcare.

Acesta se trezise din somn atunci când strigase la mine cel care stătea de pază. Auzind zarvă şi văzând grupul de bărbaţi că dăduseră buzna în tabără, individul se răsuci pe-o parte, îşi apucă arma şi o aţinti spre domnul Davidson.

O detunătură despică noaptea.

La auzul focului de armă, cei care încă dormeau se treziră ţipând de groază. Deasupra ţipetelor se auzi un răcnet de durere, urmat de nişte sudalme înfiorătoare. Toată lumea sări în picioare şi o zbughi care încotro, urlând de frică şi de stupoare.

Privind în direcţia de unde se auzise bubuitura, îl văzui pe Rob cu pistolul în mână, la vreo zece paşi de bărbatul pe care tocmai îl împuşcase în braţ.

Domnul Brannon şi câţiva dintre negri dădură fuga la rănit, atât pentru a-l imobiliza, cât şi pentru a-i bandaja rana ca să oprească hemoragia.

Rob îşi puse arma în toc şi veni la mine. îl priveam cu ochii mari de uimire. Era atât de calm şi de stăpân pe sine... şi abia ce împuşcase un om!

— Eşti bine? mă întrebă el.

— Cred că da. Măiculiţă, Doamne!

Atât am fost în stare să spun.

În mijlocul forfotei ce se iscase în jur, bărbaţii îi legară fedeleş pe cei trei nelegiuiţi, iar negrii care se

ascunseseră ieşiră din pădure.

Încet-încet se liniştiră cu toţii, dumirindu-se că fuseseră salvaţi. Copiii, deşteptaţi de-a binelea, erau guralivi nevoie mare şi puneau fel şi fel de întrebări. Unii îi întrebau pe oamenii lui Davidson dacă sunt cumva de la căile ferate. Cât despre mine, eu eram ruptă de oboseală şi tot ce îmi doream era să mă culc. Dar ştiam prea bine că n-am să apuc cu una, cu două!

Rob, Davidson şi Brannon încercară să afle de la cei trei nelegiuiţi când avea să sosească vasul, dar aceştia, posaci şi puşi pe arţag, refuzară să le divulge vreun amănunt, stăruind că ei nu aveau cunoştinţă de niciun vas.

Mai rămâneau vreo două, trei ore până la mijitul zorilor.

Domnul Davidson le spuse oamenilor cine era el şi ce se întâmplase. Aducându-şi aminte de mine, mulţi dintre ei veniră să îmi mulţumească. Deşi eu nu făcusem, la drept vorbind, mare lucru, mă ridicau în slăvi de parca aş fi săvârşit cine ştie ce faptă eroică!

Apoi, zicând că va trebui să rămânem oricum acolo până la dimineaţă, domnul Davidson ne îndemnă pe toţi să încercăm a mai trage un pui de somn. Eu nici că îmi doream altceva! Am stat un pic de vorbă cu bătrâna negresă, la care începusem să ţin ca la o prietenă dragă, iar apoi, simţindu-mi pleoapele tot mai grele, m-am întins lângă foc şi m-am înfăşurat strâns în pătură. Lumea, adunată în grupuri-grupuleţe, murmură mai departe în jurul meu, iar bărbaţii se sfătuiau ce să facă. Eu însă, după toate emoţiile de peste zi, peste o clipă dormeam deja dusă.

36
În aşteptare

Nu ştiu câtă vreme am dormit, dar cert e că, pe când m-am trezit, se luminase deja de ziuă. Oamenii forfoteau de colo-colo, discutând cu înfrigurare – îndeosebi despre cât le era de foame!

Din golfuleţul în care ne aflam, situat nu departe de gura râului unde debarcaseră cei trei împreună cu prada lor, ţărmul se înălţa abrupt deasupra oceanului. Acolo stătea de veghe unul dintre bărbaţi, pândind sosirea vasului.

M-am sculat şi mi-am rotit privirea împrejur, întrebându-mă unde o fi Rob. Mi-au spus că se dusese călare în josul coastei să vadă dacă şeful lui nu luase cumva între timp legătura cu oamenii guvernului.

Peste o oră şi jumătate, când Rob se întoarse, însoţit de şeriful Heyes şi de agenţii federali, soarele era deja sus pe cer. Răpitorii fură daţi pe mâna autorităţilor, iar oamenii făcură roată în jurul acestora şi se puseră a le relata, vorbind unii peste alţii, ce şi cum se întâmplase. Agenţii federali hotărâră să rămână la faţa locului, nădăjduind să-l poată aresta şi pe căpitanul vasului, chit că, după toate aparenţele, pesemne că acesta avea să sosească abia în noaptea următoare. Câţiva dintre slujbaşii domnului Davidson tocmai se întorseseră din Yorktoum, un oraş din apropiere, cu ceva de-ale gurii. Oamenilor li se acrise, vezi bine, să mănânce numai pâine goală şi, oricum, toată rezerva de pâine se epuizase cu o zi în urmă.

— Cu toate câte s-au întâmplat, noi doi n-am prea avut când să stăm de vorbă, spuse Rob, apropiindu-se de mine. Cum te simţi, Mayme?

— Eram sleită de puteri, dar acum, după câteva ore de somn, mă simt deja mai bine.

— Katie îşi făcea mari griji pentru tine.

— Ea e bine?

— Da. Doar că se frământă de grija ta.

Se aşeză lângă mine şi îmi povesti de scurta vizită pe care i-o făcuse lui Katie.

— E o tânără cu adevărat remarcabilă, spuse el în încheiere.

— Fără doar şi poate. Nici nu ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă nu era Katie. Fără ea, probabil că nici n-aş mai fi în viaţă.

— Şi ea simte la fel în ceea ce te priveşte. Iar acum că te-am găsit, trebuie să mă asigur că ajungi la ea teafără şi nevătămată.

— Ce are să se întâmple cu toţi oamenii aceştia?

— Domnul Davidson le-a aranjat transportul din Yorktown până la gara din Richmond şi a vorbit cu cineva de la Căile Ferate să se asigure că fiecare îşi va putea continua călătoria, fără costuri suplimentare, până la destinaţia spre care se îndrepta înainte să se petreacă toate astea. Ce mai, e un om de-a dreptul extraordinar! Cum ai ajuns să-l cunoşti?

Îi povestii despre fuga mea şi câte ceva despre Josepha, relatându-i pe scurt cele istorisite de ea despre girueta în formă de cap de cal.

— Fiecare om are o poveste interesantă de spus, comentă Rob. E fascinant bunăoară felul în care povestea Josephei te-a inspirat să scapi de răpitori şi să îi ajuţi şi pe ceilalţi.

— Katie zicea că şi tu ai o poveste foarte interesantă şi că n-ai avea nimic împotrivă să citesc şi eu scrisoarea pe care i-ai trimis-o.

Rob schiţă un surâs aproape trist, apoi aprobă din cap.

— Desigur. O poţi citi liniştită, dacă vrei. Povestea

mea se adresează tuturor celor pe care îi poate ajuta.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Acesta este, la urma urmei, rostul poveştilor de viaţă: să îi ajute pe oameni să se cunoască mai bine pe ei înşişi şi să crească spiritual.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dacă povestea unui om poate ajuta un alt om să crească spiritual... înseamnă că fiece poveste de viaţă e unică şi merită spusă.

— Fără doar şi poate, Mayme. Tocmai de aceea mă intrigă într-atât domnul Davidson. Ceva îmi spune că are o poveste aparte, care m-ar putea schimba în bine, dacă aş ajunge să o cunosc.

— Poate că într-o bună zi ai s-o afli.

— Sper să ai dreptate.

— Domnul Davidson este vecin cu fermierul la care m-am dus să cer ajutor. Cu mai mulţi ani în urmă, făcuseră amândoi parte din Calea Ferată Subterană. Obişnuiau să adăpostească sclavi fugari în peşterile şi pădurile dintre fermele lor.

— Este fără îndoială un om deosebit şi mi-ar face plăcere să aflu mai multe despre dânsul.

De parcă ar fi ştiut că despre el vorbim, chiar în momentul acela domnul Davidson o porni înspre noi.

— Ei bine, stimată domnişoară, permite-mi să te felicit, îmi zise el zâmbind. Oamenii aceştia n-ar fi acum liberi dacă nu erai dumneata.

— Eu nu am făcut decât să mă strecor în pădure şi să fug. Dumneavoastră aţi fost adevăraţii salvatori. Chit că, înainte să se lase îmbarcaţi pe vas, ceva îmi spune că unii bărbaţi ar fi opus oareşice rezistenţă. Sunt sigură că mulţi dintre ei ar fi preferat mai degrabă să moară decât să ajungă iar sclavi. Cred că am sosit tocmai când puneau la cale o răzmeriţă.

— A fost, în mod indubitabil, un efort de grup, conchise Rob.

Domnul Davidson îşi plimbă privirea de la mine la Rob, apoi ridică din sprâncene.

— Încă tot nu m-am dumirit cum de vă cunoaşteţi voi doi.

Eu şi Rob ne uitarăm unul la altul.

— Avem o prietenă comună, să zicem aşa, explică Rob. Mayme şi prietena ei călătoreau cu trenul, Mayme aflându-se în ultimul vagon, împreună cu toţi aceşti oameni. La destinaţie nu a ajuns însă decât prietena ei, Katie. Îngrijorată de dispariţia lui Mayme, Katie mi-a trimis o telegramă, iar eu am venit să o caut.

După ce i-am relatat pe scurt povestea mea şi a lui Katie, domnul Davidson îşi aminti că citise despre noi în gazetă, în 1867. Apoi ne vorbi despre familia sa şi despre activitatea lui în cadrul Căii Ferate Subterane.

— Semeni cu feciorul meu, îi spuse el lui Rob. Tare aş vrea să puteţi face cunoştinţă cu el şi cu nora mea.

— Cum îl cheamă pe fiul dumneavoastră? întrebă Rob.

— Seth.

— E un frumos nume biblic, spuse Rob, dând din cap.

Domnul Davidson îi aruncă o privire năstruşnică, apoi buzele i se destinseră încet într-un surâs.

— Dacă am înţeles bine de unde veniţi, adăugă Rob, la întoarcere ne-am putea opri să facem cunoştinţă cu ei.

— Sunteţi, desigur, bine-veniţi, răspunse domnul Davidson, dar din păcate Seth şi soţia lui sunt plecaţi în Kansas să cumpere nişte armăsari de prăsilă de la un vechi prieten de-al cuscrului meu.

— Sunteţi crescători de cai?! exclamai eu uimită.

— Exact aşa a reacţionat şi nora-mea când ne-am cunoscut, râse domnul Davidson. Şi, ca să-ţi răspund la

întrebare... noi suntem în primul rând agricultori. Creştem bumbac, grâu şi alte cele. Herghelia este mai degrabă o activitate secundară, de care ne ocupăm însă cu mare drag. Orişicum, sunteţi amândoi bine-veniţi la ferma noastră, oricând aţi dori să ne faceţi o vizită. Mi-ar face mare plăcere să îmi cunoşti fiul şi nora, Mayme – dacă îmi permiţi să îţi spun şi eu aşa.

— Chiar vă rog. Mă fâstâcesc când mi se spune Mary Am. Numai tata îmi zice aşa.

— Plantaţia noastră e chiar dincolo de orăşelul Dove’s Landing, adăugă domnul Davidson, întorcându-se iar spre Rob. Sper din suflet să ne mai vedem.

— Şi eu la fel, răspunse Rob. Dar până una, alta, trebuie să ne asigurăm că toţi oamenii aceştia ajung cu bine la destinaţie... iar Mayme, înapoi la Katie!

37
Cugetări matinale

Soarele de început de mai tocmai se ivise la orizont, aruncând umbre prelungi peste lanurile plantaţiei Rosewood din Carolina de Nord. Tulpinile tinere de bumbac erau înfăşurate într-un abur uşor de ceaţă ce amintea încă de răcoarea nopţii. Dar şi umbrele, şi ceaţa aveau să fie în curând înghiţite de căldura arzătoare a soarelui ce se înălţa pe cer, risipind ultimele rămăşiţe ale nopţii, aşa cum soarele lui Dumnezeu are să şteargă într-o bună zi moartea şi păcatul, odată cu toate vremelnicele neguri şi suferinţe pricinuite de ele.

Un bărbat străbătea încet câmpurile, umbra întinzându-i-se până hăt la conac, de unde pornise cu trei sferturi de ceas în urmă.

Nu îi stătea în fire să se trezească la mijitul zorilor. Când era mai tânăr, noaptea şi atracţiile ei trecătoare îl acaparaseră ani în şir, împiedicându-l să descopere bucuriile mai simple şi mai profunde ale vieţii. Abia de curând, de când păşise în toamna existenţei sale, îşi regăsise pacea sufletească. Acum se bucură de legătura cu pământul, de anotimpuri, de familie, de prieteni şi de plăcerile pe cât de mărunte, pe atât de însemnate, ale unui trai simplu. Începând să privească *în adâncul* lucrurilor cu ochii Adevărului, devenea el însuşi un bărbat adevărat.

Dimineţile ca aceasta îl chemau tot mai des. Acum îi făcea nespusă plăcere să se plimbe în zori pe plantaţie, privind cum toate se trezesc, se întind şi respiră iar după somnul odihnitor al nopţii. Găinile, mereu primele, începeau să cotcodăcească, păsările să zboare din copac în copac, ciripind voioase, vacile să freamăte în grajd, ciorile să croncănească... frunzele se deschideau, tulpinile

se întindeau după soare... zece milioane de stropi de rouă se uscau încet pe tot atâtea fire de iarbă... pământul i se încălzea sub picioare... Acestea şi alte zeci de subtilităţi care rămâneau nedefinite pentru minte, dar pe care inima lui le sesiza în fiece dimineaţă, îl făceau să se simtă una cu natura aşa cum nu se simţise nicicând înainte de a veni aici. Ciclurile pământului şi minunile lui îi vorbeau cum nu crezuse vreodată că ar fi cu putinţă.

Totuşi, în dimineaţa aceasta, tainicul lor mesaj ascundea o stranie melancolie. Bănuia parţial cauza acelei melancolii. Dar era mai mult de atât. Începuse să se gândească la viitor şi, pe nesimţite, cugetările sale, aşa cum le stă în obicei, se transformară în frământări. Iar aşa cum le stă *lor* în obicei, frământările îi năpădiseră încet cugetul, alungând pacea pe care o simţea de regulă în aceste momente.

După ce ajunse la râu, porni înapoi, ocolind cei zece acri de teren pe care îi însămânţaseră primăvara aceasta, pe lângă cei de până acum, cu bumbac – recolta cu care îşi câştigau traiul şi de care aveau acum nevoie mai mult ca niciodată. Bumbacul părea să crească frumos, la fel de înalt ca pe celelalte câmpuri.

Se plimba de vreo 50 de minute şi umbra, redusă de soarele ce se înălţa pe cer, nu i se mai întindea decât la 6–8 paşi înaintea lui, când o altă siluetă îşi făcu apariţia dinspre şură. Se opri şi aşteptă.

— Bună dimineaţa, frate.

— Pari tare îngândurat, spuse Ward, apropiindu-se. îţi faci griji pentru fete?

— Nu, n-aş putea spune că sunt îngrijorat din cauza lor, răspunse Templeton. Mă întreb, ce-i drept, cum de n-am primit nicio veste de la ele şi le duc, fireşte, lipsa, dar de acum sunt amândouă femei în toată firea şi ştiu că trebuie să le lăsăm să îşi hotărască viaţa.

Inspiră cu nesaţ aerul încă răcoros al dimineţii, apoi adăugă satisfăcut:

— Nu-i aşa că e minunat să trăieşti... să ai un cămin al tău?

— Aşa-i, frate, aşa-i. Cine ar fi crezut că doi vântură-ţară ca noi or ajunge să se statornicească vreodată?

— Misterioase sunt căile Domnului – aşa zicea mama. Şi tot ea zicea că tot răul e spre bine.

Ward încuviinţă din cap, după care cei doi fraţi o porniră tăcuţi spre câmpul alăturat.

— Cât de serioasă crezi că e daravera asta cu Herb? întrebă Ward într-un târziu.

Templeton slobozi un oftat.

— Nu ştiu, Ward... Zău că nu ştiu. Anul ăsta recolta se anunţă a fi una bogată, dar avem facturi şi impozite de plătit, iar acum l'A ne este îndepărtat încă unul dintre puţinii prieteni pe care îi avem prin partea locului, în afară de Thurston, situaţia devine, ce-i drept, cam îngrijorătoare. Presupun că nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Ai dreptate, aprobă fratele lui. Ce altceva am putea să facem?

— E ca atunci când ai în mână doi valeţi şi, cu toate astea, miza e cam mare ca să stai liniştit, comentă Templeton zâmbind strengăreşte; dar zâmbetul îi pieri numaidecât. Uneori partea cea mai grea este aşteptarea.

— Aşa cum ne este nouă greu să aşteptăm, neştiind ce se întâmplă în timpul ăsta cu fetele.

— Aşa cum zici, frate Ward.

Îşi continuară drumul, întorcându-se pe ocolite spre casă. În Cele din urmă, Templeton fu cel care rupse tăcerea.

— Nu ştiu, o fi din pricină că fetele au crescut şi sunt plecate acum la Nelida să viziteze şcoala aia... cert e că de la o vreme încoace mă încearcă aşa... un sentiment

straniu – nici măcar n-aş şti cum să-i zic – de parcă s-ar putea să nu mai am multe ocazii de a mă plimba pe câmpurile astea.

— Să fie, oare, o premoniţie a morţii? Nu cred că-mi place cum sună asta, frăţioare.

— Nu, nu cred că-i vorba de asta. E mai degrabă sentimentul că se apropie o schimbare şi că trebuie să ne bucurăm de fiecare clipă pe care ne este dat s-o mai petrecem aici. Ştiu şi eu? Dacă fetele hotărăsc să se înscrie la pension şi apoi au să se mărite şi au să se stabilească acolo? Jeremiah bunăoară are o slujbă bună în Nord. Dacă el şi Mayme decid să rămână acolo?

— Nu-mi vine să cred că ar face una ca asta...

— N-avem cum s-o ştim. În Nord sunt mai multe posibilităţi pentru un flăcău ca Jeremiah şi cei de culoare sunt mai bine văzuţi decât aici. Dacă aş fi negru, eu unul acolo m-aş duce. De ce ar vrea ei să rămână în Sud când, în loc să se schimbe în bine, aici lucrurile se schimbă doar în rău? Ş-apoi, să nu uităm că şi tânărul pe care îl simpatizează Katie tot în Nord trăieşte şi îşi câştigă pâinea.

— Ai dreptate, nu zic nu. Totuşi, căminul lor rămâne la Rosewood.

— Mda, dar căminul este acolo unde sunt ai tăi. îţi mai aduci aminte de ferma bunicului? Acela a fost primul cămin al familiei Daniels. Apoi Rosalind s-a măritat cu Richard şi a venit aici, iar Nelida s-a măritat la rându-i şi s-a mutat la oraş. Rosewood este casa părintească a lui Katie şi ne-a fost şi nouă un cămin bun. Dar ştiu şi eu?... Presupun că nimic nu e menit să ţină o veşnicie. Mă întrebam pur şi simplu ce ne vom face dacă la un moment dat or să plece amândouă de la Rosewood... Vorba ceea, nu mai suntem nici noi tineri.

— Fă bine şi vorbeşte numai în numele tău! râse fratele său mai mare.

— Totuşi, Ward, gândeşte-te şi tu, continuă pe un ton serios Templeton, ce am face la o adică? Am vrea să rămânem aici fără ele? Fetele cresc, Ward. Trebuie să ne împăcăm cu gândul. Vin pesemne schimbări pe care nu le vom putea opri.

38
Cei trei bărbaţi de la Rosewood

— Ce faci acol'? întrebă Josepha, apropiindu-se de Henry, care stătea cu spatele la ea, privind pe fereastra de deasupra tejghelei de bucătărie pe care i-o meşterise cu atâta migală cu un an în urmă.

— Iaca, mă uitam cum se plimbă-mpreună pe câmp ăşi doi fraţi albi ai noştri – dom' Templeton şi dom' Ward.

Josepha se opri lângă el şi se uită pe geam.

— Par din cale-afar' de serioşi, cum merg ei aşa, adânciţi în vorbă.

— Băgat-ai, Seffie, de seamă că dom' Templeton face ocolu plantaţiei în fiece dimineaţă?

— Văzutu-l-am, da, răspunse nevastă-sa.

— Asta mă duce cu gându la ce se zice-n Scriptură despre oamenii credincioşi – „îngrijeşte bine de oile tale şi ia seama la turmele tale". Fraţii ăştia doi rătăcit-au vreme îndelungată, da' pân' la urmă or învăţat a se îngriji cu sârguinţă de ceea ce le-a dat Ăl de Sus. Am tăt respectu' pentru ei.

— Cu noi fost-au tare buni, asta-i sigur, încuviinţă Josepha.

Henry se întoarse şi porni încet spre uşă.

— Ceva îmi spune că s-ar cuveni să mă duc la dânşii, murmură el, că or avea pasămite oarece să-mi zică. Nu vrei să vii şi tu?

— Nu. Orişice ar avea să-ţi spună, socotesc c-a fi ceva ce vă priveşte pe voi, bărbaţii.

Henry dădu din cap şi ieşi pe uşă.

Văzându-l că vine înspre ei, fraţii Daniels se opriră.

— Bună dimineaţa, Henry! îl salută Ward de departe.

— 'Neaţa, dom' Ward... dom' Templeton. Sper că nu vă deranjez.

— Nicidecum, dragă Henry! exclamă Templeton. Tocmai ne bucuram de aerul proaspăt al dimineţii şi discutam despre schimbările pe care s-ar putea să ni le rezerve viaţa.

— Ce schimbări, dom’ Templeton?

— Ştiu şi eu?... Vorbeam despre faptul că îmbătrânim... de calea pe care o vor alege fetele în viaţă...

Henry dădu din cap.

— Tu câţi ani ai, Henry? îl întrebă Templeton.

— Cinş’unu.

— Şi Josepha?

— Numa’ ce-mplinit-a cinzăci anu’ ăsta.

— Ei bine, eu am 54 de ani, iar Ward, 57. Ceea ce înseamnă că suntem tustrei trecuţi de 50 de ani. Tocmai vorbeam cu frate-meu despre viitor şi despre ce are să se aleagă de noi doi. Tu, Henry, ce crezi – s-ar putea ca Jeremiah şi Mayme să rămână în Nord?

— Ştiu şi io, dom’ Templeton?... Fecioru’ meu n-a pomenit de una ca asta ’nainte să plece. El s-a dus numa’ ca să câştige nişte bănuţi, câţi să poată ţine o nevastă. Da’ adevăru-i că acilea n-ar prea fi în siguranţă.

— Am înţeles. Totuşi, să presupunem că Jeremiah şi Mayme se vor căsători, se vor stabili în Nord şi, într-o bună zi, vor avea un copil. Cel mai probabil, în calitate de bunici, ne vom dori amândoi să fim aproape de el, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă? Josepha şi cu mine nici că ne dorim altceva!

— Înţelegi, Henry, unde bat? Trebuie să fim realişti: avem cu toţii o vârstă. Peste încă cinci sau hai, zece ani, mă îndoiesc că noi trei şi Josepha om fi în stare să strângem singuri recolta.

Gândul îl făcu pe Henry să râdă încetişor.

Îşi continuară tăcuţi drumul.

— Ce v-a făcut să cugetaţi la unele ca acestea?

întrebă Henry după un minut, două.

— N-aş putea să îţi spun exact, răspunse Templeton. În dimineaţa asta m-am trezit pur şi simplu îngândurat. Probabil are de-a face cu plecarea fetelor şi cu veştile pe care ni le-a dat Herb Watson.

Se lăsă iar tăcerea.

— S-ar mai găsi o ieşire din necazu' acesta, spuse Henry.

— Şi anume? întrebă Ward.

— Dacă io şi Josepha plecăm d-acilea şi ne ducem undeva în Nord, poate că lumea o să vă dea pace...

— Nici prin cap să nu vă treacă una ca asta! îl întrerupse Templeton. Aici, la Rosewood, suntem cu toţii o familie şi vom rămâne uniţi, orice s-ar întâmpla. Ne-a luat tuturor ceva timp să înţelegem cât de importantă e familia. Eu şi Ward am fost nişte vântură-lume, Josepha a trăit mai toată viaţa singură, iar tu ţi-ai pierdut familia de tânăr. Acum însă ne avem unii pe alţii. Josepha are un soţ, iar tu, o soţie. Avem copii şi nepoate, iar într-o bună zi poate că vom deveni chiar şi bunici. Nu, suntem o familie şi nu vom lăsa nimic să ne despartă.

— Îţi mulţămesc, dom' Templeton, spuse Henry, după care începu iar să chicotească. Şi, dacă tot vorbim de treburile acestea, să nu uităm un lucru.

— Ce anume? întrebă Templeton.

— Dacă fecioru' meu şi fata matale s-or lua, aşa cum au dânşii de gând, om fi înrudiţi de-adevăratelea.

— Păi nu? râse Templeton. Aşa că, la o adică, ori plecăm cu toţii de la Rosewood, ori nu pleacă nimeni!

39
Din nou împreună

Ţipătul pe care îl slobozi Katie când deschise uşa mai că îmi sparse timpanele.

— Mayme!

Se năpusti asupra mea şi mă strânse în braţe, de aproape mă lăsă fără suflu. Peste câteva secunde plângeam deja amândouă. Aproape în aceeaşi clipă în care Katie îl văzu pe Rob în spatele meu, eu zării cine se iveşte îndărătul ei. La fel de iute cum ne îmbrăţişaserăm, ne dădurăm amândouă drumul.

— Jeremiah! exclamai eu. Ce... Nu-mi vine să cred!

Mă repezii înăuntru şi mă prăbuşii în braţele lui.

— Păi, nu-ţi zisăi c-am să viu cât de răpede pot? spuse el, mângâindu-mă pe păr cu mâna lui mare şi neagră. N-am mai putut să rabd ş-am purces încoa, că abia aşteptam să te văz. Ci Katie mi-a zis că tu dispărut-ai şi că pornit-a Rob să te caute.

— Doamne, nu-mi vine să cred că te văd! murmurai eu. Mi-a fost aşa de dor de tine!

Rob şi Katie recuperau şi ei timpul pierdut afară pe verandă, chit că despărţirea lor durase mult mai puţin decât a noastră, într-un sfârşit, Rob şi Jeremiah îşi dădură mâna şi făcură iar cunoştinţă. Se mai întâlniseră o singură dată, la Rosewood, cu ani în urmă.

Următoarele zile au trecut ca prin vis. Ne era greu să revenim la starea de spirit pe care o avuseserăm la începutul călătoriei. Chiar dacă nu trecuseră decât o seamă de zile de când luaserăm trenul spre Philadelphia, între timp parcă totul se schimbase. Un asemenea moment de răscruce îi uneşte pe oameni. Iar acesta a avut darul de a-i uni pe Rob şi pe Katie mai mult ca orice altceva. De astă dată, Rob n-a mai tras la hotel, ci a rămas

două zile acasă la mătuşa Nelida, împărţind garajul cu Jeremiah, iar el şi Katie şi-au petrecut mai tot timpul împreună, făcând plimbări lungi şi discutând la nesfârşit.

La o zi după sosirea mea, Jeremiah a trebuit să se întoarcă la locul său de muncă. Dar nu era departe şi ne scriam zi de zi. N-avea de gând să mai rămână multă vreme acolo; în iulie-august voia să se întoarcă la Rosewood ca să ne ajute la cules.

Apoi Rob s-a întors la Hanover, iar eu şi Katie am rămas singure cu mătuşa Nelida. Cu toate că acesta ne fusese planul de la bun început, zilele următoare au fost parcă prea liniştite, prea triste şi prea solitare. Pentru prima oară în viaţă, Katie şi cu mine realizam că nu ne mai suntem de ajuns una alteia. Pe cât de mult ne iubeam, simţeam fiecare lipsa bărbatului iubit. Iar gândul că prietenia strânsă dintre noi nu mai era singurul lucru important din vieţile noastre era incitant, dar oarecum şi puţin trist, aşa cum e adesea, vezi bine, procesul maturizării. De acum nu mai eram două copiliţe, ci două tinere femei – în inimile cărora se înfiripase un nou fel de dragoste.

Am făcut plimbări prin oraş cu mătuşa Nelida şi ne-am dus să vizităm şcoala – acesta era, doar, motivul pentru care veniserăm în Philadelphia! Pensionul nu m-a impresionat în mod deosebit, în afară de câteva negrese care lucrau ca servitoare, mai toate fetele erau albe. N-am văzut decât o singură elevă de culoare. Eram amândouă nehotărâte. Gândurile ne stăteau în cu totul altă parte – la culesul bumbacului şi mai cu seamă la Jeremiah şi Rob, cărora le scriam ori de câte ori aveam o clipă de răgaz – şi ideea de a începe o viaţă complet nouă ca eleve de pension, departe de tot ce ne era drag şi cunoscut, nu ne surâdea defel.

Fireşte că de îndată ce am ajuns în sfârşit în

Philadelphia, mătuşa Nelida le trimise o telegramă tatii şi unchiului Ward, spunându-le că eram amândouă cu ea şi că totul era bine. Le scria cu întârziere pentru că apăruse o mică problemă, se scuza ea, adăugând că le vom explica noi într-o scrisoare despre ce era vorba.

Telegrama avu darul de a-i linişti pe fraţii ei – asta până primiră scrisoarea lui Katie, iar apoi, la distanţă de câteva zile, scrisoarea mea! Aflând ce se întâmplase, fraţii Daniels răspunseră imediat că vor veni personal la Philadelphia să ne aducă acasă. În următoarea ei scrisoare, mătuşa Nelida îi întrebă dacă mai puteam rămâne la ea vreme de câteva săptămâni, până la aniversarea lui Katie. Fraţii ei se învoiră şi se apucară numaidecât să facă pregătiri de călătorie.

40
Vechea fermă

Mătuşa Nelida ne-a arătat tot ce era de văzut în Philadelphia şi am făcut chiar şi o excursie de o zi cu trenul până în New York City. Spre bucuria mea, am avut ocazia să-l mai întâlnesc o dată pe Jeremiah. Într-una dintre scrisorile către sora sa, tata o întreba dacă mai ştie ceva de vechea fermă a familiei. Mătuşa ne arătă şi nouă scrisoarea.

— Unde se află ferma? o întrebă Katie.

— Nu ştiu exact – am văzut-o o singură dată, răspunse mătuşa Nelida. Undeva la ţară, lângă hotarul cu Maryland.

— Acolo trăieşte Rob – în oraşul Hanover.

— Dacă stau bine să mă gândesc, murmură mătuşa, vechea gospodărie Daniels se afla chiar la vest de Hanover. Ce coincidenţă remarcabilă!

— Cui îi aparţine acum ferma? întrebă Katie.

— Nu ştiu. Nu se mai află în proprietatea familiei de ani de zile, încă de pe vremea când trăiau bunicii mei – adică străbunicii voştri. Ei erau quakeri. Stră-străbunicul meu, Elijah Daniels, a venit în America în 1678 pe vasul Shield, împreună cu Woolmanii şi cu John Borton. Pennsylvania era pe atunci o provincie quakeră, căci William Penn primise mare parte din teren printr-un act regal semnat de Carol al II-lea al Angliei şi cumpărase restul pământului de la lordul Berkeley şi de la ducele de York Woolmanii şi Bortonii s-au stabilit pe insula Burlington de pe râul Delaware, dar câţiva, mai curajoşi, s-au aventurat puţin mai departe, spre vest, pe urmele marelui Penn, şi aşa au ajuns strămoşii noştri aici, unde şi-au ridicat mica gospodărie. Străbunicii mei aveau opt copii – bunicul era al şaselea. Întrucât n-aveau cum să

moştenească toţi ferma, bunicul s-a însurat şi a plecat. Nu sunt sigură câtă vreme a mai rămas ferma în proprietatea familiei. Părinţii noştri ne-au dus acolo o singură dată – pe Rosalind, Ward, Templeton şi pe mine. Dar pe vremea aceea eram cu toţii copii şi, neînţelegând că vedeam primul cămin ridicat de neamul nostru pe pământ american, nu i-am dat mare atenţie.

— N-am putea merge să vedem şi noi ferma? întrebă Katie entuziasmată.

— Nici măcar nu sunt sigură că aş fi în stare s-o găsesc, draga mea. Totuşi, de încercat, am putea încerca.

Peste două zile luam deja trenul într-acolo. Katie fremăta de emoţie. Nu îi scrisese lui Rob de vizita noastră – voia să-i facă o surpriză. Am tras peste noapte la un hotel din York, iar a doua zi ne-am continuat călătoria, sosind în Hanover în prima parte a după-amiezii.

Mătuşa Nelida închirie o brişcă şi, după ce întrebarăm pe cineva unde se află biroul şerifului, o pornirăm într-acolo. Katie dădu buzna înăuntru cu faţa toată numai un zâmbet.

Şeriful Heyes stătea aşezat la birou.

— Domnişoară... Clairborne? făcu el uimit, recunoscând-o.

— Da, eu sunt, răspunse Katie. Bună ziua, domnule Heyes.

— Domnişoară Daniels, adăugă şeriful, zărindu-mă în spatele lui Katie, văd că ţi-ai revenit de pe urma acelei experienţe cumplite.

— Da, domnule şerif, mă simt mult mai bine.

— Rob unde este? întrebă Katie înfrigurată.

— L-am trimis pentru câteva zile în Ellicott City, după care am înţeles că doreşte să le facă o vizită părinţilor săi în Baltimore.

— O, nu! exclamă Katie.

— Ştia că veniţi?

— Nu, am venit cu alte treburi... – dar ne doream să îl întâlnim. Orişicum... domnule Heyes, dânsa este mătuşa noastră, Nelida Fairchild.

— Încântat de cunoştinţă, stimată doamnă, spuse şeriful, după care adăugă: Regret nespus, ştiu că Rob va fi tare dezamăgit că nu a fost aici, dar după cum v-am zis, e plecat din oraş.

Dezamăgite la rândul nostru, ne luarăm rămas-bun de la şerif şi pornirăm, aşa cum avuseserăm de gând de la bun început, în căutarea gospodăriei Daniels. Şi eu, şi Katie trepidam de emoţie. Până acum niciuna dintre noi nu stătuse prea mult să se gândească la strămoşii noştri veniţi din Anglia sau la faptul că fuseseră quakeri – chit că, ştiind că familia mamei lui Katie se trage din Pennsylvania, ar fi trebuit pasămite să ne dăm seama.

După mai multe ceasuri de căutări, într-un târziu ajunserăm la o răscruce, unde drumul principal se întretăia cu o cărare lungă de pământ. Văzând numele Daniels gravat pe plăcuţa de lemn pe jumătate putrezită de la răspântie, mătuşa Nelida trase de hăţuri şi îşi roti privirea de jur-împrejur. La una dintre fermele răsfirate prin preajmă, un bărbat alb şi unul de culoare brăzdau împreună pământul cu un plug tras de cai.

— Cred că aici este, şopti mătuşa Nelida.

De emoţie, ni se făcu la tustrele pielea de găină.

Mătuşa plesni din hăţuri şi pornirăm încet pe drumeagul de pământ. După un pâlc de copaci, ieşirăm într-un spaţiu deschis pe care se înălţau o casă mare de lemn şi o şură. Ambele erau părăginite, cu bârne lipsă şi geamuri sparte. Păreau părăsite de ani de zile.

Mătuşa Nelida fixă îndelung casa, cu gândul departe, apoi oftă.

Acesta este, fetelor, primul cămin întemeiat de

strămoşii voştri quakeri pe pământ american. Aceasta este gospodăria Daniels. Nu sunt sigură cât a mai rămas din clădirea iniţială – probabil prea puţin. Dar acesta este locul pe care Elijah Daniels şi-a înălţat prima casă după emigrarea în America.

Coborârăm tustrele din brişcă şi făcurăm tăcute ocolul casei. Eu încercai să trag cu ochiul pe ferestre, dar la cât erau de murdare geamurile, nu văzui mai nimic înăuntru.

— Veniţi să vedeţi ce am găsit! ne strigă Katie din cealaltă parte a casei.

Pornirăm repede într-acolo. În faţa lui Katie se înălţau opt-zece pietre de mormânt.

— E exact ca la Rosewood, murmură ea.

— Acestea sunt locurile de veci ale familiei Daniels, spuse mătuşa Nelida. Uitaţi... aici zac bătrânul Elijah Daniels şi soaţa lui, Mary... John Daniels, Ezekiel şi Eliza Daniels... William şi Sarah Daniels... Parcă nici nu-mi vine să cred că stau chiar lângă mormintele lor!

— Păcat că au fost năpădite de buruieni, zise Katie. Ce-ar fi să le curăţăm şi să...

Tocmai în momentul acela se auziră nişte ciocănituri dinspre şură.

— E cineva aici! exclamai eu. Poate că gospodăria nu e, totuşi, părăsită.

— Oricine ar fi, interveni mătuşa Nelida, probabil că ne va putea spune mai multe despre fermă. Sunt sigură că nu va avea nimic împotrivă să aruncăm o privire în jur.

Cu mătuşa în frunte, cotirăm pe după casă şi o luarăm spre şură. Lângă jgheabul cu apă era priponit un cal. Zgomotul venea de pe acoperiş, unde un bărbat bătea nişte scânduri în cuie.

— Bună ziua! îi strigă mătuşa Nelida.

— O... bună ziua şi dumneavoastră! răspunse el,

coborându-şi privirea spre noi. Nu ştiam că am musafiri.

— Vă cerem scuze de deranj, zise mătuşa Nelida. Străstrăbunicul meu a construit prima casă de pe această proprietate, şi tocmai le arătam nepoatelor mele gospodăria – sper că nu aveţi nimic împotrivă.

— De ce aş avea? răspunse bărbatul. Orişicum, eu nu locuiesc aici. Nu locuieşte nimeni aici. Doar că proprietarul se gândeşte să vândă ferma şi m-a angajat să dreg acoperişul şurii.

— Am înţeles.

— Aşa că staţi şi vă uitaţi liniştite. Dacă vreţi, puteţi arunca o privire şi în casă. Uşa nu-i încuiată.

În casă se mai afla o parte din vechiul mobilier, dar totul era plin de praf, păienjeniş şi cioburi de geamuri sparte. De cum păşirăm pragul, Katie se cufundă într-o tăcere de nepătruns şi vreme de o oră, după ce ne luarăm rămas-bun de la bărbatul care lucra pe acoperiş şi pornirăm înapoi spre Hanover, nu scoase niciun cuvânt. În aceeaşi seară, am luat trenul spre Lancaster şi de acolo un altul până în Philadelphia.

41
Baltimore

Ne-am simţit bine în Philadelphia, la mătuşa Nelida, dar trebuie să mărturisesc că spre sfârşitul şederii noastre acolo ardeam deja de nerăbdare să mă întorc la Rosewood. După atâta vreme petrecută între pereţii unei case de la oraş, îmi venea să-mi iau câmpii, nu alta! Era grozav, nu zic nu, să ai atâtea cărţi la îndemână şi tot timpul din lume ca să stai să citeşti. Mie mi-era însă dor de aerul curat de afară, de lanuri, de păduri, de pâraie, de vaci, de găini şi de porci! Ce mai, abia aşteptam să ajung acasă!

Am făcut încă o vizită la pension. Directoarea ne-a dus peste tot şi ne-a arătat mai multe săli de clasă. Atât eu, cât şi Katie ne uitam cu jind la hărţile de pe pereţi, iar Katie mai că salivă când văzu pianul din sala de muzică şi auzi răzbind de departe acorduri de vioară. Erau atâtea de făcut, atâtea de învăţat!

Directoarea ne invită să luăm prânzul acolo. Atunci ne-am dat seama că, deşi ne aflam în Nord, lucrurile nu erau nici aici chiar atât de diferite cum crezuserăm noi. Ne-am aşezat la masă împreună cu alte câteva fete şi mâncarea ne-a fost servită de nişte negrese tăcute, îmbrăcate în rochii negre cu şorţuri albe. Din când în când, îmi mai aruncau pe furiş câte o privire, dar de vorbit, n-a cutezat să-mi vorbească niciuna. Şcoala avea şi câteva eleve de culoare, puţine la număr, dar acestea stăteau mai mult retrase. Până şi aici exista segregaţie între albi şi negri. Se mai găsea oare un loc în care să putem convieţui armonios unii cu alţii, aşa cum trăiam noi la Rosewood?

Cu o săptămână înainte de ziua ei de naştere, când tata şi unchiul Ward aveau să vină să sărbătorim cu toţii şi apoi să ne întoarcem acasă, Katie dădu în sfârşit curs

invitaţiei lui Rob de a petrece câteva zile în Baltimore, la casa părinţilor lui. După ce am condus-o la tren, eu şi mătuşa Nelida am rămas pentru prima oară singure. Credeam că o să ne simţim amândouă stinghere.

Nu ştiu de ce. Probabil unde că atunci când eşti de culoare, te aştepţi ca albii să te trateze altfel. Ei, dar nici că trebuia să-mi fac griji în privinţa mătuşii Nelida!

Ne-am simţit grozav împreună. S-a purtat ca o mamă cu mine. M-a învăţat să pregătesc prăjiturile preferate ale tatii, m-a ajutat să-mi cos o rochie nouă, m-a dus la biblioteca orăşenească şi mi-a arătat toate clădirile istorice în care părinţii fondatori ai naţiunii semnaseră acte importante precum Declaraţia de Independenţă şi Constituţia Statelor Unite ale Americii. Câte lucruri n-am aflat de la ea despre istoria ţării şi despre cea a neamului Daniels! Şi, cu toate că eram pe jumătate neagră, mătuşa m-a tratat tot timpul ca pe un membru drag al familiei.

În răstimpuri, cu ochii încărcaţi de dor, începea a depăna amintiri despre sora ei, Rosalind, şi despre mămuca mea. Şi aşa am ajuns a înţelege că nu doar mama lui Katie o îndrăgise pe Lemuela. O îndrăgise întreaga familie.

Zilele petrecute împreună s-au scurs parcă prea repede şi am prins mare drag de mătuşa Nelida. Era curioasă să afle mai multe despre felul în care izbutiserăm s-o scoatem la capăt noi, fetele, înainte să ni se alăture tata şi unchiul Ward. După ce îi răspundeam la întrebări, se cufunda uneori într-o tăcere plină de alean. Mă întrebam dacă nu-i tânjeşte cumva şi ei sufletul după viaţa pe care o duceam noi la Rosewood şi mă mustra cugetul că nu veniserăm să o vizităm mai repede.

*

Între timp, aşa cum mă apropiasem eu de mătuşa Nelida, se apropiase şi Katie de familia lui Rob Paxton. îi

mai întâlnise o dată, dar numai fugitiv. De atunci se mai maturizase şi înţelegeau cu toţii că relaţia dintre ea şi Rob era, în mod vădit, una cât se poate de serioasă. Acum că ştia atâtea despre povestea familiei şi despre suferinţa pe care le-o pricinuise moartea surorii lui Rob, nu mai venea în casa lor ca o străină, iar Paxtonii o primiră cu braţele deschise, ca pe una de-a lor.

În seara de dinaintea întoarcerii lui Katie la Philadelphia, cei doi tineri erau singuri în mica bibliotecă de la etajul casei. Katie îşi plimba distrată privirea peste cotoarele cărţilor de pe rafturi.

— „Poveşti cu zâne”, citi ea un titlu. Sună interesant. Ai citit cartea?

— Nu, răspunse Rob. E scrisă de un scriitor scoţian pe care l-a descoperit mama cu un an, doi în urmă.

— Aveţi, fără doar şi poate, o mulţime de cărţi.

În cele din urmă, coborâră scările şi ieşiră în grădină.

— Familia mea este de-a dreptul vrăjită de tine, comentă Rob.

Katie zâmbi.

— Au fost cu toţii minunaţi.

— Crezi că ai putea fi vreodată fericită aici... în Nord? întrebă el. Nu că Baltimore ar face parte din Uniune, dar ştii ce vreau să zic – e mai la nord decât Carolina.

— Ştiu şi eu? murmură Katie. În fond şi la urma urmei, neamurile mele se trag din Pennsylvania. După cum ţi-am zis, străbunicii mamei aveau o fermă lângă Hanover, oraşul în care lucrezi tu.

— Încă tot nu-mi vine să cred că s-a nimerit să mergi acolo tocmai când eu eram plecat! exclamă Rob. Tare aş fi vrut să văd casa aceea împreună cu tine.

— Mătuşa Nelida zice că ne tragem din neam de quakeri. Eu însă am trăit toată viaţa în Sud. Rosewood *este* viaţa mea. Nu mă văd plecând vreodată de acolo.

Rob schiţă un zâmbet.

— Mai ştii? Poate c-or avea nevoie de un şerif în Greens Crossing.

— Cel din Oakwood este corupt. Face parte din Ku Klux Klan.

— Atunci poate că ar trebui să mă duc la Oakwood să candidez împotriva lui.

— Mi-a povestit Mayme cum l-ai salvat de la moarte pe domnul acela pe nume Davidson, dar încă tot mă îngrijorează să ştiu că porţi o armă la tine, ripostă Katie. Mă înspăimântă ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci presupun că va trebui să găsim o altă soluţie. Nu mai e o taină, domnişoară Clairbome, că inima mea îţi aparţine, Am doar nevoie de un răgaz să mă gândesc cum ar fi cel mai bine... pentru tine şi pentru noi toţi. Tot ce îţi cer, Katie, este să ai puţină răbdare.

— Voi avea, Rob. Am încredere în tine.

O luă în braţe, ea îl înlănţui la rându-i şi rămaseră îmbrăţişaţi aşa vreme îndelungată, într-o tăcere plină de mulţumire.

Nu aveau nevoie de termene şi condiţii. De acum, inimile lor băteau ca una. Iar deocamdată, asta era de ajuns.

42
Lacrimi de despărţire

La aniversarea de 20 de ani a lui Katie am ţinut o petrecere festivă şi amuzantă. Cu ajutorul mătuşii Nelida, am pregătit un tort mare pe care l-am ornat, după cum mă învăţase ea, cu glazură, frişcă şi tot felul de bomboane colorate. A ieşit o frumuseţe de tort, zău aşa! Şi am petrecut cu toţii de minune, cu cântec şi voie bună.

Totuşi, pe de o parte eram şi niţel trişti, căci ştiam că în curând o să ne despărţim şi că poate nicio revedere n-are să mai fie vreodată la fel. Aşa-i, bag seama, la orice zi de naştere – te năpădesc fel şi fel de gânduri. Când le-am povestit de primele noastre aniversări sărbătorite la Rosewood, ceilalţi ne-au compătimit pasămite. Ci Katie şi cu mine ne aminteam cu drag şi bucurie de clipele acelea. Cu toate câte se întâmplaseră în ultima vreme, ne maturizaserăm amândouă... parcă prea repede. Poate că ne întrista gândul că în viaţă apar neîncetat schimbări neprevăzute. Unele sunt îmbucurătoare, dar odată cu acelea vin deopotrivă încercări şi suferinţe, după cum o ştiam prea bine. Iată deci că, deşi petreceam, eram cu toţii conştienţi de despărţirile şi schimbările ce aveau să vie mai repede decât ne doream noi.

Primele despărţiri avură loc chiar a doua zi.

Rob, care venise la petrecere, luă trenul de dimineaţă ca să se întoarcă la Hanover.

Katie vărsă lacrimi fierbinţi.

În după-masa aceleiaşi zile, plecă şi Jeremiah. Trebuia să se întoarcă la locul său de muncă din Delaware.

— Spune-i lu’ tătuca şi lui Josepha că m-oi întuma luna care vine, îmi zise el. Pân’ atunci oi avea destui bani puşi deoparte. Şi, dom’ Templeton, adăugă el, întorcându-se spre tata, stai liniştit c-am să viu şi la cules.

— Îţi mulţumim, Jeremiah, răspunse tata. Aceasta are să fie cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood.

— Zisu-mi-a tătuca într-o scrisoare. Fii pe pace, dom' Templeton: oi fi acol' ş-om strânge tăt bumbacu cela.

— Eşti un flăcău de nădejde, Jeremiah.

— La întoarcere, vezi să nu te aşezi în vreun vagon din acelea care se desprind de restul trenului! glumi unchiul Ward.

— Mi-oi da silinţa, dom' Ward.

În cele din urmă, Jeremiah veni la mine, mă îmbrăţişă şi schimbarăm câteva cuvinte în şoaptă. Apoi îl privii, înlăcrimată, cum se duce.

În dimineaţa următoare, unchiul Ward, Katie şi cu mine ne-am început lungul drum spre casă. Năstruşnică mai e viaţa! Câtă vreme fuseserăm despărţiţi, ne topiserăm unii de dorul celorlalţi. Acum eram din nou împreună tuspatru şi, totuşi, aveam impresia că asta nu mai e de ajuns – ceva lipsea. Ştiam prea bine ce. Lui Katie îi lipsea Rob, iar mie, Jeremiah. Vieţile noastre se împleteau de acum cu ale lor şi, fără ei, nu ne mai simţeam întregi. Familia noastră creştea. Cred că tata şi unchiul Ward o simţeau la rândul lor, chit că ei se gândeau nu atât la Jeremiah şi Rob, cât la mătuşa Nelida. Legătura dintre cei doi fraţi şi sora lor era mai strânsă ca niciodată. Templeton şi Ward fuseseră burlaci toată viaţa, iar Nelida era văduvă. Ani de zile nu ştiuseră mai nimic unii de alţii. Acum însă, pe măsură ce înaintau în vârstă, deveneau din ce în ce mai conştienţi de dragostea adâncă pe care şi-o purtau ca fraţi.

Ci uneori fraţii şi surorile nu prea se pricep a vorbi despre lucrurile acestea. Aşa se face bunăoară că, atunci când ne adunarăm cu toţii pe veranda mătuşii Nelida să ne luăm rămas-bun, cei trei se îmbrăţişară, spunându-şi vorbe

aparent banale precum: „Ai grijă de tine”. De fapt, ceea ce îşi spuneau ei, fără cuvinte, era: „Te iubesc”.

O îmbrăţişarăm şi noi, fetele, iar mătuşa Nelida ne sărută pe amândouă cu căldură. Descoperiserăm în ea nu doar o mătuşă, ci şi o prietenă de suflet. Ştiam că o să-i simţim lipsa.

După ce urcarăm tuspatru în trăsură şi unchiul Ward le strigă celor doi cai s-o ia din loc, mătuşa Nelida se întoarse cu spatele şi intră, plângând, în casă.

În prima zi a călătoriei am fost cu toţii tăcuţi, fiecare adâncit în gândurile sale. În cea de-a doua zi ne-a revenit cheful de vorbă şi până într-a treia tăifăsuiam deja voioşi, la fel ca odinioară. Chit că Rob, Jeremiah şi mătuşa Nelida nu erau niciodată departe de gândurile noastre, ne bucuram pur şi simplu să fim din nou împreună tuspatru.

Drumul până acasă a durat şase zile.

— Ei, nu ne mai ţineţi în suspans! exclamă tata într-o zi. Spuneţi-ne ce aţi hotărât.

— În ce privinţă? întrebai eu.

— Vreţi să mergeţi la şcoala aia de fete din Philadelphia?

Eu şi Katie ne uitarăm una la alta.

— Nu, unchiule Templeton, nu vrem, răspunse ea.

— Cum aşa? Nu v-a plăcut pensionul?

— N-aş putea spune că nu ne-a plăcut... dar se pare că oriunde am merge, ne este greu să ne găsim locul. Cum a fost pe tren, bunăoară – când ne văd împreună, oamenii se uită chiondorâş la noi. Nu le place să vadă că o fată albă şi una de culoare pot fi cele mai bune prietene. Mi-aş dori, nu zic nu, să studiez istorie, geografie, muzică şi literatură. Dar, după toate prin câte am trecut împreună Mayme şi cu mine, a învăţa regulile etichetei şi cum să te îmbraci şi să aşezi argintăria la o cină simandicoasă nu mi se pare a fi tocmai o necesitate.

Tata dădu din cap, apoi se uită la mine.

— Ce încearcă ea să zică, intervenii eu, este că, după cele două vizite pe care le-am făcut la pension, am ajuns amândouă la concluzia că Rosewood este căminul nostru şi că acolo suntem mai fericite ca în orice altă parte.

Tata şi unchiul Ward aduseseră toate cele necesare pentru călătorie şi de-a lungul drumului am înnoptat sub cerul liber şi am gătit la foc de tabără. La cât eram de strâmtoraţi în momentul acela, nu ne permiteam, vezi bine, să tragem la hotel! La drept vorbind, nu ne-ar fi dat mâna nici să cumpărăm biletele de tren până în Philadelphia, dar tata şi unchiul Ward stăruiseră. Orişicum, până la cules eram nevoiţi să ne drămuim fiece bănuţ.

— La ce te-ai referit, unchiule Templeton, întrebă la un moment dat Katie, când i-ai spus lui Jeremiah că aceasta este cea mai importantă recoltă pe care am avut-o vreodată la Rosewood?

Tata şi unchiul Ward se uitară unul la altul, întrebându-se parcă din priviri dacă să ne spună ori nu adevărul.

— Stăm cam prost cu banii, Kathleen, răspunse tata în cele din urmă.

— Din cauza impozitelor?

— Mda, în mare parte.

— Dar le vom achita cu banii câştigaţi pe bumbac.

— Probabil. Dar preţurile s-ar putea să scadă. Şi... nu suntem pe deplin siguri că domnul Watson are să ne poată cumpăra tot bumbacul.

— De ce să nu ni-l cumpere?

— S-ar putea să aibă prea mult. Anul acesta se prevăd recolte uriaşe în tot ţinutul. În fine, miza e mare şi nu se ştie ce probleme pot să apară.

— Mă sperii, unchiule Templeton. Pari atât de serios!

— Am toate motivele să fiu, Kathleen.

Tata trase adânc aer în piept, apoi adăugă:

— Când am venit la Rosewood, plantaţia era înglodată în datorii. Mai ţii minte?

Katie încuviinţă din cap.

— De nevoie, continuă tata, încet-încet am ajuns iar datori vânduţi.

— Ştiu că avem plăţi restante, dar cu siguranţă că situaţia n-are cum să fie chiar atât de gravă...

— Ba este, Kathleen. Aşa-s datoriile: se tot adună până ce ajung să te mănânce de viu. Pe scurt, totul depinde de recolta aceasta. Dacă nu vom avea o recoltă mănoasă, n-o s-o putem scoate la capăt.

Katie şi cu mine ne uitarăm îngrijorate una la alta. Habar nu avuseserăm că lucrurile stăteau chiar atât de prost.

— Iată de ce, adăugă tata, încercând să pară vesel, va trebui să-i dăm zor şi să culegem tot bumbacul înainte să înceapă ploile şi să sperăm că aceasta are să fie cea mai bogată recoltă din câte am avut vreodată.

— Va fi, unchiule Templeton, sunt sigură că va fi. Rosewood a mai trecut şi prin alte momente de cumpănă şi de fiecare dată am reuşit să ieşim cumva la liman.

Tata şi unchiul Ward nu mai spuseră nimic. Erau amândoi îngânduraţi. La ce se gândeau, n-aveam însă cum s-o ştiu.

43
Vremea culesului

Am ajuns în cele din urmă la Rosewood.

Ce bine era să fim iar acasă! Totul arăta grozav. Cerealele şi bumbacul creşteau viguroase şi dese. Mai că uitasem cât de drag îmi era locul acesta. Katie era, în mod vădit, la fel de încântată ca mine. Ce ne-am mai bucurat să-i revedem pe Henry şi pe Josepha! Le-am dat fiecăruia câte o îmbrăţişare din partea lui Jeremiah şi le-am împărtăşit vestea cea bună: că în curând se va întoarce şi el acasă.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după sosirea la Rosewood a fost să le scriem – eu lui Jeremiah, şi Katie, lui Rob. În seara aceea, ne-am dus amândouă la culcare cu degetele înnegrite de tuş!

Luna iulie veni şi trecu, iar bumbacul şi grâul creşteau văzând cu ochii sub razele calde ale soarelui de vară.

Jeremiah se întoarse la Rosewood la începutul lui august – spre bucuria tuturor, dar mai ales a mea! – şi, pentru prima oară după vreme îndelungată, îmi vorbi deschis despre căsătorie. Totuşi, am ales să nu împărtăşim nimănui planurile noastre. Nici măcar lui Katie nu i-am vorbit despre asta. Nu că ar fi fost un secret – era pur şi simplu o hotărâre care ne privea doar pe noi doi. După ce aşteptaserăm atâta amar de vreme – nouă, cel puţin, aşa ni se părea! – nu voiam să facem anunţul până nu eram siguri. Aşa că am păstrat tăcerea.

Ne gândeam că poate cel mai bine ar fi să ne căsătorim după culesul recoltei – după ce datoriile au să fie plătite, Rosewood va fi trecut hopul şi toată lumea va răsufla uşurată. Cu banii pe care îi câştigase în Nord, Jeremiah zicea că om putea pune la punct coliba în care

locuise înainte împreună cu tată-său şi că, odată ce o să ne mutăm noi acolo, om avea cu ce trăi un an, dacă nu chiar mai mult. Iar apoi, de-a fi nevoie, s-a duce iar să muncească niscaiva luni în Delaware.

Spre sfârşitul lunii, tata, unchiul Ward şi Henry începură a cerceta câmpurile de bumbac zi de zi, să vadă când ne putem apuca de cules. Ştiind că Henry avea cea mai mare experienţă în domeniu, aşteptau să dea el verdictul. Pregătiseră deja căruţele, cutiile de ambalat, şi făcuseră loc în şură ca să avem unde depozita bumbacul în caz că ploua. Totul era pregătit. Nu trebuia decât să aşteptăm să fie bumbacul gata de cules.

Între timp, tata şi unchiul Ward mai făcură câteva vizite la bancă. Domnul Taylor îi presa în privinţa banilor, dar ei stăruiau în a-i spune că recolta va pune capăt problemei. Şi, de parcă datoria către bancă n-ar fi fost de ajuns, în scurtă vreme deveneau scadente şi impozitele.

Am avut însă cu toţii parte şi de o surpriză plăcută. Cu puţin înainte de începutul culesului, numai ce ne-am trezit în prag cu nimeni alta decât... mătuşa Nelida! Luase trenul până la Charlotte, iar acolo închiriase o şaretă cu care îşi continuase drumul până la Rosewood. Părea oarecum schimbată – mai hotărâtă decât o văzusem vreodată. îşi chemă fraţii în salon şi le spuse aşa:

— Ştiu că treceţi prin dificultăţi financiare. Mi-am dat seama din cele spuse de voi şi de fete. Nu vă faceţi griji – nu e nimic ruşinos în asta. Voi sunteţi toată familia care mi-a mai rămas. Orice s-ar întâmpla, vă stau alături. Iată-mă, dar, aici să pun umărul la cules împreună cu voi toţi. N-am cules în viaţa mea bumbac, aşa că va trebui să-mi arătaţi voi cum se face. Totuşi, două mâini în plus n-au cum să nu fie de folos, chiar şi dacă numai la pregătitul meselor. Nu mă deranjează să fac băşici în palme atâta vreme cât asta ar putea salva plantaţia de la ruină.

Suntem, doar, o familie.

Aceea a fost prima oară când l-am văzut pe unchiul Ward emoţionat până la lacrimi. A ieşit din salon lăcrimând şi ştergându-se la ochi. Gestul mătuşii Nelida însemna enorm pentru el. Din momentul acela, cei doi fraţi şi sora lor au devenit cei mai buni prieteni. Şi-ar fi dat şi viaţa unul pentru altul. După ce petrecuseră atâţia ani despărţiţi, era de-a dreptul minunat să îi vezi atât de apropiaţi.

Mai apoi am aflat că mătuşa Nelida le mai spusese ceva.

— Nu sunt o femeie bogată. După moartea lui Horace, am rămas cu o seamă de datorii şi abia am reuşit să păstrez casa şi un mic cont de investiţii. Cu ajutorul acestuia şi al banilor pe care îi câştig din cusut, am izbutit să achit toate datoriile, inclusiv creditul ipotecar, şi să trăiesc confortabil. Orişicum, înainte să plec, mi-am scos toţi banii din cont. Consider că acum aveţi mai multă nevoie de ei decât mine.

Spunând acestea, scoase câteva bancnote din portofel şi le puse pe masă.

— Sunt doar 115 dolari. Dar sunt ai voştri.

Cei doi fraţi se uitară la ea năuciţi.

— Ai fi tu dispusă să faci una ca asta... pentru noi – doi fraţi netrebnici de care n-ai ştiut nimic ani în şir?...

— Nicio familie nu e perfectă, Ward. Dar fraţii se iartă unii pe alţii şi îşi stau alături la greu. Da, vreau să vă dau banii aceştia.

Până să apuce ei a mai spune ceva, Nelida îşi luă cele două valize şi urcă la etaj, instalându-se în fosta cameră a Josephei.

În aceeaşi seară, Katie îi scrise lui Rob o scrisoare lungă, relatându-i tot ce ştia şi motivul pentru care venise mătuşa să ne ajute la cules. Ce i-a scris, nu ştiu exact, dar

i-a dat pesemne de înţeles că situaţia era gravă – cum fusese pe vremea în care aproape că pierduserăm plantaţia din pricina datoriilor – şi că urma să muncim cu toţii din greu la culesul recoltei.

Într-o zi zăpuşitoare de la începutul lui septembrie, după o vizită la domnul Thurston, tata şi unchiul Ward se întoarseră cu vestea că slujbaşii acestuia aveau să se apuce de cules chiar pe parcursul săptămânii şi că – lucru ciudat, adăugă tata zâmbind pe sub mustaţă – îl găsiseră pe vecinul nostru stând de vorbă cu doamna Hammond.

În cele din urmă, veni şi ziua mult aşteptată. Henry anunţă la cină că bumbacul e gata de cules. A doua zi dimineaţă ne şi puteam apuca de treabă.

A doua zi, când m-am trezit şi m-am uitat pe fereastră, deşi soarele încă nu răsărise, l-am văzut pe tata făcând ultima inspecţie a câmpurilor de bumbac. Henry şi unchiul Ward înhămau caii la prima căruţă pe care aveau să o ducă afară pe câmp.

Apoi, imediat după micul dejun, începu culesul – culesul celei mai importante recolte din câte avuseserăm vreodată la Rosewood.

44
Ni se alătură încă un culegător

În Hanover, Rob Paxton citea pentru a doua oară scrisoarea pe care o ţinea în mână, când intră în birou şeriful Heyes.

— Veşti bune? întrebă el.

— Nu sunt prea sigur, murmură Rob îngândurat. E o scrisoare de la domnişoara Clairbome. A sosit vremea culesului la Rosewood şi...

Trase gânditor aer în piept, după care întrebă:

— Aţi cules vreodată bumbac, domnule şerif?

— Nu. De ce întrebi?

— Ştiu şi eu?... Am impresia că le-ar prinde bine încă un culegător. V-aţi putea lipsi o vreme de mine, domnule şerif? Aş vrea să mă duc să îi ajut.

— Cât timp preconizezi că ai să fii plecat?

— O lună, două. Nu ştiu cât durează să culegi o recoltă de bumbac.

— Dacă socoteşti că e de datoria ta, du-te liniştit. Eşti un om Valoros şi, decât să te pierd, prefer să te las să pleci. La cât de liniştite sunt acum treburile prin oraş, am să mă descurc o vreme şi singur. Până una, alta, fii bun şi trimite telegrama asta.

Peste câteva minute, Rob păşea deja pragul oficiului telegrafic.

— Bună ziua, domnule Evans. Aţi reuşit să vindeţi ferma?

— Încă nu, răspunse bărbatul. Aştept cumpărătorul potrivit.

*

De acum trebuia, bag seama, să ne fi obişnuit cu surprizele.

Şi totuşi, în cea de-a treia zi de cules, când călăreţul

sosi la Rosewood, am rămas cu toţii năuciţi. Cu toate că tata îl văzu primul, în clipa următoare, Katie fu cea care slobozi un ţipăt de bucurie, după care, ieşind în grabă pe marginea câmpului, tăbărî pe noul venit, cât pe ce să-l doboare din şa.

— Rob... Rob!

— Aş zice că se bucură să te vadă, tinere Paxton, râse tata, apropiindu-se în spatele ei.

Rob descălecă şi o strânse pe Katie în braţe.

— Ce faci tu aici? îl întrebă ea entuziasmată.

— Am o chestiune... de fapt, două chestiuni de discutat cu diverşi membri ai familiei voastre de la Rosewood şi m-am gândit că ar fi cel mai bine să discutăm despre ele faţă în faţă.

— Doamne... nu-mi vine să cred că eşti aici! îi dădu Katie înainte.

— Unu la mână, am socotit că v-ar prinde bine o mână de ajutor la strânsul bumbacului. Dar pare-se că am ajuns prea târziu, adăugă el, aruncând o privire spre câmp. Văd că aţi început deja culesul.

— Doar de trei zile, îl linişti Katie.

— Orişicum, fiule, este un gest foarte nobil din partea ta, interveni tata. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... Şi sora mea a venit tocmai din Philadelphia – ai cunoscut-o pe Nelida.

— Da, sigur că da... Se află încă aici?

— Da, a venit şi ea să ne ajute la cules. Iar acum că s-a întors şi Jeremiah acasă... împreună cu tine, suntem cu toţii – dacă o convingem şi pe Josepha să ni se alăture... Ia să vedem... nouă culegători – mai mulţi ca niciodată! Ce mai, anul acesta culesul va fi floare la ureche!

— Grozav. Mă bucur să pot fi de ajutor.

— Ce zici, Kathleen – îl lăsăm să stea la colibă, împreună cu Jeremiah?

— O, da... da! strigă Katie încântată. Doamne, Rob... sunt atât de fericită că eşti aici! Parcă e prea frumos să fie adevărat!

— Ei bine, noi tocmai ne pregăteam să facem o pauză de masă, spuse tata. Aşa că pofteşte, Rob, înăuntru, să iei prânzul împreună cu noi, iar apoi Jeremiah are să te însoţească până la colibă. Ai cules vreodată bumbac?

— Nici măcar o singură dată.

— Mare parte dintre noi ne aflam în aceeaşi situaţie în urmă cu câţiva ani. Iar acum suntem cu toţii experţi – nu-i aşa, Kathleen?

— Ştiu şi eu, unchiule Templeton? Henry culege şi acum de trei ori mai mult bumbac decât oricare dintre noi... Sau, mă rog, cu excepţia lui Mayme – că şi ea culege repede.

În după-masa aceea, Katie nici că îşi mai încăpea în piele de fericire în timp ce culegea bumbacul de la Rosewood cu Rob alături. Acum ea era, vezi bine, culegătorul cu experienţă care îi arăta lui ce şi cum să facă, întocmai cum o învăţasem eu odinioară pe ea.

Împărţiţi pe grupuleţe, lucram sporovăind voioşi de-a lungul şirurilor – tata şi unchiul Ward împreună cu mătuşa Nelida, Katie împreună cu Rob, Henry împreună cu Josepha, iar eu împreună cu Jeremiah. Fraţii Daniels îi împărtăşeau cu desfătare tainele culesului surorii lor, iar Katie, lui Rob, de parcă ar fi cules tustrei bumbac de când lumea şi pământul.

Ca de obicei, începutul culesului a fost mai anevoios, dar după câteva zile, timp în care ne-am intrat în ritm, căruţele au început să se umple văzând cu ochii.

45
O discuţie despre viitor

În seara aceea, Katie şi cu mine ne-am retras în odaia ei. N-o mai văzusem nicicând atât de emoţionată! Rob rămăsese la parter să stea de vorbă cu mătuşa şi cei doi unchi ai ei. Am încercat noi să tragem cu urechea, dar degeaba – nu desluşeam ce îşi zic.

— Oare despre ce-or fi vorbind? întrebai eu cu un zâmbet poznaş.

— Of... nu ştiu! se tângui Katie, chit că de la cină, când îl auzise pe Rob spunând că are ceva important de discutat cu mătuşa Nelida şi cu fraţii ei, radia toată, nu alta.

Într-un târziu, se auzi de jos glasul tatii.

— Fetelor, ce-ar fi să veniţi şi voi aici? ne strigă el de la baza scării. Ne-aţi înnebunit cu chicotelile voastre, nu alta! Parcă aţi fi două fetiţe sturlubatice!

Katie nici că avu nevoie de încă o invitaţie. Se avântă pe trepte în jos, coborând câte trei odată!

— Rob a avut să ne spună câteva lucruri, începu tata. După cum ştiţi deja, şi-a luat un concediu de o lună ca să ne ajute la cules. Noi i-am zis că îi suntem recunoscători şi că este bine-venit să rămână la Rosewood cât doreşte el.

Tata îşi plimbă privirea peste noi toţi, apoi adăugă:

— Dar acesta nu e singurul lucru de care a vrut să discute cu noi tânărul Paxton. Nu-i aşa, Ward?

— Aşa-i, frate.

— Vrei să le spui tu despre ce este vorba? întrebă tata.

— Nu, zi-le mai bine tu.

— Nu cred că s-ar cuveni... E o chestiune personală.

— Ce-ar fi să le spui tu, Nelida? o întrebă unchiul Ward pe sora lor.

— Nu, eu nu sunt în măsură s-o fac, răspunse ea zâmbind.

— Hm... cel mai bine cred că ar fi să le spui chiar tu, Rob, zise tata mucalit, făcându-i cu ochiul.

Rob zâmbi şi se uită în ochii lui Katie.

— N-ai vrea să facem o plimbare? o întrebă el. E o seară frumoasă. Cred că de acum o fi răsărit şi luna.

Zicând acestea, o conduse până la uşă şi ieşiră împreună afară.

Mă întorsei întrebătoare spre tata, unchiul Ward şi mătuşa Nelida.

— Ei bine?...

— Ei bine... ce? făcu tata.

— N-aveţi de gând să-mi spuneţi?

— Ce anume?

— Of, tată, zău aşa! Ce v-a zis Rob!

— Cred că ar fi mai bine s-o întrebi pe Katie.

*

Katie şi Rob păşiră în seara liniştită şi se îndepărtară de casă şi de şură, lăsând încet în urmă freamătul animalelor din gospodărie. Pacea înserării îi învălui ca o mantie. Singurul zgomot care se auzea era cântecul greierilor dinspre copacii de pe malul râului. Cum se plimbau ei aşa, Rob o luă pe Katie de mână.

— Ai mâinile aspre, spuse el.

— Îmi cer scuze... e din cauza bumbacului.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze – mi se pare de-a dreptul minunat. Vă admir pe toţi – îndeosebi pe tine şi pe Mayme – pentru sârguinţa cu care munciţi.

— Peste o săptămână şi mâinile tale au să fie aspre şi pline de băşici.

— Am s-o consider o onoare dacă, aducându-mi astfel aportul, am să vă pot ajuta să vă achitaţi impozitul.

— Unchii mei ţi-au vorbit despre asta?

Rob încuviinţă din cap.

— Dragii de ei... murmură Katie. Nici că mi-aş putea dori nişte unchi mai buni! Au ajuns să iubească plantaţia aceasta la fel de mult ca mine.

— Mi-am dat seama.

— Când te gândeşti că la început nu eram aici decât eu şi Mayme... Doamne, câte s-au schimbat între timp! Pe atunci nu eram decât nişte copile. Şi uită-te la noi acum... Suntem aproape femei în toată firea.

— Chiar *sunteţi* femei în toată firea.

— Probabil. Dar încetăm oare vreodată să ne simţim copii?

— Bănuiesc că sunt şi eu prea tânăr ca să ştiu răspunsul la această întrebare.

— Eşti, totuşi, mai mare ca mine.

— Am doar 23 de ani.

— Poftim, asta înseamnă că eşti cu trei ani mai vârstnic decât mine. Şi ai făcut deja atâtea lucruri curajoase şi palpitante!

— Şi ceea ce aţi făcut tu şi Mayme nu crezi că a fost curajos şi palpitant?

— Ştiu şi eu? răspunse Katie zâmbind. Poate curajul e mai uşor de remarcat la alţii. La vremea aceea bunăoară, peripeţiile prin care am trecut împreună cu Mayme nu mi s-au părut Atât palpitante, cât înfricoşătoare. După ce ţi-am citit scrisoarea, mi-am zis că eşti un om curajos. Nu doar în fapte, ci şi în gândire – în felul în care te-ai rugat pentru domnul Teague şi ai căutat să afli voia lui Dumnezeu în ceea ce te priveşte. Sau, mă rog... Tu nu crezi că şi gândirea poate fi curajoasă?

— Mărturisesc că nu mi-am pus niciodată întrebarea asta, răspunse Robert, dar acum că ai adus vorba... da, cred că ai dreptate. îţi trebuie curaj ca să poţi sparge anumite tipare de gândire.

Katie inspiră cu nesaţ aerul înmiresmat.

— Nu-i aşa că e minunat? exclamă ea. Nimic nu se compară cu o seară de vară.

— Acum înţeleg de ce iubiţi cu toţii locul acesta. E atât de plăcut şi de liniştit aici!

— Aşa e acum. Din păcate, însă, n-avem mereu parte de linişte şi de pace, ripostă Katie. Oamenii din ţinut – sau, mai bine zis, o parte din ei – continuă să ne hărţuiască.

— Din ce cauză?

— Mulţi nu privesc cu ochi buni felul în care trăim noi la Rosewood.

— Ai pomenit la un moment dat de Ku Klux Klan. E adevărat ce se spune despre ei – că ard cruci în iarbă şi spânzură oameni? Unde trăiesc eu nu s-au întâmplat niciodată asemenea grozăvii.

— Mayme are şi acum o cicatrice în locul unde i-au strâns ştreangul de gât când au încercat s-o spânzure. Pe Jeremiah l-au scos târâş din şură chiar sub ochii noştri şi l-au dus la spânzurătoare. N-am să uit cât trăiesc noaptea aceea de coşmar. Unchiul Templeton şi unchiul Ward l-au salvat în ultima clipă. Ţi-aş putea arăta locul din faţa casei unde o poteră de-a Klanului a dat foc unei cruci în iarbă. Copilaşul sărmanei Emma a fost înecat din ordinul unuia dintre cei mai influenţi plantatori din partea locului. Anul trecut, când a fost incendiat grajdul cu chirie din Greens Crossing, Henry era cât pe ce să ardă de viu. Şi, după cum ţi-am spus, şeriful din Oakwood face şi el parte din Klan. E groaznic de ce sunt în stare oamenii aceştia.

— Şi de ce mai rămâneţi aici?

— Pentru că acesta este căminul nostru. Unde altundeva să ne ducem? Nu mi-am dorit niciodată să mă mut în altă parte, Trăiesc la Rosewood de când mă ştiu.

Katie oftă abătută.

— Totuşi, după ce i s-a întâmplat lui Mayme în drum

spre Philadelphia, continuă ea, mărturisesc că mă întreb uneori ce ne mai ţine aici. De ce am mai răbda toate nedreptăţile astea? Fireşte, cel mai mult au de suferit Mayme, Jeremiah, Henry şi Josepha.

Uneori mă cuprinde furia când văd cum sunt trataţi. Ce viitor ar putea avea ei aici, ştiind că lumea îi priveşte cu dispreţ – şi asta doar pentru că sunt de culoare? Mayme este o fiinţă minunată şi merită mai mult de atât. Uneori îmi spun că toate strădaniile noastre sunt în zadar, căci atitudinea localnicilor n-are să se schimbe, probabil, niciodată. În loc să se îndrepte, situaţia pare să se înrăutăţească de la un an la altul. Oamenii au inimile pline de ură şi nu înţeleg de ce.

— *Tu*... te vezi trăind în altă parte? întrebă Rob.

— Adică... departe de Mayme şi de toţi ceilalţi?

— Da.

— Nu. De ce mi-aş dori una ca asta?

— Păi... dacă drumurile voastre s-ar despărţi... Vreau să zic, până acum tu şi Mayme aţi împărţit totul, v-aţi petrecut fiecare clipă împreună... dar dacă lucrurile nu pot rămâne aşa la nesfârşit? Dacă vine o vreme în care Dumnezeu are să vă îndrepte paşii în direcţii diferite? Atunci ce ai să faci?

— La ce te referi când zici „direcţii diferite”?

— La faptul că, după ce vă veţi mărita, fiecare dintre voi va avea familia ei... viaţa ei.

Katie îşi simţi inima bubuind în piept.

— Ce încerc eu să spun, continuă Rob, e că vreau să îmi petrec viaţa alături de tine... Că te iubesc şi îmi doresc să fii soţia mea.

Lui Katie i se tăie respiraţia.

— Katie, te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine.

— O, Rob! suspină ea, cu ochii înotând în lacrimi.

Rob îi cuprinse umerii cu braţul şi o trase aproape de el. După ce îşi reveni un pic, Katie murmură:

— Despre asta vorbeai cu mătuşa şi cu unchii mei?

— Da. Ei sunt tutorii tăi legali. Întâi trebuia să le cer dânşilor permisiunea.

— Şi ei ce au spus?

— Mi-au dat... ba nu – ne-au dat binecuvântarea lor.

— Mă bucur. Ştiu că te plac tustrei.

— Acum câteva luni, când erai în vizită la părinţii mei, te-am rugat să ai puţină răbdare. Şi ai avut. Atunci ţi-am spus că ţin foarte mult la tine. Acum doresc să îţi declar, din toată inima, că te iubesc, Kathleen Clairbome. Vrei să fii soţia mea?

— O, da, Rob! Din toată inima... da!

Câtă vreme s-au mai plimbat după aceea, învăluiţi de o fericire profundă ce nu avea nevoie de cuvinte, n-o ştia niciunul, nici celălalt. Luna, care la începutul plimbării lor abia se iţise la orizont, era deja sus pe cer. De pe malul râului o luară ca prin vis înapoi spre pădure, lăsând în urmă cântecul răsunător al greierilor. Într-un târziu, Katie fu cea care rupse încântătoarea tăcere.

— De aceea mă întrebai de Rosewood, şi de viitor, şi dacă aş fi fericită în altă parte?

— Fireşte, răspunse Rob. Asta e întrebarea care m-a frământat de la bun început. Realitatea este că ducem vieţi diferite şi complet separate – tu aici, în Carolina de Nord, iar eu hăt, în Pennsylvania. Ce-i de făcut?

— Cândva m-ai întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu soţie de şerif. Mai ţii minte?

— Sigur că da.

— Ei bine, acum te întreb eu pe tine: n-ai vrea să fii soţul unei stăpâne de plantaţie?

Luat pe nepregătite, Rob făcu ochii mari.

— *Eu*... fermier?... Să îmi trăiesc tot restul vieţii

muncind pământul şi îngrijind de animale?...

Katie izbucni în râs.

— Să ştii că e o viaţă frumoasă.

— Rosewood chiar este a ta?

— Nu tocmai. Plantaţia a aparţinut, desigur, părinţilor mei, dar mama i-a cedat dreptul de proprietate unchiului Ward, iar el a insistat să fim trecuţi titulari tuspatru – el, unchiul Templeton, Mayme şi cu mine. Aşa că, în cele din urmă, presupun că Rosewood ne va reveni mie şi lui Mayme. Am trăit mereu cu convingerea că, după ce ne vom căsători, vom construi încă o casă şi vom rămâne cu toţii aici.

— Dar nu îţi dai seama cât de periculos ar fi? O familie de albi şi una de negri, trăind împreună pe aceeaşi plantaţie... Localnicii nu vor accepta poate niciodată aşa ceva.

— Speram că au să se mai îndrepte lucrurile. Puneam ostilitatea lor pe seama războiului şi îmi spuneam că în cele din urmă Vor reveni la sentimente mai bune.

— Dar chiar tu ai spus cu gura ta că situaţia s-a înrăutăţit.

— Aşa este. Ce mai, mă contrazic singură! Ei, dar ce poţi aştepta din partea unei fete care tocmai a fost cerută în căsătorie? râse Katie îmbujorată.

— Albii din Sud s-ar putea să nu-i accepte *niciodată* pe cei de culoare drept cetăţeni liberi, egali cu ei. Problemele cu care vă confruntaţi aici, la Rosewood, mă îngrijorează profund şi nu sunt sigur că vreau să îmi întemeiez un cămin într-un loc în care există atâta animozitate între rase.

— Şi atunci ce crezi că ar trebui să facem, Rob?

— Nu ştiu, Katie. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te iau de lângă familia ta. În acelaşi timp însă, aş face tot ce îmi stă în puteri să te feresc de pericole. Dacă

voi putea face asta la Rosewood, rămâne de văzut. Încă nu ştiu dacă îmi surâde ideea de a fi bărbatul unei plantatoare, adăugă el zâmbind. Ce se întâmplă bunăoară dacă, după culesul bumbacului, are să mi se acrească de muncile câmpului?

Katie pufni în râs.

— Îţi promit, Rob, că n-are să ţi se acrească. Ba dimpotrivă, are să-ţi placă la nebunie. Nu este nimic mai satisfăcător decât culesul recoltei! Culesul propriu-zis nu e, desigur, nici uşor, şi nici plăcut. Năduşeşti ore în şir sub soarele zăpuşitor, te dor toţi muşchii, iar şirurile de bumbac se întind parcă la nesfârşit. E o muncă înfiorător de monotonă şi fiecare ghemotoc de bumbac ţi se pare de-a dreptul insignifiant. Dar, puse laolaltă, ghemotoacele formează încetul cu încetul un funt... şi apoi sute de funţi până ce ajungi să umpli o căruţă întreagă şi isprăveşti de cules tot bumbacul de pe o tarla şi treci la următoarea... şi tot aşa, iar şi iar. Ei, dar când dai gata şi ultimul câmp, simţi o fericire, o bucurie şi o mulţumire fără margini, căci ceea ce ai plantat a crescut sub ochii tăi şi a dat roade. Şi atunci îţi vine să strigi: „Iubesc locul acesta, iubesc viaţa aceasta!”

Rob se întoarse spre ea şi îi privi chipul la lumina lunii. Katie radia toată.

— Măi să fie, exclamă el, tu chiar *eşti* o plantatoare sadea! Ţi-e dragă viaţa pe care o duci aici, nu-i aşa?

— Da, Rob, mi-e dragă. Şi are să-ţi fie şi ţie. Nu e nimic mai frumos şi mai curat decât să îţi câştigi traiul cu sudoarea frunţii, făcând pâine şi brânză şi bucurându-te de roadele pământului.

— Atunci, domnişoară Clairbome, pesemne că în momentul de faţă cel mai important este culesul. Am să fac băşici în palme, aşa ca tine, şi poate chiar are să ajungă să-mi placă... şi abia *apoi* ne vom gândi la viitorul

nostru.

Se aplecă şi o sărută cu tandreţe.

— Te iubesc, Katie. M-ai făcut nespus de fericit în seara asta.

— Şi eu te iubesc, Rob, şopti ea. Nu cred că există pe faţa pământului fiinţă mai fericită decât sunt eu acum!

46
Altercaţia

Era trecut de ora 11 când Katie dădu buzna în casă, iar Rob porni, la lumina lunii, înapoi spre coliba lui Jeremiah.

Ne retrăseserăm cu toţii la culcare şi toate luminile erau stinse. De dormit, nu ştiu dacă dormea careva. Eu una sigur nu dormeam. Şi, odată ce Katie se năpusti în odaia mea, strigând cât o ţinea gura că Rob o ceruse de soţie, se trezi cât ai clipi întreaga suflare şi se aprinseră felinarele în întreaga casă!

Peste cinci minute, eram deja aşezate amândouă pe patul din camera mătuşii Nelida, iar Katie ne povestea cu însufleţire cum avusese loc cererea în căsătorie. Mătuşa era la fel de entuziasmată ca noi. Turuiam înfrigurate tustrele, ca nişte copiliţe. După numai câteva minute, se auziră paşi pe hol, apoi un ciocănit în uşă, şi tata cu unchiul Ward îşi iţiră capetele înăuntru – aşa aflară şi ei vestea cea mare.

Tata o felicită pe Katie şi o sărută, după care se întoarse afară, pe palier.

— Mă duc să îi anunţ pe Henry şi pe Josepha.

— Ei, zău aşa, Templeton – cum să te duci să îi trezeşti în miez de noapte? protestă mătuşa Nelida.

— Dacă nu le dau vestea acum, Josepha are să ne mănânce urechile mâine dimineaţă.

Katie, unchiul Ward şi cu mine pufnirăm în râs. Ştiam, vezi bine, că are dreptate!

— Stai că vin şi eu, frate Templeton! sări unchiul Ward.

Câteva minute mai târziu, când se auziră din depărtare chiote de bucurie, însoţite de niscaiva „Lăudat fie Domnul”, ne pufni iar râsul pe tustrele. În noaptea

aceea, Katie mă rugă să rămân la ea în odaie. Cuibărite în patul ei, am discutat în şoaptă vreme de încă un ceas. Atunci i-am mărturisit că eu şi Jeremiah aveam de gând să ne căsătorim după culesul recoltei.

— Vai, Mayme... ce veste minunată! exclamă Katie. Aţi aşteptat asta atâta amar de vreme!

În mod năstruşnic, mărturisirea mea ne întristă însă puţin pe amândouă. Şi eu, şi ea înţelegeam că vremea prieteniei strânse dintre noi, în care să ne putem aparţine pe deplin una celeilalte fără a trebui să ţinem cont şi de alţii, se apropia de sfârşit. Eram amândouă dornice să ne măritäm, dar nu voiam să pierdem acea parte importantă din vieţile noastre. Aceasta era o consecinţă a îndrăgostirii pe care nu o prevăzuse niciuna dintre noi.

Apoi i-am spus lui Katie că, după căsătorie, eu şi Jeremiah aveam de gând să ne mutăm în coliba lui şi s-o punem la punct. Socoteam că are s-o bucure vestea că nu plecăm de la Rosewood. Şi la început chiar a bucurat-o.

După aceea a căzut însă pe gânduri. îşi dădea pentru prima oară seama că locuinţele de la Rosewood sunt numărate. În afară de coliba în care stăteau Henry şi Josepha şi cea în care urma să ne mutăm eu şi Jeremiah, nu mai rămânea bunăoară decât casa mare, unde aveau să locuiască mai departe, aşa cum se şi cuvenea, cei doi unchi ai ei. Dar atunci unde să stea ea şi Rob?

La cât de strâmtoraţi eram în momentul acela, nu ne dădea mâna să construim încă o casă. Asta însemna că... va trebui să plece de la Rosewood?... Chiar dacă avea să fie împreună cu Rob, gândul o întrista până peste poate. Nu voia să se mute într-un orăşel din Pennsylvania, unde să stea toată ziulica singură acasă, plictisindu-sede moarte, în vreme ce soţul ei era plecat la datorie, îndeplinind atribuţiile de şerif adjunct. Nu mi-a mărturisit toate astea în noaptea aceea, dar pe parcursul zilelor ce

au urmat, judecând după cele spuse de ea, mi-am dat seama ce o frământă.

Să nu care cumva să mă înţelegeţi greşit. Pe de o parte, Katie era fericită din cale afară că avea să devină soţia lui Rob. Ci când te pregăteşti de un pas aşa de important, începi parcă a cumpăni altfel lucrurile, iar uneori lucrurile la care trebuie să te gândeşti sunt niţel înfricoşătoare. A fi logodit înseamnă schimbare. Iar unele schimbări sunt dificile.

Cum era de aşteptat, a doua zi am ajuns pe câmp cam... târzior! Toată lumea era însă voioasă nevoie mare, discutând cu însufleţire despre vestea logodnei dintre Katie şi Rob. Chiar dacă s-o fi întrebat careva ce urmări o să aibă cererea în căsătorie, şi de Katie are să plece ori ba de la Rosewood, nimeni nu pomeni vreun cuvânt despre asta. Katie era viaţa şi sufletul plantaţiei. Ce s-ar fi ales de Rosewood fără ea? Pentru moment, nici noi, nici viitorii miri nu voiam să ne gândim la despărţire.

În ziua aceea, Katie nu strânse prea mult bumbac. Cum Rob era începător, ar fi trebuit să-l îndrume într-ale culesului, dar ţi-ai găsit! în loc de a se îndeletnici cu treaba, cei doi îndrăgostiţi se sorbeau mai tot timpul din priviri şi îşi şopteau vorbe dulci. A doua zi au cules, totuşi, ceva mai mult bumbac şi de acum, intrându-ne în mână, lucram cu toţii mai cu spor, chit că, la cât de iute dădea Henry gata şir după şir, ai fi zis că noi ăştialalţi stăm pe loc, nu alta!

Trecură zilele şi grămezile de bumbac creşteau văzând cu ochii.

Într-o zi, încrucişându-ne pe două rânduri alăturate, eu şi Katie ne-am pus vesele pe sporovăit, cum obişnuiam ori de câte ori ne aflam împreună. Ridicându-mi la un moment dat privirea, am văzut că, în depărtare, Rob şi Jeremiah lucrau şi ei cot la cot, stând de vorbă şi râzând.

Muncind împreună tot restul zilei, în scurtă vreme ajunseră a fi prieteni la cataramă. De acum, Rob mai că putea ţine pasul cu Jeremiah.

Fraţii Daniels şi sora lor se mişcau ceva mai încet decât ceilalţi, dar păreau că se distrează de minune. Mătuşa Nelida, îmbrăcată cu una dintre rochiile de lucru ale mamei lui Katie, cu o pălărie de soare pe cap, era de-a dreptul adorabilă. Unde trăise toată viaţa la oraş, ţi-era mai mare dragul s-o vezi acum la cules de bumbac împreună cu cei doi fraţi ai ei. Văzându-i aşa pe tustrei, m-am întrebat cum or fi fost pe vremea în care erau copii. Oare băieţii se jucau între ei, iar Nelida şi Rosalind se jucau cu păpuşile... sau zburdau tuspatru pe afară, făcând fel şi fel de şotii? La cât de bine se înţelegeau acum, ai fi zis că fuseseră prieteni toată viaţa. Iar faptul că îşi uneau forţele într-un scop atât de important, îi apropia şi mai mult.

*

De vreo două săptămâni, nu mai fusese niciunul dintre ei în Greens Crossing.

— Ni se gată cafeaua şi sarea, dom’ Templeton, anunţă într-o dimineaţă Josepha la micul dejun. Cineva tre’ să facă un drum până-n târg.

Templeton îşi roti şovăielnic privirea în jurul mesei, deloc dornic să se lipsească de un membru al echipei de culegători vreme de o jumătate de zi.

— Ce-ar fi să dau eu o fugă până acolo împreună cu Jeremiah? sugeră Rob. N-am văzut decât fugitiv oraşul şi cu acest prilej aş putea face cunoştinţă şi cu vestita doamnă Hammond, despre care am auzit atâtea. În două ore ne şi întoarcem. Ce zici, Jeremiah, vrei să mă însoţeşti?

— Vreau, cum nu! încuviinţă Jeremiah. Mata ce crezi, dom’ Templeton?

De vreo două luni, niciunul dintre negrii de la

Rosewood nu mai pusese piciorul în târg. Totuşi, între timp spiritele se liniştiseră şi sperau cu toţii că necazurile erau de domeniul trecutului.

— Nu văd de ce nu te-ai duce, răspunse Templeton. Dar, după ce luaţi proviziile, vă sfătuiesc să nu zăboviţi prin oraş – veniţi direct acasă. Ştiu, Jeremiah, că ai vrea să treci pe la domnul Watson să vezi cum mai stau lucrurile la depozit... dar nu te duce. Are să ne dea el de ştire când o fi pregătit să îţi redea slujba.

— Am înţeles, dom' Templeton.

Imediat după micul dejun, cei doi tineri puseră şaua pe cai şi porniră întins la drum. Ajunseră în Greens Crossing pe la vreo opt şi jumătate; doamna Hammond abia ce deschisese prăvălia.

— 'Neaţa, coană Hammond, o salută Jeremiah după ce trecură amândoi pragul.

— Bună dimineaţa, Jeremiah, îi răspunse jupâneasa la salut, aruncând o privire spre tânărul de lângă el.

— Rob, dânsa-i coana Hammond, prietenă bună cu Josepha şi... dacă stau bine să mă gândesc, cu noi toţi.

Jupâneasa încuviinţă, zâmbind, din cap.

— Coană Hammond, aista-i Rob Paxton. De loc, Rob îi din Baltimore, Maryland, da' acu' trăieşte-n Pennsylvania.

— Îmi pare bine, stimată doamnă, spuse Rob zâmbitor, strângându-i mâna.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Paxton. Aţi venit... ăă... în vizită?

— N-o să-ţi vie să crezi, coană Hammond, interveni Jeremiah, da' Rob aci de faţă numa' ce-a cerut-o de nevastă pe donşoara Katie.

— O, Doamne... ce veste minunată! exclamă femeia. Felicitări, domnule Paxton. Dacă nu mă înşel, dumneata eşti tânărul cu care corespondează Kathleen.

— Mă declar vinovat! râse Rob. Am venit să dau o

mână de ajutor la culesul bumbacului şi... aşa cum a zis Jeremiah, s-o cer pe Katie de soţie. Spre bucuria mea, a spus „da”.

— Să fie într-un ceas bun! Aţi hotărât deja data nunţii?

— Încă nu am avut timp să ne gândim la asta.

— Când veţi fixa data, să îmi daţi de ştire. Nu de alta, dar îmi doresc din tot sufletul să fiu de faţă la nunta lui Kathleen.

— Voi avea grijă ca dumneavoastră să primiţi cea dintâi invitaţie, răspunse Rob.

Femeia zâmbi, vădit încântată.

— Coană Hammond, nu putem zăbovi prea mult, că ne-aşteaptă ’napoi la cules, se băgă Jeremiah în vorbă. Josepha mi-a dat lista asta cu lucrurile de care-avem trebuinţă şi-ţi transmite tăte cele bune.

Doamna Hammond luă lista şi, peste mai puţin de cinci minute, Jeremiah şi Rob părăseau deja prăvălia, încărcaţi cu o grămadă de provizii.

Când cotiră pe trotuar, spre locul în care îşi priponiseră caii, trei băieţi albi îşi făcură apariţia din direcţia opusă.

— Fir-ar să fie... murmură Jeremiah.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rob.

— Il Deke Steeves, răspunse Jeremiah în şoaptă. Să nu spui nimica.

Steeves şi cei doi tovarăşi ai săi se opriră lângă cai.

Rob şi Jeremiah coborâră de pe trotuar şi, după ce aşeza ră proviziile şi corespondenţa în desagile din spatele şeilor, trecu ră în faţa cailor să îi dezlege.

Apucând frâiele calului său, Rob înclină din cap şi îi salută zâmbind pe cei trei.

Steeves făcu un pas spre el şi anunţă cu emfază:

— Ăsta-i priponu meu propriu şi personal.

— Aha, făcu Rob. Nu ştiam.

— Ş-acuma c-o ştii, ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu ce altceva aş mai putea face în punctul acesta decât să îmi cer scuze şi să vă asigur că nu se va mai repeta.

— Scuzele tale vin cam târziu, băieţaş, îl repezi Steeves, neluând câtuşi de puţin în seamă faptul că erau probabil de aceeaşi vârstă. Ce treabă ai tu cu gunoiul ăsta negru?

— Mă tem că nu ştiu exact la cine vă referiţi, ripostă Rob.

Exprimarea lui îngrijită îl făcu pe Steeves să ridice mofluz din sprâncene.

— Eu şi Jeremiah, dacă la el vă refereaţi, continuă Rob, tocmai am luat nişte provizii de la magazinul universal şi acum ne pregătim să părăsim oraşul.

— Oţi pleca când o să vă dau eu voie! se zborşi Steeves la el. Şi încă tot nu mi-ai răspuns la întrebare: ce treabă ai tu cu *ăsta*?

— Tocmai v-am spus. Dar, dacă ţineţi morţiş, adăugă Rob care, în pofida calmului afişat, începea deja să clocotească pe dinăuntru, aflaţi că Jeremiah este prietenul meu.

— Ha! râse Steeves sarcastic. Asta-nseamnă că şi tu eşti un gunoi, la fel ca el! N-am dreptate, băieţi?

Ca să-i facă pe plac, tovarăşii lui râseră şi ei, dar cam mânjeşte, ochindu-i precauţi pe cei doi. Unul dintre ei făcuse deja Cunoştinţă cu pumnii negrului, iar albul înalt care îl însoţea părea a fi un adversar la fel de redutabil.

— Se vede treaba, băiete, că nu ştii cum merg lucrurile prin părţile astea, îi dădu Steeves înainte. Aicea albii nu se-amestecă cu negroteii.

— Pe meleagurile de unde vin eu lucrurile stau altfel, răspunse Rob zâmbind.

— Îţi baţi joc de mine, băieţaş?!

— Nicidecum. Şi eu sunt sudist, dacă vreţi să ştiţi. Sunt originar din Maryland, un stat la fel de confederat precum Carolina de Nord. Dar războiul s-a terminat şi oamenii de acolo ştiu că a venit vremea să mergem mai departe. Orişicum, îmi cer încă o dată scuze că v-am folosit priponul.

Zicând acestea, Rob dădu să apuce frâiele, dar Steeves îl înşfăcă de braţ, mârâind ameninţător:

— Cred că se cade să-nveţi niscaiva bune maniere.

Rob oftă în sinea lui, mai mult a năduf, decât de frică.

— Ce ziceţi, băieţi? continuă Steeves. Să le dăm o lecţie ca să nu le mai treacă prin cap să pună picioru-n oraş?

Jeremiah, care stătea lângă Rob, făcu un pas în faţă. Rob întinse braţul să-l oprească.

— Ce-i, albişorule – ţi-a-nghiţit mâţa limba? Laşule! răcni Steeves, luându-şi avânt să îi dea un pumn în falcă.

Rob îşi feri repede capul, evitând lovitura. Dezechilibrându-se, Steeves, care stătea pe marginea trotuarului, se trezi în genunchi în colbul străzii. Furios să arate neputincios şi ridicol, sări însă repede în picioare şi se năpusti vijelios asupra lui Rob, doborându-l la pământ. În aceeaşi clipă, cei doi acoliţi ai săi tăbărâră, vrând-nevrând, pe Jeremiah. Negrul le ţinu piept cu dârzenie şi peste un minut, două, atacatorii săi începură să bată în retragere. Niciunul dintre ei nu era dornic să se aleagă cu un pumn între ochi. Rob, pe de altă parte, care, nevoind să îşi rănească adversarul, nu făcuse decât să îşi ferească faţa cu mâinile, încasase o serie de lovituri năprasnice în abdomen, coaste, umeri şi cap.

Văzând că tovarăşii săi se retrag şi, ştiind că nu îi mai rămân decât câteva secunde până ce Jeremiah are să

se repeadă asupra lui, ceea ce nu îi surâdea defel, Steeves hotărî să pună capăt atacului şi se ridică în picioare, administrând un ultim şut în coastele lui Rob.

În vreme ce zurbagiii se îndepărtau râzând, Jeremiah îl ajută pe Rob să se ridice în picioare.

— Eşti bine? întrebă Jeremiah.

— N-aş spune că sunt tocmai bine, gemu Rob.

— Păcat că nu m-ai lăsat să-l altoiesc cum se cuvine.

— E mai bine aşa. Lasă-l să creadă că sunt un laş. Dacă te-ai fi luat la încăierare cu el, ar fi fost apoi dornic să se răzbune şi asta n-ar fi dus la nimic bun. Din partea mea, n-au decât să creadă că suntem doi prostănaci.

Îşi pipăi capul şi pieptul, schimonosindu-se de durere, apoi îşi scutură praful de pe cămaşă şi pantaloni.

— E un puşti puternic... De rupt, nu mi-a rupt nimic, dar am să rămân fără îndoială cu câteva vânătăi zdravene. Bine, totuşi, că am reuşit să îmi feresc faţa.

47
Seminţe spirituale

Când băieţii ajunseră acasă, Katie le fugi în întâmpinare. Văzând însă că Rob are haina ruptă şi o tăietură adâncă pe frunte, s*e* opri ca lovită de trăsnet şi îşi duse îngrozită mâna la gură.

— Sunt bine, o linişti Rob, chit că la descălecare se schimonosi, fără să vrea, de durere.

Katie dădu fuga la el şi, luându-l de braţ, îl conduse spre casă. Aflând ce se întâmplase, clătină din cap şi oftă posomorâtă:

— Bine ai venit în Carolina de Nord.

În vreme ce Katie se ocupă de Rob, pansându-i rana de la cap şi coastele zdrelite, Jeremiah duse caii în grajd, după care li se alătură în casă şi îi înmână lui Katie corespondenţa. Printre plicuri se afla şi o scrisoare de la Micah şi Emma, pe care Katie o citi cu voce tare la masa de seară.

Dragii noştri, în timp ce poposeam în Utah, gândindu-ne ce rută să urmăm spre Coasta de Vest, s-a întâmplat ceva de-a dreptul extraordinar. Am zărit în depărtare un bărbat. Deşi avea barba căruntă şi era mai bătrân decât mi-l aminteam, am luat-o la fugă după el, strigând numele ce îmi veni numaidecât în minte: „Hawk!”

A întors capul spre mine. Era chiar el, Hawk – cel care, în tinereţea mea, m-a oprit într-o noapte pe străzile din Chicago şi mi-a schimbat viaţa din temelii.

M-a scrutat cu privirea lui pătrunzătoare, care citeşte până în adâncul omului şi, cu toate că nu mă mai văzuse de ani de zile, m-a recunoscut imediat. Ne-am îmbrăţişat de parcă am fi fost tată şi fiu, iar într-un târziu, când am făcut fiecare un pas înapoi, Hawk avea lacrimi în ochi. Nu-mi venea să cred că era atât de mişcat să mă revadă!

I-am prezentat-o pe Emma şi i-am spus că este soţia mea. Hawk i-a strâns mâna şi s-a uitat adânc în ochii ei. Emma zice că în momentul acela Hawk a înţeles parcă povestea întregii ei vieţi şi cât de greu îi fusese să ajungă a se considera o femeie vrednică. El a înclinat, simplu, din cap şi i-a zâmbit. Iar zâmbetul acela spunea totul.

Aşa e Hawk! Caută mereu să înţeleagă ce poate şi, mai ales, ce ar trebui să devină o fiinţă. Iar o schimbare adevărată, aşa cum a sesizat la Emma, îi umple mereu inima de bucurie. Pentru asta trăieşte – să-i vadă pe oameni crescând sufleteşte. Venise în vest înainte de război, la scurtă vreme după ce l-am cunoscut şi, în tot acest timp, trăise mai mult în munţi, printre indienii Paiute. În momentul, acela se afla în Utah pentru a negocia, în numele lor, cu autorităţile guvernamentale.

În loc să îi slăbească puterile, înaintarea în vârstă îl făcuse mai înţelept şi mai hotărât ca niciodată să vestească adevărul lui Dumnezeu în vieţile celor spre care îi îndrepta El paşii. Fireşte că i-am spus povestea mea şi felul în care m-a înrâurit întâlnirea cu el, punându-mă pe calea responsabilităţii, a maturităţii şi a creşterii spirituale. Auzind toate acestea, i s-au umplut iar ochii de lacrimi.

Doamne, cât mi-aş fi dorit să îl puteţi cunoaşte şi voi!

Hawk ne-a invitat să îl însoţim până în California, zicând că, dacă suntem hotărâţi să ne stabilim în Oregon, ne va călăuzi el însuşi spre nord din San Francisco sau Sacramento. După spusele lui nu e o călătorie anevoioasă; nu vom avea de străbătut munţi înalţi, ci mai degrabă păduri dese.

Aşadar, când veţi primi această scrisoare, noi vom fi probabil în drum spre California, fără să avem încă o destinaţie anume. Vom petrece iarna împreună cu Hawk şi nişte prieteni de-ai săi de lângă Sacramento – Zack Hollister şi soţia lui, o indiancă Paiute pe nume Apa-care-

râde...

— Ia stai aşa, interveni Ward Daniels. N-or fi cumva chiar Hollisterii noştri, Templeton? Nu Zack îl chema pe feciorul lui Drum Hollister?

— Ba da! exclamă fratele lui. Dar a trecut cam multişor de atunci. Oricum, tu îi cunoşteai mai bine decât mine.

Îi făcu semn lui Katie şi ea citi mai departe:

Hawk spune că Zack şi cu mine avem multe în comun în ceea ce priveşte anii tinereţii. Când l-am întrebat la ce anume se referă, a zâmbit misterios şi mi-a spus doar atât: „Când ai să-l întâlneşti, roagă-l să-ţi spună povestea lui. Şi atunci ai să înţelegi”.

Lunga noastră călătorie va ajunge în curând la sfârşit. Până la iarnă vom fi deja în California. Cu toate că tânjim să aflăm veşti de la voi, asta va trebui să aştepte până vom avea o adresă la care să ne puteţi scrie. Suntem foarte fericiţi, dar vă ducem dorul. Emma vă îmbrăţişează din inimă pe toţi.

Cu mare drag, Micah şi Emma Duff

*

În duminica aceea, Katie şi Rob şedeau afară pe verandă, bucurându-se de ziua de odihnă. M-am dus la ei şi în curând ne-am aşternut tustrei la vorbă.

— Rob, am citit şi eu scrisoarea aceea lungă despre bărbatul care a fost spânzurat, spusei eu. Sper că nu te superi.

— De ce m-aş supăra? ripostă el. Cele de care am povestit în scrisoare fac parte din ceea ce sunt eu azi. Nu am nimic de ascuns.

— E o poveste de-a dreptul extraordinară. Nu-i aşa, Katie?

Katie încuviinţă, zâmbind, din cap.

— Am discutat mult cu Mayme despre ceea ce ţi s-a

întâmplat, explică ea. Sper că nu te deranjează, Rob.

— A fost o experienţă grea şi chinuitoare, spuse el, care m-a învăţat multe despre Dumnezeu, despre mine însumi, despre păcat... şi despre multe altele. Nu pot decât să mă bucur dacă povestea mea le poate fi de folos şi altora.

— Încă de când ne-am cunoscut, Mayme şi cu mine ne-am dorit să îi dăm ascultare lui Dumnezeu şi să trăim după voia Lui. Ne-am rugat nu o dată împreună – nu-i aşa, Mayme? Totuşi, cred că scrisoarea ta ne-a făcut să înţelegem că a trăi pentru Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât ne închipuiam noi.

— Asta voiam şi eu să zic, aprobai eu. M-a mişcat din cale afară cu câtă devoţiune şi perseverenţă ai încercat să faci voia lui Dumnezeu în ceea ce te priveşte. În afară de Micah Duff, n-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă o credinţă aşa de personală şi de profundă.

— Am înţeles, zise Rob, dând din cap. Bănuiesc că este, într-adevăr, un caz mai puţin obişnuit. Din miile de oameni care merg la biserică în fiecare duminică, prea puţini nutresc o credinţă veritabilă, vie şi dinamică.

— Mi-a plăcut când ai spus că Dumnezeu este ca un tată iubitor, adăugai eu. Chiar crezi că aşa este?

— Din tot sufletul.

— Predicatorii care îi ameninţă pe oameni cu chinurile iadului nu îl prezintă nicidecum în chipul acesta.

— Ştiu, îmi răspunse Rob zâmbind. Este o problemă des întâlnită – şi cu atât mai mult pentru unul ca mine, care în copilărie a petrecut mai mult timp la biserică decât acasă. Acum că am ajuns să îl văd pe Dumnezeu cu alţi ochi şi îmi dau seama că iubirea Lui necondiţionată e mult mai mare decât crede lumea că ar fi cu putinţă, mă doare inima să ştiu că mulţi îl privesc ca pe un căpcăun înfricoşător.

Între timp, ni se alăturase şi Henry, care şedea acum pe treptele verandei. Tata şi unchiul Ward, care ne ascultaseră din camera de zi, se ridicară din fotolii şi veniră şi ei în prag.

— Dar nu te-ai gândit că dai atâta importanţă credinţei tale tocmai pentru că eşti fiu de preot? întrebai eu.

Rob pufni în râs.

— Scuze că râd, dar aş spune că dimpotrivă! Multă lume trăieşte cu impresia că unii sunt făcuţi să fie mai duhovniceşti decât alţii. Dumnezeu vrea să fie activ în viaţa fiecăruia, nu doar în vieţile celor ce se întâmplă să fie religioşi. Eu încerc doar să trăiesc aşa cum cred că ar vrea El să trăim cu toţii – nu mi se pare că fac ceva ieşit din comun. Greşesc şi eu, ca toţi ceilalţi. Totuşi, cu ajutorul Lui, mă străduiesc să fiu mai bun. Cred că asta este tot ce îşi doreşte Dumnezeu.

— La ce te referi când zici că Dumnezeu vrea să fie activ în viaţa fiecăruia? întrebă tata din pragul uşii.

Rob îşi cumpăni răspunsul vreme de câteva clipe.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim un pic altfel: Dumnezeu vrea ca noi să căutăm în mod activ viaţa Lui, spuse el în cele din urmă.

— Şi cum se face asta?

— După cum am spus, Dumnezeu vrea să trăim aşa cum ne-a hărăzit tuturora. Vrea să trăim activ în felul acesta, nu doar să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine. Vrea să umblăm alături de El, ca şi El să poată umbla alături de noi.

— Şi cum vrea El să trăim? întrebai eu. Fiind buni şi făcând fapte bune?

— Sigur, în esenţă, tocmai despre asta este vorba, încuviinţă Rob. Dumnezeu vrea să fim buni, binevoitori, altruişti, cumpătaţi la vorbă, zăbavnici la mânie,

mărinimoşi, atenţi cu cei din jur şi milostivi – aşa cum ne îndeamnă Iisus.

— Şi ce înseamnă să... umbli cu Dumnezeu? întrebă Katie.

Rob căzu câteva secunde pe gânduri, apoi răspunse aşa:

— Înseamnă să îl incluzi în mod activ în viaţa ta – în gândurile şi atitudinile tale, în felul în care te porţi cu ceilalţi, în orice decizie iei, tot ce gândeşti şi tot ce faci în viaţă. Înseamnă să îl întrebi care este voia Lui atunci când nu eşti sigur ce alegere trebuie să faci.

— Prin rugăciune? întrebai eu.

— Da, întrebându-L pur şi simplu cum vrea El să îţi trăieşti viaţa.

Jeremiah apăru de după colţul casei şi se aşeză jos, pe iarbă, iar la scurtă vreme după aceea ni se alătură şi Josepha. Adunaţi în chipul acesta, ascultam de acum cu toţii vorbele lui Rob.

— Am încercat şi noi două să facem aşa cum zici tu, spusei eu. Henry ne-a fost de mare ajutor, îndrumându-ne tot timpul să îi dăm ascultare lui Iisus. Nu-i aşa, Henry?

— Nu-i nemica mai important în viaţa asta decât să te rogi şi să-L întrebi pe Dumnezeu ce să faci... ş-apoi să-I dai ascultare, răspunse el.

— Totuşi, stăruii eu, n-am mai auzit pe nimeni vorbind aşa cum ai făcut-o tu în scrisoarea către Katie despre ceea ce se petrecea în sufletul tău, despre propria-ţi păcătoşenie şi atitudine greşită şi despre felul în care încerca Dumnezeu să te schimbe pe dinăuntru. Ziceai că încerca să te facă asemeni lui Iisus însuşi.

— N-am mai auzit de când îs aşa ceva! exclamă Josepha.

Rob zâmbi.

— Bănuiesc că este, într-adevăr, un lucru îndrăzneţ

să spui că vrei să îţi trăieşti viaţa precum Iisus.

— Cin’ poa’ să trăiască precum El?

— Oricine, Josepha, atâta vreme cât se roagă zi de zi pentru asta, răspunse Rob. Asta este, cel puţin, convingerea mea. Consider că aceasta este rugăciunea de căpătâi pe care Dumnezeu vrea să o înălţăm cu toţii, întreaga viaţă. Nu spun că am putea deveni întru totul precum Iisus, dar îl putem ruga pe Dumnezeu să ne şlefuiască asemeni Lui.

Se lăsă tăcerea. Cumpăneam cu toţii la imensitatea chestiunii de care vorbea Rob.

— Creşterea spirituală e un drum individual, cu cotituri diferite pentru fiecare dintre noi, continuă el. Fiecare învaţă în felul lui să trăiască aşa cum ne spune Iisus şi să facă voia lui Dumnezeu în viaţa sa. În ceea ce mă priveşte, la o vârstă fragedă, am avut un moment de răscruce care m-a silit să mă confrunt de timpuriu cu mine însumi. Din câte mi-aţi povestit despre prietenul vostru, Micah, şi el l-a întâlnit în copilărie pe acel bărbat pe nume Hawk, iar acea întâlnire i-a schimbat viaţa din temelii, făcându-l să se întrebe cine era el cu adevărat şi ce devenea ca fiinţă. Voi două, adăugă el, uitându-se la mine şi la Katie, aţi trecut împreună prin încercări care v-au făcut să vă cercetaţi caracterul şi să vă întrebaţi cum vrea Dumnezeu să vă trăiţi viaţa. Fiecare dintre noi înfruntă împrejurări diferite, dar toate aceste împrejurări sunt menite să ne călăuzească în aceeaşi direcţie – să ne înveţe a întreba: „Doamne, ce vrei să fac, ce fel de om vrei să fiu?” Cred că de aceea spune Iisus că împărăţia cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muştar care creşte diferit în fiecare dintre noi.

Conversaţia continuă vreme de încă un ceas, marcându-ne în fel şi chip pe fiecare dintre noi.

În după-masa aceea, eu bunăoară am pornit singură

la plimbare pe câmpul pe care tocmai îl isprăviserăm de recoltat cu o zi în urmă. Pe jos erau răsfirate o mulţime de tulpini, amestecate cu niscaiva buruieni şi cu ghemotoace de bumbac care ne scăpaseră neobservate. Câteva păsări scurmau ici-colo cu ciocul, căutând seminţele căzute în ţărână. Iar în depărtare se vedea căruţa, plină ochi cu roadele dalbe ale muncii noastre.

Cu gândul la discuţia avută cu ceva vreme în urmă, n-am putut decât să murmur: „Doamne, vreau să devin fiinţa care vrei Tu să fiu. Arată-mi ce vrei să fac”.

*

După ce conversaţia de pe verandă luă sfârşit şi fiecare se întoarse la ale sale, Mayme porni singură spre unul dintre câmpuri, iar Templeton şi Ward porniră spre cel unde aveau să înceapă culesul a doua zi.

Cei doi fraţi mergeau tăcuţi, fiecare absorbit de gânduri noi, cu totul neaşteptate.

— Rob Paxton este un tânăr de ispravă, spuse Ward într-un târziu.

— Are să fie un soţ bun pentru Kathleen, încuviinţă Templeton.

Fratele lui aprobă din cap, apoi murmură gânditor:

— E foarte credincios.

— Cum altfel ar putea să fie un fiu de pastor? ripostă Templeton.

— Mda, dar am impresia că nu e doar asta. Sunt de acord cu ce a spus Mayme – n-am mai auzit niciodată un predicator care să vorbească aşa.

— Că ai şi ascultat tu multe predici la viaţa ta! îl luă Templeton peste picior, mustăcind.

— N-oi fi eu prea dus la biserică, dar la câteva slujbe tot am fost.

Templeton râse încetişor, dar redeveni imediat serios.

— Cred că ştiu ce vrei să zici – nici eu n-am mai auzit pe cineva care să vorbească de lucrurile pomenite de tânărul Paxton. E de-a dreptul remarcabil, dacă stai bine să te gândeşti.

— Nici chiar mama, pe cât de credincioasă era ea, fie-i ţărâna uşoară, n-a spus vreodată asemenea lucruri. A fost fără doar şi poate o femeie de ispravă şi ne-a învăţat să îi respectăm pe ceilalţi, dar n-am auzit-o niciodată să spună că trebuie să căutăm în toate voia lui Dumnezeu.

Ward făcu o pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Templeton, tu L-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu ce vrea El să faci?

— Nu, frate. Niciodată.

— Nici eu. Am făcut întotdeauna ce am vrut eu să fac. De obicei încercam să fac aşa cum socoteam eu că e mai bine, dar nu m-am gândit niciodată ce ar avea Dumnezeu de spus despre alegerile mele. E un fel cu totul diferit de a privi lucrurile.

— Mie-mi spui?

Ward începu să râdă molcom.

— Ce-ţi veni? îl întrebă Templeton.

— Mă gândeam ce uimită ar fi mama să ne audă vorbind aşa!

Templeton zâmbi.

— Uimită, dar şi încântată. A fost, aşa cum zici, o femeie de ispravă. Păcat că n-am ştiut să o preţuiesc îndeajuns cât era încă în viaţă.

Cei doi merseră până departe, pe malul râului, şi rămaseră Adânciţi în gânduri tot restul zilei.

Pe întreg cuprinsul plantaţiei Rosewood, seminţele spirituale încolţeau şi creşteau rădăcini în lung şi în lat, urmând să dea, la Vremea lor, îmbelşugate şi felurite roade.

*

Am continuat culesul – ce-i drept, o vreme fără ajutorul lui Rob. Venea cu noi afară pe câmp, dar îl durea prea tare umărul rănit ca să poată apuca bumbacul cu ambele mâini. Totuşi, după câteva zile îi trecură durerile şi uite aşa, spre sfârşitul săptămânii, lucra deja cot la cot cu noi.

Pe cât de anost e să strângi bumbac, noi eram vorbăreţi şi plini de voie bună, căci tare era plăcut să muncim în chipul acesta, cu toţii laolaltă, pentru ceva aşa de important. Din când în când, Josepha şi Henry dădeau tonul la câte o cântare de-ale negrilor şi ne aşterneam toţi pe cântat, amintindu-ne de lunga istorie a culesului de bumbac.

În mod ciudat, cel mai entuziast cred că era Rob – îl bucura nespus să fie părtaş la culesul recoltei care definise ani de-a rândul plantaţia Rosewood şi existenţa noastră, a foştilor sclavi de culoare. Deşi Maryland fusese un stat sclavagist, cei de acolo, aflându-se prea departe, în Nord, nu prea aveau habar ce însemna cu adevărat viaţa pe o plantaţie.

La sfârşitul zilei, când el şi Katie plecau de pe câmp ţinându-se de mână, chiar dacă erau amândoi năduşiţi şi osteniţi, ştiam că se simt mai apropiaţi ca niciodată datorită trudei depuse împreună. Aşa cum seminţele celor spuse de Rob despre umblarea cu Dumnezeu creşteau în inimile şi în minţile noastre, aşa Rosewood şi muncile câmpului îşi făceau lucrarea într-însul, sădindu-i drag de pământ în suflet şi-n gând.

Peste vreo două săptămâni, Henry ne spuse în taină mie şi lui Katie că se apropie ziua de naştere a Josephei şi că îi pregătise o surpriză specială.

— O să intre la bănuieli, zise el, dacă-i spunem că s-a îngriji altcineva de bucate, aşa c-om lăsa-o să-şi vadă de treabă ca de obicei. Da’ ar fi straşnic de i-aţi face colo, un

tort frumos. Io oi căta s-o ţin departe de bucătărie tătă dimineaţa.

— Cu mare drag, Henry, răspunse Katie. O să fie distractiv!

Josepha deveni, într-adevăr, bănuitoare când Henry ţinu morţiş să prânzească singuri, în căsuţa lor. Mai târziu, pe la ora trei după-masa, când veni la conac, adulmecă intrigată aerul şi sunt sigură că bănui ea ceva, chit că scoseserăm deja tortul din cuptor şi îl ascunseserăm în coliba lui Jeremiah, să se răcească.

Chiar şi aşa, cred că Josepha tot a fost surprinsă trei ceasuri mai târziu, când s-a ivit tortul împodobit cu lumânări, urmat de cadouri din partea tuturor. Până atunci niciunul dintre noi nu ştiuse când era ziua ei de naştere, iar Josepha nici cu gândul nu gândise că Henry are să ne spună.

Sărbătorita primise deja mai toate cadourile. Nu mai rămâneau decât cele din partea soţului ei – două cutii cam de aceeaşi mărime, împachetate în hârtie colorată şi legate frumos cu panglică. Când Josepha ridică primul pachet, fu cât pe ce să-l scape din mână, atât era de greu!

Îl prinse strâns în palme şi, desfăcând cu grijă hârtia, atentă să n-o rupă, scoase dinăuntru cea mai frumoasă carte pe care o văzusem vreodată, cu coperţi din piele, împodobite cu gravuri pe margine.

— „Călătoria pelerinului”! exclamă Josepha. Doamne, de când îmi doresc cartea asta! Da’ n-am văzut de când îs una aşa de frumoasă.

— Am rugat-o pe coana Hammond s-o comande pe a mai frumoasă dintre toate, zise Henry. Despre asta vorbeam cu dânsa în ziua ceea când te supăraşi tu pe mine.

— Ei, ce vrei – eram şi io curioasă!

Henry râse încetişor.

— Hai, deschide şi celălalt cadou, o îndemnai eu.

Josepha aşează cartea pe masă cu nespusă grijă, de parcă ar fi fost un prunc, apoi luă în mână cel de-al doilea pachet.

— Şi ăsta-i la fel de greu – să fie tot o carte?

— Desfă-l ş-ai să vezi, spuse Henry.

După ce îndepărtă cu grijă hârtia, Josephei i se tăie răsuflarea.

— E o Biblie! Doamne, Henry... îi a mai frumoasă Biblie din câte văzut-am vreodat'!

Se aplecă şi îi dădu soţului ei o sărutare.

— N-am avut de când îs lucruri aşa de frumoase!

După aceea, Josepha ne întrebă dacă în serile următoare, după cină, nu ne-am putea aduna laolaltă să citim „Călătoria pelerinului" din propriul ei exemplar. Bineînţeles că am fost cu toţii de acord. Ba mai mult, am început lectura în aceeaşi seară.

48
Sam Jenkins

Şeriful Sam Jenkins era ultima persoană pe care ne-am fi aşteptat s-o vedem sosind la Rosewood. Singurul lucru de care eram siguri era că vizita sa nu era una de curtoazie.

Se năpusti călare în mijlocul câmpului, călcând sub copitele calului tulpini întregi de bumbac încă necules, şi se duse întins la locul în care lucrau tata şi unchiul Ward împreună cu mătuşa Nelida.

— Vai, ce înduioşător! făcu el sarcastic. Înduioşător, dar zadarnic. Măi, băieţi, de ce nu vă lăsaţi odată păgubaşi? N-aveţi nicio şansă de câştig.

— Asta rămâne de văzut, ripostă tata.

— Voi chiar nu înţelegeţi că vă pierdeţi timpul degeaba?

— Ce doreşti, Sam? Bănuiesc că n-ai venit să vezi cum merge culesul la Rosewood.

— Puţin îmi pasă mie de culesul vostru! pufni şeriful. Caut pe cineva şi am impresia că-i aici, cu voi.

Îşi roti iar privirea peste câmp. Noi, ceilalţi, lucram răsfiraţi care pe unde pe o rază de o sută de metri.

— Un puşti alb înalt... prieten cu cioroiu ăla, fecioru lui Henry... a tulburat ordinea publică în Greens Crossing. Aha – cred că l-am dibuit!

— Rob! strigă tata. Eşti bun să vii puţin până aici?

Rob porni spre ei, urmat de noi toţi. Ne strânserăm în jurul şerifului, care stătea mai departe călare pe cal.

— Rob, dumnealui este şeriful Jenkins. Se află aici din pricina disputei pe care aţi avut-o ieri în oraş tu şi Jeremiah. Sam, el este Rob Paxton.

Şeriful îl măsură din cap până-n picioare şi faţa i se destinse încet într-un rânjet.

— Judecând după tăietura de pe frunte şi vânătaia de sub ureche, ca să nu mai vorbim de felul în care îţi atârnă braţul stâng, de parcă te-ar durea niţel, se vede treaba că ai fost părtaş la cele întâmplate.

— Am fost de faţă, răspunse Rob.

— S-a făcut o plângere împotriva ta, băiete, continuă şeriful, pentru comiterea unui act de violenţă.

Katie icni indignată. Întorcându-mă spre ea, văzui că îi scăpărau ochii de furie.

— Reclamantul este Deke Steeves, spuse Jenkins. Ştii ceva despre asta?

— Da, am avut o mică altercaţie cu dumnealui.

— Recunoşti, aşadar, că plângerea este întemeiată?

— N-am spus asta, stimate domn, răspunse Rob pe un ton calm. Învinuirea care mi se aduce este mincinoasă.

— Îl acuzi pe Deke Steeves că a dat o declaraţie falsă? E împotriva legii.

— Sunt conştient de asta, domnule Jenkins. Şi drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, nu acuz pe nimeni de nimic. Neştiind cum aţi intrat în posesia acestei informaţii, nu fac decât să vă spun că ea nu este adevărată.

— Aşa zici dumneata, rânji Jenkins.

— Da, domnule, aşa zic eu, ripostă Rob, fără să îşi piardă calmul.

— Şi de unde să ştiu eu că nu minţi?

— Nu mi-a stat niciodată în obicei să mint, domnule Jenkins. Dacă l-aş fi atacat pe domnul Steeves, aş fi primul care s-o recunoască.

— Pari foarte sigur de dumneata, domnule... Paxton.

— Chiar sunt, domnule şerif.

— Atunci ce propui, mă rog, să fac? Am în buzunar un mandat de arestare pe numele dumitale, dar dumneata susţii că Deke Steeves este un mincinos.

— Dacă aţi ascultat cu atenţie tot ce v-am spus, ştiţi foarte bine că n-am făcut pe nimeni mincinos. Am afirmat doar că denunţul, în forma sa actuală, este fals.

— Mă rog.

— Dar, ca să vă răspund la întrebare, v-aş sfătui să vă asiguraţi de felul în care s-au petrecut faptele înainte de a face o arestare – aceasta este regula de bază după care ar trebui să se călăuzească orice reprezentant al legii. Nu uitaţi că au existat şi martori oculari.

— Te-i fi referind la cioara asta, pufni şeriful, arătând cu capul spre Jeremiah.

De astă dată îmi scăpărări mie ochii!

Rob făcu o grimasă la auzul invectivei.

— Rasa lui nu are nicio relevanţă, domnule Jenkins, spuse el. Cert e că Jeremiah a auzit şi a văzut tot ce s-a petrecut între mine şi domnul Steeves. Consider că o coroborare a informaţiilor ar fi cât se poate de utilă. În caz contrar, dacă acţionaţi în mod prematur şi pripit, s-ar putea să fiţi acuzat de privare ilegală de libertate.

— Paxton, interveni unchiul Ward, arătând spre Rob, este ajutor de şerif în Nord şi ştie câte ceva despre lege.

— Este doar o sugestie, domnule Jenkins, continuă Rob. Sunt pe deplin conştient de faptul că nu am nicio autoritate aici. Orişicum, dacă aveţi, într-adevăr, un mandat de arestare pe numele meu şi sunteţi hotărât să îl puneţi în aplicare, am să mă predau de bunăvoie.

Jenkins privi în jur, dându-şi încet seama că acest individ pe care nici măcar nu-l cunoştea... îl face de râs în faţa întregii şlehte de imbecili de la Rosewood!

— Lucrurile nuse-ncheie aici, Paxton, scuipă el cu venin, după care îşi întoarse calul şi se îndepărtă în galop de-a curmezişul unei porţiuni nerecoltate a câmpului.

— Rob, ce-ai fi făcut dacă te aresta?? exclamă Katie.

— Ţi-aş fi spus să îi trimiţi o telegramă lui John Heyes

în Hanover, Pennsylvania, râse el. John ar fi sosit în mai puţin de 48 de ore şi ar fi fost vai şi amar de şeriful Jenkins.

Am reluat culesul. Dintre toţi, cel mai puţin afectat de vizita lui Sam Jenkins era chiar Rob. Dar el nu ştia, vezi bine, de ce sunt în stare indivizii aceştia.

49
Herb Watson

Peste trei zile îşi făcu apariţia la Rosewood, abătut din cale afară, domnul Watson. Venise să stea de vorbă cu fraţii Daniels. Intrară tustrei în casă şi luară loc.

Vreme de câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase însă un cuvânt.

— Ei, zău aşa, Herb! făcu Ward într-un târziu. Cât de grav poate să fie?

— E grav, băieţi, foarte grav. Nici nu ştiu cum să v-o spun.

— Hai, zi odată ce ai pe suflet!

— V-am spus data trecută, începu Watson fără tragere de inimă, că se fac presiuni asupra mea să nu vă mai vând cherestea. Atunci credeam că, în timp, or să se liniştească spiritele. Dar nu s-a întâmplat aşa. Dimpotrivă. I-a înfuriat la culme că anul trecut, când au încercat să îl ardă pe Henry de viu, dând foc grajdului din Greens Crossing, le-aţi dejucat planurile. Iar acum plănuiesc să se descotorosească de voi pentru totdeauna. Ameninţările devin periculoase.

— Ce fel de ameninţări?

— Sam tocmai mi-a făcut o vizită. Pare dornic de răzbunare. Dacă mă împotrivesc, au să-mi ardă depozitul din temelii.

— Poftim?!

— Exact aşa a spus.

— Dar asta ar afecta întreaga comunitate, nu doar pe tine.

— Şi i-ar falimenta pe jumătate din plantatorii de bumbac din ţinut, încuviinţă abătut Watson. O ştiu prea bine. Şi ei trebuie să îşi vândă recolta undeva, dar când sunt năpădiţi de ură, oamenii nu mai gândesc limpede.

— Care a fost condiţia lor? întrebă Templeton.

— Sam mi-a zis clar şi răspicat să nu vă cumpăr bumbacul – nici chiar la cel mai mic preţ.

— Poftim?! Păi, Herb... dacă nu ne vindem recolta, o să ajungem la sapă de lemn!

— Ştiu, Templeton, ştiu... Mi-am tot stors creierii să găsesc o soluţie, dar la cum stau lucrurile în momentul de faţă, nu ştiu pur şi simplu ce să fac.

— O să ne vindem bumbacul în altă parte! spuse Ward furios.

— Dă, Doamne, să puteţi. Asta ar fi cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Doar că...

— Aşa... îi dădu ghes Templeton.

— S-ar putea să nu ajungeţi cu bumbacul nici la Charlotte, nici în altă parte. Sunt chitiţi să vă îngenuncheze... orice ar presupune asta.

— Vrei să zici că vor sta cu ochii pe noi şi, dacă încercăm să ducem bumbacul undeva, au să ne prade la drumul mare?

— Da, exact asta vreau să zic. S-ar putea să vă fure bumbacul, să vă dea foc la câmpuri – Dumnezeu ştie de ce-s în stare. Cert e că *nu* au să vă lase să vă vindeţi recolta.

*

După vizita domnului Watson, tata şi unchiul Ward au rămas înnegurаţi tot restul zilei. Era clar pentru toată lumea că se întâmplase ceva groaznic. Totuşi, am continuat culesul.

— Oare ce le-o fi spus domnul Watson? o întrebai eu pe Katie când ne încrucişarăm de-a lungul unui şir.

— Nu ştiu, răspunse ea. Poate că preţul are să fie chiar mai scăzut decât credeau ei.

— Atunci trebuie să culegem tot bumbacul de pe câmpurile astea, până la ultima bucăţică.

Şi am cules mai departe.

50
Oferta

Peste două zile, domnul Watson se întoarse şi avu încă o discuţie privată cu fraţii Daniels.

— După conversaţia pe care am purtat-o deunăzi, începu el, m-am gândit îndelung la situaţia voastră şi mi-a venit o idee.

— Orice sugestie este bine-venită, Herb. Ştii unde ne-am putea vinde bumbacul şi cum l-am putea transporta în siguranţă până acolo?

— Nu, e vorba de cu totul altceva, răspunse Watson.

— Te ascultăm.

Watson pironi tăcut masa vreme de câteva secunde, apoi murmură:

— V-aţi gândit vreodată...?

Se uită adânc în ochii celor doi fraţi, apoi reluă întrebarea:

— V-aţi gândit vreodată să vindeţi plantaţia?

— Să vindem... *Rosewoodul?!*

Watson încuviinţă din cap.

— Nu... niciodată, răspunse Templeton.

— Unu la mână, interveni Ward, plantaţia nu e a noastră ca s-o putem vinde.

— Eu altceva am auzit.

— E plantaţia lui Kathleen... e a noastră, a tuturor.

— Asta aşa o fi, dar voi doi sunteţi cei care hotărăsc ce şi cum.

— Nu fi aşa de sigur, zâmbi Ward.

— Nici nu se pune problema, Herb, zise Templeton. Este de neconceput să vindem plantaţia.

— Ia gândiţi-vă... Dacă nu vă puteţi achita impozitele, Rosewood o să fie scoasă la licitaţie şi n-o să vă alegeţi cu nimic.

— O să le achităm.

— Şi dacă, totuşi, nu veţi izbuti?

— Atunci poate că vom fi nevoiţi să luăm în considerare şi posibilitatea asta. Ai fi interesat să cumperi tu plantaţia?

— De ce nu? Tot voiam eu să mă mut la ţară. Proprietatea asta e, ce-i drept, mult mai mare decât ce aveam eu în gând, dar... mă rog, nu pot privi cu braţele încrucişate cum pierdeţi totul. Gândiţi-vă la oferta mea. S-ar putea să fie singura voastră cale de scăpare.

— Şi ce ai face tu, Herb, cu o plantaţie ca asta?

— Aş lăsa depozitul în seama oamenilor mei, iar eu m-aş muta aici, aş tocmi câţiva muncitori şi, cu ajutorul lor, aş munci pământul şi aş creşte niscaiva animale... la fel cum faceţi voi acum.

— Cu alte cuvinte, vrei să îţi măreşti avutul profitând de strâmtorarea noastră?

— Ei, zău aşa, băieţi, ştiţi prea bine că n-aş face nicicând una ca asta. Sunt dispus să cumpăr plantaţia la un preţ corect, ca să aveţi bani din belşug să vă stabiliţi confortabil în altă parte. Casa, animalele, anexele, terenul... toate astea fac bani frumoşi. Hm... dacă stau bine să mă gândesc, n-ar fi exclus ca tocmai ăsta să fie unul dintre motivele pentru care se doreşte îndepărtarea voastră.

— Ce anume?

— Faptul că aceasta este o proprietate de prim rang, cu ieşire la râu şi cu cel mai rodnic pământ din ţinut. Probabil că mulţi şi-ar dori să pună mâna pe ea.

— Ai auzit tu ceva?

— Nu, n-am auzit nimic şi nu bănuiesc pe nimeni. Eu spun doar că, dacă mi-o vindeţi mie, veţi primi pe ea atât cât valorează şi veţi ieşi cu toţii câştigaţi. Casa face probabil vreo cinci mii de dolari, terenul, încă zece, recolta

de anul acesta, o mie, două.

Cu animalele, restul clădirilor şi căsuţa lui Henry, aveţi o mică avere aici. Nu vreau, pur şi simplu, să pierdeţi totul şi să nu vă alegeţi cu nimic.

Ward şi Templeton, încă năuciţi, nu spuseră nimic.

Peste câteva clipe, se ridicară şi îl conduseră pe Watson până afară.

— Ştiu că adineauri am fost cam irascibili, spuse Templeton, dar trebuie să înţelegi, Herb, că nu ne este deloc uşor.

— Înţeleg, băieţi. E o situaţie dificilă.

— Orişicum, îţi mulţumim pentru ofertă.

Îşi dădură mâna, apoi Watson încălecă în şa şi o luă din loc.

După ce musafirul se făcu nevăzut, Ward dădu rostire întrebării care îl rodea de ceva timp.

— O fi oare în cârdăşie cu ei... ca să pună el însuşi mâna pe Rosewood?

— Sunt convins că n-ar face niciodată aşa ceva, ripostă Templeton. Herb este un om corect şi onorabil. În situaţia dată, oferta pe care ne-a făcut-o e mai mult decât rezonabilă. Dacă ar fi aşa cum zici tu, ar putea aştepta să se pună sechestru pe plantaţie şi apoi s-o cumpere, la licitaţie, pe bani de nimic. Nu, cred că oferta lui este cât se poate de cinstită.

— Ar trebui să discutăm cu fetele, spuse Ward, uitându-se spre câmpuri.

— Ştii ce au să zică.

— Va trebui oricum să stăm de vorbă cu ele.

— Şi nu doar cu ele, murmură Templeton.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Poate că a venit vremea să-i dăm ascultare lui Rob – să îl întrebăm pe Dumnezeu ce vrea *El* să facem.

51
Consfătuire

Când domnul Watson se îndepărtă călare, noi lucram pe câmp.

Încă nu bănuiam nici pe departe motivul vizitelor sale. Ne gândeam că o fi vorba de preţul bumbacului sau altele asemenea.

Zece minute mai târziu, tata şi unchiul Ward porniră încet înapoi spre câmp, vorbind între ei. Erau şi de astă dată întunecaţi la faţă şi parcă le trecuse tot cheful de cules. Înnegurarea lor ne îngrijora pe toţi.

După-amiază, lucrară departe de ceilalţi, şuşotind între ei, iar pe la patru şi jumătate ne chemară pe toţi în jurul lor. Pe Josepha şi pe mătuşa Nelida le trimiseseră deja în casă cu două ceasuri în urmă.

— Astăzi vom încheia culesul mai devreme, anunţă tata. Duceţi-vă fiecare să vă spălaţi şi să vă primeniţi. Josepha şi Nelida ne pregătesc ceva bun pentru masa de seară. Iar după cină vom avea de purtat o discuţie serioasă.

Eu şi Katie ne uitarăm întrebătoare una la alta. Eram amândouă îngrijorate.

După ce servirăm cina în tăcere, bărbaţii se ridicară şi ne invitară să mergem cu toţii în salon.

— Vino şi tu, Nelida, spuse unchiul Ward.

— Dar eu nu sunt... ştiţi voi, nu fac parte din familia voastră de la Rosewood.

— Nu uita, Nelida, că eu am fost cândva oaia neagră a familiei, ripostă unchiul Ward. Eu am fost cel care a plecat şi a uitat de toţi şi de toate. Dar oamenii ăştia m-au primit cu braţele deschise înapoi în sânul familiei. Iar, dacă au primit pe unul ca mine, n-au cum să nu te primească şi pe tine. Acum, Nelida, faci parte din această familie, la fel

ca noi toţi.

Sărmana mătuşă Nelida! Bărbia şi buza de jos începură să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi. Iar în clipa următoare alergă la unchiul Ward şi îi dădu cea mai călduroasă îmbrăţişare de care avusese el parte vreodată!

— Eşti un frate nemaipomenit, Ward, murmură ea. În ochii mei n-ai fost niciodată o oaie neagră. îţi mulţumesc!

— Vino şi tu, Rob – orice o priveşte pe Katie te priveşte acum şi pe tine. Şi tu, Jeremiah – Mayme şi cu tine va trebui să luaţi orişice hotărâre împreună.

După ce ne aşezarăm cu toţii, tata luă cuvântul.

— V-am chemat aici – îndeosebi pe voi, fetelor – pentru că suntem o familie şi acum Rosewood este a noastră, a tuturor. Avem de luat nişte hotărâri majore, pe care trebuie să le luăm împreună.

— Ce fel de hotărâri, unchiule Templeton? întrebă Katie, cu vocea tremurândă.

— Despre viitorul plantaţiei.

Tata aruncă o privire spre fratele lui.

— Zi-i înainte, frate Templeton, îl îndemnă unchiul Ward. Tu eşti la Rosewood dinaintea mea şi ai tot dreptul să vorbeşti în numele amândurora.

Tata oftă şi se scărpină în cap.

— Nu mai e o taină pentru nimeni faptul că suntem restanţieri la plata impozitelor. Avem nişte probleme financiare, dar nici pe departe la fel de grave precum cele cu care v-aţi confruntat voi două, spuse el, uitându-se întâi la Katie, şi apoi la mine, pe vremea când eraţi singure. Atunci v-a fost, ce-i drept, de mare ajutor şi aurul lui Ward. Am putea şi acum să ieşim din impas dacă ne unim cu toţii forţele şi muncim din greu. Nelida s-a oferit şi ea să ne ajute, gest pentru care îi mulţumim, adăugă el, zâmbindu-i soră-sii, dar mă tem că problemele noastre nu se rezumă la bani. Dacă ar fi vorba doar de asta, am scoate-o noi

cumva la capăt. Dar nu este doar o chestiune de ordin financiar. Problema noastră cea mai mare este vrajba pe care ne-o poartă cei din ţinut – Sam Jenkins, Dwight Steeves, întregul Klan. Indivizii aceştia sunt împotriva noastră şi au să fie mereu.

— Bine, dar bumbacul... începu Katie.

— Bumbacul n-are să fie de ajuns, Kathleen, o întrerupse tata.

— Cum să nu fie?...

— Pentru că, aşa cum am mai spus, problema noastră cea mai mare nu sunt banii...

Cei doi fraţi se uitară iar unul la altul, după care tata adăugă:

— Domnul Watson nu ne poate cumpăra bumbacul.

— Poftim??... Decesănupoată? îngăimă Katie înmărmurită.

Încă nu înţelegea pe deplin toate implicaţiile celor spuse de tata.

— A primit ameninţări şi nu mai poate să colaboreze sub nicio formă cu noi, răspunse el. Dacă o face, va fi distrus – amintiţi-vă ce soartă a avut grajdul cu chirie din Greens Crossing. După prietenia pe care ne-a arătat-o în tot acest timp, nu-l putem pune într-un asemenea pericol.

— N-am putea vinde altcuiva bumbacul? întrebai eu.

— N-avem cui, răspunse tata, întorcându-şi privirea spre mine. Ce încerc eu să vă dau de înţeles, Mary Ann, este că nu e vorba doar de vânzarea bumbacului. Chiar dacă am încerca să ducem bumbacul în altă parte, ne vor prăda la drumul mare sau ne vor da foc la câmpuri.

Abia acum începeam eu şi Katie să înţelegem cât de gravă era, de fapt, situaţia.

— Atunci... ce ne facem, unchiule Templeton? întrebă ea. Trebuie să vindem bumbacul!

— Tocmai ţi-am spus, Kathleen dragă... că probabil

n-o să-l putem vinde.

Urmă o tăcere îndelungată. Tata trase adânc aer în piept.

— Domnul Watson a venit ieri şi ne-a propus o eventuală soluţie, spuse el în cele din urmă. Propunerea făcută de el nu e nici pe placul meu şi al lui Ward, şi n-are să fie nici pe placul vostru, dar s-ar putea să fie singura cale de ieşire din impasul în care ne aflăm. Pe scurt... domnul Watson s-a oferit să cumpere plantaţia.

Katie şi cu mine am rămas amândouă ca lovite de trăsnet. Nu ne venea să ne credem urechilor.

— Să vindem... plantaţia? şopti Katie, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, răspunse tata. Totuşi, cum suntem trecuţi tuspatru titulari pe actul de proprietate, Ward şi cu mine am hotărât că, dacă nu cădem cu toţii de acord, nu vom vinde. Vom fi alături de tine, Kathleen, orice ai alege.

— Of, unchiule Templeton, nu se poate să nu găsim noi o soluţie! stărui ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Până acum am scos-o cumva la capăt de fiecare dată, chiar şi pe vremea în care eram singure la Rosewood.

— Vremurile s-au schimbat, Kathleen, şi de astă dată s-ar putea să nu mai fim în stare să ieşim din impas. Chiar dacă am avea o recoltă din cele mai bogate, la ce bun, dacă au să ne dea foc la plantaţie?

— Nu ştiu, unchiule Templeton, suspină ea, ştergându-se la ochi, dar trebuie să existe o cale. Trebuie!

Rob îşi aşeză mâna pe umărul ei, dar până şi lui îi pierise graiul.

Pironeam cu toţii podeaua, fără să spunem un cuvânt. Mi se pusese un nod în stomac. Era cea mai cruntă lovitură pe care o primisem de când îmi pierdusem familia.

Cel mai dureros era că, din tonul tatii, atât eu, cât şi Katie am înţeles că acesta era cel mai dificil moment cu

care ne confruntaserăm vreodată. Tata era un optimist convins – mereu vesel, mucalit şi pus pe şagă – care vedea partea bună în orice situaţie.

Acum însă până şi el părea îngenuncheat. În voce i se simţea nu doar disperarea, ci şi... teama.

Iar dacă el se temea, cum să nu ne temem şi noi? Dacă el era îngrijorat, situaţia era fără doar şi poate gravă.

Poate că acesta era, într-adevăr, sfârşitul. Cum stăteam eu acolo, mi-am dat seama că plângeam la rându-mi.

— N-am să părăsesc niciodată plantaţia! strigă Katie într-un sfârşit. Rosewood are să rămână, cât trăim, căminul nostru. Nici nu mă gândesc s-o vând. Vom rămâne aici pentru totdeauna... şi...

Izbucni în lacrimi. Rob încercă s-o ia de mână ca s-o liniştească, dar Katie zvâcni în picioare şi fugi la etaj.

Eu şi Rob ne uitarăm unul la altul. Până acum, eu eram mereu cea care se ducea după ea s-o consoleze, aşa cum făcea şi Katie când eram eu tristă. Între timp, însă, situaţia se schimbase şi mă întrebam dacă nu o fi cumva de datoria lui Rob să se ducă să discute cu ea.

— Ghicindu-mi parcă gândurile, Rob arătă cu capul spre scară, îndemnându-mă din priviri să merg după Katie.

Aşa am şi făcut.

Când am păşit în odaia ei de la etaj, Katie mă privi cu aceeaşi expresie speriată şi deznădăjduită pe care o văzusem pe chipul ei când ne-am cunoscut.

Ne-am prăbuşit una în braţele celeilalte, vărsând lacrimi amare.

*

După plecarea fetelor, se lăsă tăcerea în salon.

— Nu ştiu dacă v-ar putea fi de vreun ajutor, zise Rob într-un târziu, dar îmi amintesc ceva ce ne-a învăţat tata pe vremea când eram mici. Spunea că, atunci când te afli

într-un impas şi nu ştii ce hotărâre să iei, sunt patru paşi pe care ar trebui să îi urmezi. Să stai de vorbă cu toţi cei pe care îi priveşte problema. Să te rogi şi să îl întrebi pe Dumnezeu ce vrea El să faci. Să vezi dacă nu găseşti cumva vreo îndrumare în Biblie. Iar apoi să aştepţi ca împrejurările să îţi indice direcţia pe care ar trebui s-o alegi. Tata zicea că, în cele din urmă, Dumnezeu îşi arată de fiecare dată voia, fie vorbind minţii sau inimii tale, fie prin circumstanţele pe care le creează.

— E un sfat bun, Paxton, spuse Ward.

— Acum că faceţi deja tot ce vă stă în puteri, adăugă Rob, nu vă mai rămâne decât să vă rugaţi şi să vedeţi în ce direcţie vă călăuzeşte Dumnezeu prin felul în care va evolua situaţia.

— Ei bine, tinere Paxton, zise Templeton, ar trebui pesemne să facem exact ce spui tu – să îl întrebăm pe Dumnezeu care este voia Lui şi să încercăm să îi desluşim răspunsul.

— De ce nu L-am întreba chiar acum? ripostă Rob.

Fraţii Daniels se uitară şovăielnici unul la altul, dar Rob îşi plecase deja capul, începând să se roage:

— Tată, aceşti copii dragi ai Tăi se confruntă cu o situaţie dificilă şi au nevoie de ajutorul Tău. Au nevoie să ştie ce alegere vrei Tu să facă. Arată-le, Te rog, voia Ta prin împrejurările care se vor ivi în zilele şi în săptămânile următoare. Oricare ar fi împrejurările acelea, Te rog să le dai clar de înţeles ce îţi doreşti de la ei.

După o clipă de tăcere, se auzi vocea lui Henry:

— Amin, Doamne. Fă-ne cunoscută voia Ta, cât mai repede cu putinţă.

Apoi îi veni rândul lui Templeton să se roage – după cum îi mărturisi mai apoi lui Mayme, era prima oară când se ruga cu voce tare de faţă cu alţii.

— Aşa cum au zis şi ceilalţi, Doamne, nu ştim ce-i de

făcut, începu el. Fii, aşadar, bun şi ne arată voia Ta. Spune-ne, Doamne, ce avem de făcut, şi-o să ne străduim să îţi dăm ascultare.

— Amin, şoptiră toţi ceilalţi.

52
Strădanii deznădăjduite

Acum Katie era mai hotărâtă ca niciodată să culegem tot bumbacul de la Rosewood şi să îl vindem undeva.

A doua zi m-am trezit dis-de-dimineaţă şi m-am dus la fereastră. Încă înainte să privesc afară, ştiam ce voi vedea. Şi nu m-am înşelat. Departe, pe câmpul pe care îl recoltam de trei zile încoace, Katie culegea deja de zor, singură pe un şir parcă nesfârşit de bumbac. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Ori de câte ori Rosewood era în pericol, Katie făcea tot ce îi stătea în puteri să îşi salveze mult iubitul cămin, chiar de ar fi fost să muncească până la epuizare.

Apoi l-am văzut pe Rob ieşind din coliba lui Jeremiah şi îndreptându-se încet către ea.

Se îmbrăţişară şi rămaseră câteva clipe înlănţuiţi. Când se desprinseră din îmbrăţişare, Katie îi întinse lui Rob o traistă, iar el se apucă de cules pe şirul alăturat.

De astă dată, poate nici măcar tenacitatea lui Katie n-are să fie de ajuns, mi-am spus eu în sinea mea. Dar Katie nu era singură. Ne avea pe noi toţi. Orice s-o întâmpla, îi vom rămâne alături.

M-am îmbrăcat, mi-am luat ghetele şi m-am dus la ei. Jeremiah era deja afară pe câmp. îmi ieşi în întâmpinare, cu un zâmbet trist pe chip şi mă îmbrăţişă. Apoi ne-am luat amândoi traistele de unde le lăsaserăm în ajun şi ne-am apucat şi noi de treabă.

Ni se alăturară, rând pe rând, toţi ceilalţi – în afară de Josepha, care rămăsese la conac să pregătească micul dejun.

Lucram fără să scoatem un cuvânt. Deşi eu şi Katie îi aveam alături pe Jeremiah şi pe Rob, bărbaţii pe care îi iubeam şi cu care urma să ne căsătorim, în loc să fim

veseli şi fericiţi, cum ar fi fost de aşteptat, eram cu toţii abătuţi din cale afară.

Şi aşa am rămas tot restul săptămânii. Grămezile de bumbac din şură creşteau văzând cu ochii – o treime din recoltă era deja ambalată şi gata de vânzare. Ştiam că unii plantatori începeau să îşi vândă încă de pe acum bumbacul. Domnul Thurston trecuse pe la noi să ne spună că preţul plătit de Herb Watson cultivatorilor era unul cât se poate de bun. Cu bumbacul pe care îl strânseserăm deja, am fi putut achita pasămite toate impozitele, dar tata şi unchiul Ward nu pomeneau nimic de vânzare. Ştiam cu toţii că se întreabă ce să facă.

Aşa că noi continuam să culegem... şi să ne rugăm.

Când şi când se ivea în depărtare câte un călăreţ care se oprea preţ de câteva clipe şi ne scruta din şa.

— Cine era omul acela? l-am întrebat eu o dată pe tata.

— Nu sunt sigur, Mary Ann, îmi răspunse el, dar s-ar fi putut să fie Dwight Steeves.

Altă dată l-am zărit pe şeriful Jenkins ochindu-ne de departe, dar ne-am făcut cu toţii că nu băgăm de seamă. Printre cei care ne supravegheau în chipul acesta, aşteptând să vadă ce vom face, l-am recunoscut o dată chiar şi pe William McSimmons, de care nu mai auziserăm nimic de când îl confruntase Micah, împreună cu tata şi cu unchiul Ward.

Într-o noapte, auzind zgomot, m-am dat jos din pat şi m-am furişat tiptil până la fereastră. De jos, din curte, răzbătea un licăr de lumină. Fusese o zi zăpuşitoare şi fereastra rămăsese deschisă. Privind afară, l-am văzut pe unchiul Ward venind dinspre şură, cu un felinar într-o mână şi o puşcă în cealaltă. Tata închise uşa casei în urma lui şi îi ieşi în întâmpinare.

— Nicio mişcare?

— Nicio mişcare, răspunse fratele lui, întinzându-i felinarul şi arma.

— Bun. Atunci tu du-te şi te culcă. Am să rămân eu de pază. M-am retras încetişor şi m-am băgat înapoi în pat. Tata şi unchiul Ward stăteau de pază toată noaptea! Oare chiar credeau că are să încerce careva să ne fure bumbacul?

Sau mai rău?...

53
Alertă

Călăreţul gonea nebuneşte prin noapte.

Din fericire pentru calul său, razele lunii luminau îndeajuns drumeagul pustiu cât să vadă calea. Nu putea încetini. Trebuia să ajungă acolo până nu era prea târziu. De asta atârnau mai multe vieţi – şi propriul său viitor.

La scurt timp după miezul nopţii, îl deşteptase ceva. Orice o fi fost, cert e că la un moment dat se trezi brusc din somn, înconjurat de întuneric şi de tăcere.

Numai nebunii sunt treji la ora asta, îşi spuse el. Totuşi, o voce lăuntrică îl îndemnă să se scoale şi să arunce o privire în jur. Se dădu jos din pat buimac, îşi puse pantalonii şi cizmele, luă sfeşnicul şi coborî la parter.

Ameninţările pe care le primise fuseseră cât se poate de clare. Dar dacă le tălmăcise greşit intenţiile?

Inspectă înfrigurat depozitul, dar nu găsi nimic nelalocul său. Tăcerea în care era cufundat întregul oraş era străbătută când şi când doar de câte un lătrat răzleţ de câine. *Imaginaţia îmi joacă feste*, încercă el să se liniştească, pornind-o înapoi către casă.

Brusc, un zgomot tulbură tăcerea nopţii... paşi grei ce înaintau bocănind de-a lungul străzii la câteva clădiri distanţă.

Stinse repede lumânarea şi se strecură înapoi, lipindu-se de zidul depozitului.

—...au zis că ne-om întâlni cu toţii la ora!... îl auzi şoptind pe unul dintre ei.

Recunoscând imediat vocea, se luă după ei, căznindu-se să le desluşească vorbele.

—...de ce în noaptea asta?

— Au primit destule avertismente... e timpul să trecem la fapte...

De pe o stradă lăturalnică li se alătură un al treilea, care ducea sub braţ ceva alb.

—...cai?

— O aduce McSimmons destui din herghelia lui. Ca să nu trezim întregul oraş.

—...ne întâlnim în capătul nordic al târgului.

—...Sam a zis că...

—...aşa am auzit şi eu... s-a săturat să...

— În noaptea asta are să se lase cu vărsare de sânge... Până la dimineaţă...

—...o să se aleagă scrumul de conac.

Cel care trăgea cu urechea auzise destul. Se întoarse grăbit acasă. Ştia prea bine despre care conac vorbeau. Nu era sigur dacă va putea ajunge acolo la timp ca să-i salveze pe cei ai casei şi să prevină vărsarea de sânge, dar era de datoria lui morală să încerce.

Cinci minute mai târziu, îşi înşeua deja calul pe întuneric. Avea să ia drumul spre sud, după care va face un ocol înapoi spre nord, nădăjduind să treacă neobservat. În felul acesta, va avea probabil un avans de 40 de minute faţă de ei, dacă nu chiar o oră întreagă.

Cum să îşi trezească prietenii din somn fără a sfârşi cu un glonţ în cap e o întrebare pe care şi-o puse abia când se apropie de destinaţie.

În cele din urmă, îşi mână calul în curtea dintre şură şi casă, după care îşi scoase puşca şi trase scurt două focuri în aer.

În vreme ce ecoul împuşcăturilor se stingea, câinii lătrau, iar animalele din grajd nechezau şi mugeau de mama focului, se aprinseră felinare şi răsunară strigăte de alarmă în toată casa.

— Treziţi-vă! strigă călăreţul spre ferestrele de la etaj, unde apăruseră câteva lumini. Sunt eu... Herb Watson! Templeton... Ward... trebuie să vă vorbesc!

Se întredeschise o fereastră şi Ward Daniels îşi iţi capul afară, cu puşca la ochi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Daniels... sunt eu, Herb Watson! răspunse vizitatorul. Coborâţi amândoi, tu şi frate-tău... trebuie să vă vorbesc. Nu-i vreme de pierdut. Au să atace... au să atace în noaptea asta!

Ward îşi trase capul îndărăt şi închise fereastra. Peste un minut, ambii fraţi păşiră pe veranda din faţa casei, Templeton venind cu un felinar în mână dinspre şură, unde îl furase somnul, iar Ward, înarmat cu puşca.

— Ce te apucă, Herb, să vii aici în miez de noapte şi să faci asemenea tărăboi? îl luă Templeton în primire.

— Trebuia să vă trezesc – n-avem timp de pierdut... Au şi pornit încoace! Trebuie să ne mişcăm repede. Trebuie să plecaţi de aici, cu toţii.

— Crezi că situaţia e chiar atât de gravă? întrebă Ward.

— I-am auzit pe câţiva dintre ei când se duceau la întâlnire cu Sam, Bill şi ceilalţi. Sunt chitiţi să omoare pe cineva în noaptea asta şi să vă ardă casa din temelii. Spuneau că se va lăsa cu vărsare de sânge şi că nu va mai rămâne decât scrumul din casă până la dimineaţă.

Cei doi fraţi se uitară unul la altul. Tonul imperios al prietenului lor le dădea clar de înţeles că vorbeşte cât se poate de serios.

— Cum rămâne cu discuţia pe care am purtat-o data trecută? întrebă Templeton. Acum n-avem timp să întocmim contractul de vânzare-cumpărare.

— M-am gândit la asta pe drum încoace, răspunse Watson. Dacă vă învoiţi, putem rezolva chiar acum chestiunea. Am adus cu mine câteva acte preliminare. Atâta vreme cât le iscălim cu toţii, or să aibă valoare legală. Va trebui să vă încredeţi că o să vă dau toţi banii

care vi se cuvin, de îndată ce am să pun la socoteală şi bumbacul pe care l-aţi recoltat. Aşa cum v-am spus, am să vă plătesc preţul integral pe casă, pământ, animale, bumbac şi toate celelalte.

Templeton căzu câteva clipe pe gânduri, apoi slobozi un oftat.

— Nu prea avem de ales, Herb. Şi chiar de am avea, tot ne-am încrede în tine. Te-ai dovedit a fi un prieten de nădejde şi un om de onoare. Iar acum ţi-ai pus viaţa în primejdie ca să le salvezi pe ale noastre. Aşa că ai, probabil, dreptate... pesemne că a sosit, în sfârşit, timpul. Dar... dacă au să-şi verse mânia pe tine şi au să dea oricum foc la plantaţie?

— Nu cred că o vor face. De voi vor ei să se descotorosească, nu de mine.

— Nu-mi surâde ideea de a te lăsa să îi înfrunţi singur. Am avea, poate, mai multe şanse dacă am rămâne cu toţii...

— Uite ce e, Templeton – dacă indivizii ăştia dau cu ochii de oricare dintre voi, *niciunul* dintre noi nu va mai avea vreo şansă de scăpare. Singura cale de a salva plantaţia este să fiţi cu toţii plecaţi pe când or să ajungă ei aici. Sunt prea mulţi ca să le puteţi ţine piept. Ne-ar încercui şi nu le-ar lua nici cinci minute să incendieze casa şi şura.

— Ne-am putea ascunde în pădure.

— Acela e primul loc unde s-ar gândi să vă caute. N-o să-mi dea crezare până n-or să scormonească întreaga plantaţie, Haideţi, hotărâţi-vă – v-am spus că se îndreaptă deja încoace!

Templeton se uită iar la fratele său. În momentul acela, doi tineri îşi făcură apariţia dinspre fostele colibe ale sclavilor. Unul era negru, celălalt alb. Acesta din urmă avea în mână un revolver Colt 45. Auzind împuşcăturile şi

gândindu-se la ce-i mai rău, cei doi veniseră fuga să vadă ce se întâmplă.

— E în regulă, băieţi, e doar domnul Watson.

— Mă bucur să te văd, Jeremiah, îl salută Watson pe tânărul de culoare.

— Aşijderea, dom' Watson, răspunse acesta, strângându-i mâna.

— Herb, acesta este Rob Paxton, logodnicul nepoatei mele, făcu Templeton prezentările.

Cei doi dădură mâna.

— Văd, băiete, că ai un pistol straşnic, comentă Watson.

— A fost al bunicului meu. L-am luat cu mine când am auzit împuşcăturile, gândindu-mă că situaţia s-ar putea să fie periculoasă.

— Chiar este, Rob, spuse Ward. Să sperăm însă că n-o să fii nevoit să-ţi foloseşti arma.

— Ne aflăm în mare pericol, băieţi, interveni Templeton. Trebuie să trezim pe toată lumea şi să plecăm cât mai iute de aici. Jeremiah, tu du-te după Henry şi Josepha. Rob, tu înhamă cei mai iuţi cai la două căruţe şi la şareta cea mare şi înşeuează încă vreo doi, trei cai pe deasupra. Eu mă duc la etaj să le trezesc pe fete. Cu toţii, suntem nouă inşi. Nu vom putea lua prea multe cu noi şi va trebui să-i dăm zor.

— Am să vă dau şi eu o mână de ajutor, spuse domnul Watson. Să mergem, băieţi!

54
O decizie grea

Eu şi Katie eram încă adormite când am ajuns în bucătărie, dar vorbele tatii ne dezmeticiră numaidecât.

— Fetelor, începu el, aţi auzit şi voi focurile de armă care ne-au trezit pe toţi din somn. Cel care a tras a fost Herb Watson. Herb a venit să ne dea de ştire că suntem în mare pericol. Sam Jenkins, Bill McSimmons, Dwight Steeves şi restul bandei lor se îndreaptă călare încoace, înarmaţi cu puşti şi cu torţe. Herb i-a auzit vorbind. De astă dată, nu vin doar să ne amenințe – sunt chitiţi să dea foc casei. Chiar şi în aceste împrejurări, Herb este încă dispus să cumpere plantaţia – cu tot ce ţine de ea, inclusiv recolta de bumbac – în schimbul unei sume rezonabile cu care s-o putem lua de la capăt în altă parte. Aşa că avem o decizie de luat, şi asta chiar acum.

Ne privi cu o expresie gravă. Amândouă îl ascultam cu ochii mari, năucite de groază, dar mai ales de durere.

— Am mai vorbit despre oferta lui Herb, continuă tata. Niciunul dintre noi nu şi-ar fi dorit să se despartă de Rosewood, dar de astă dată pare-se că n-avem de ales. Dacă ne găsesc aici, au să ardă casa din temelii. Iar dacă se înfierbântă şi se pun pe tras, ţintele vom fi ori eu, ori Ward, ori Henry, ori Jeremiah. Nu ştiu cum să vă dau mai clar de înţeles, fetelor, că dacă nu acţionăm imediat, mâine s-ar putea să fiţi nevoite să-l îngropaţi pe unul dintre noi. Trebuie să plecăm, neîntârziat. Singura cale de a mai salva plantaţia în momentul de faţă este vânzând-o domnului Watson.

Făcu iar o pauză şi se uită la noi. Între timp ni se alăturase şi mătuşa Nelida, care acum strângea într-o mână mâna lui Katie, iar în cealaltă, mâna mea.

— Asta este, aşadar, situaţia, urmă tata. Fie

rămânem să le ţinem piept – iar asta ar însemna să îi înfruntăm cu arme, cu riscul de a omorî pe cineva sau de a fi omorâţi noi înşine, căci avem de a face cu oameni haini care nu mai suportă să ne aibă prin preajmă; fie iscălim cu toţii actele şi îi vindem plantaţia lui Herb. Orice am alege, tot am pierde Rosewoodul.

Îşi mută privirea de la una la cealaltă. De acum plângeam amândouă.

Se aşternu o tăcere ca de mormânt. Deşi pericolul era iminent, tata aşteptă răbdător. După ce petrecusem atâţia ani la Rosewood, iar Katie, întreaga ei viaţă, ne era din cale afară de greu să luăm o asemenea decizie, iar el o ştia prea bine. Dar de această decizie atârna viitorul nostru.

Chit că, în mod oficial, era o hotărâre pe care trebuia s-o luăm împreună, ştiam cu toţii că singura în măsură să hotărască era Katie şi nimeni altcineva. În fond şi la urma urmei, fără ea, niciunul dintre noi n-ar fi ajuns să fie trecut în actul de proprietate.

Uitându-mă la ea, mi-am dat seama că retrăia cumplita noapte în care îi fusese masacrată familia.

— Nu ne-am putea... ascunde în pivniţă, unchiule Templeton? îngână Katie cu o voce ca de copil.

— Kathleen, răspunse tata cu o tandreţe nemărginită, dacă n-au să găsească pe nimeni în casă, fie au să scormonească fiece colţişor până or să dea de noi, fie or să ardă casa din temelii. N-avem încotro. Ori plecăm, ori pierdem totul.

— Templeton are dreptate, Kathleen, spuse unchiul Ward. Herb a auzit cu urechile lui când au spus că or să incendieze totul.

— Kathleen, adăugă tata, singura cale de a salva casa aceasta este vânzându-i-o domnului Watson şi plecând înainte să ajungă ei aici. Nici chiar atunci nu-i

sigur că o vor cruţa, dar este singura noastră şansă. De dragul Rosewoodului, este singurul lucru pe care îl putem face.

Ne mai cufundarăm în tăcere vreme de un minut, două, chibzuind la cele spuse de tata. Refuzam parcă a crede că-i adevărat. Dându-şi în cele din urmă seama că era singura cale de scăpare, Katie începu să plângă, apoi încuviinţă încet din cap.

— Sunt de acord să vindem, şopti ea printre lacrimi.

Totuşi, de astă dată, chiar dacă vorbise abia şoptit, o făcuse cu vocea unei femei mature. Apoi izbucni în suspine. Mi se rupea inima pentru ea.

Tata se uită la mine.

— Şi eu sunt de acord, încuviinţai la rându-mi, înghiţindu-mi lacrimile.

— Ward? întrebă tata.

— Şi eu.

— Bine, atunci, spuse tata. Ward, eşti bun să-l chemi pe Herb? Semnăm actele şi imediat după aceea o luăm din loc.

Unchiul Ward numai ce ieşise, când dădură buzna înăuntru Josepha şi Henry.

Tata se ridică şi se duse la Katie, care stătea aşezată de cealaltă parte a mesei. Ea se sculă şi i se prăbuşi în braţe. Tata o strânse la piept clipe în şir, în vreme ce ea plângea scuturată de suspine.

— Eşti o tânără curajoasă, Kathleen, spuse el, iar acesta s-ar putea să fie unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le-ai făcut vreodată. A şti când să renunţi presupune la fel de mult curaj ca a şti când să lupţi.

Katie dădu din cap, zguduindu-se de plâns la pieptul lui.

Într-un târziu, tata îi dădu uşurel drumul şi se întoarse spre ceilalţi.

— Josepha... avem nevoie de cafea – vezi să fie multă... şi tare. Şi de merinde – câte putem duce. Nelida, fii bună şi dă-i o mână de ajutor. Henry, tu du-te să-i ajuţi pe băieţi la înhămatul cailor.

— Da' ce, Doamne iartă-mă, se petrece, dom' Templeton?

— Părăsim plantaţia pentru totdeauna, Henry – chiar acum, în noaptea asta. Membrii Klanului se îndreaptă încoace... şi sunt chitiţi să ne omoare.

Unchiul Ward se întoarse în fugă, însoţit de domnul Watson.

— Bun, spuse tata, atunci hai să iscălim actele astea.

Domnul Watson scoase câteva hârtii din buzunar şi le răsfiră pe masă.

— Sunt dispus să cumpăr totul – mobilier, teren, echipamente de lucru, clădiri, animale şi întreaga recoltă de bumbac. Am să vă achit şi impozitele restante. Este totul trecut aici, negru pe alb. Sunt convins că n-au să-mi facă nimic odată ce-şi vor da seama că nu mai sunteţi aici şi că plantaţia e trecută pe numele meu. În privinţa plăţii, va trebui să vă încredeţi în cuvântul meu.

Se priviră în ochi.

— Ne încredem, Herb, zise tata.

— Am strâns toţi banii gheaţă pe care îi aveam în casă şi vi i-am adus drept avans, ca să aveţi de drum.

Spunând acestea, domnul Watson scoase un teanc de bancnote şi îl puse pe masă.

— Nu sunt decât vreo două sute de dolari, dar banii ăştia au să vă acopere, fără doar şi poate, cheltuielile de călătorie. Nu-mi spuneţi unde mergeţi. Nu vreau să ştiu. Telegrafiaţi-mi sau scrieţi-mi la adresa doamnei Hammond. Asta dacă...

— Da, ne încredem în ea, zise tata. Se va învoi să ne fie persoană de legătură şi să nu sufle nimănui un cuvânt.

— Am să vă trimit restul banilor după ce ajungeţi la destinaţie şi este cules tot bumbacul.

Domnul Watson se uită la hârtiile luminate de felinarul aşezat în mijlocul mesei.

— Am să trec în acte data de ieri, spuse el, după care scoase un condei din buzunar şi scrise data în partea de sus a primei foi. Nu vreţi să citiţi şi voi contractul?

— N-avem timp, Herb, spuse tata, înmuind peniţa în călimara de pe masa din bucătărie şi iscălindu-se în josul celei de-a doua foi.

Unchiul Ward semnă sub numele tatii.

Până şi Josepha, care forfotea în celălalt capăt al bucătăriei, încremenise locului, uitându-se la noi. Toate privirile erau îndreptate spre hârtiile acelea întinse pe masă.

Unchiul Ward îmi întinse condeiul şi mă iscălii la rându-mi.

De acum Katie îşi revenise în fire. Se şterse la ochi, apoi trase stoică aer în piept şi îmi luă peniţa din mână. Privirile ni se întâlniră într-un zâmbet încărcat de dragoste... şi de durere.

— Asta e, Mayme...

— Of, Katie!

Katie nu mai şovăi decât preţ de o clipă, apoi îşi trecu numele sub al meu:

Kathleen O’Bannon Clairborne.

Şi cu asta, Rosewood a trecut în posesia lui Herb Watson.

— Ei bine, Herb, iată-te stăpân pe plantaţie! exclamă tata. Dacă vor incendia, totuşi, plantaţia în chip de răzbunare, nu ne datorezi nimic – şi când îţi spun asta, ştiu că vorbesc în numele tuturor.

Încuviinţarăm cu toţii din cap.

După ce domnul Watson dădu mâna cu tata şi cu

unchiul Ward, Katie se întoarse cu faţa spre el.

— Vă rog să aveţi mare grijă de Rosewood, domnule Watson, şopti ea, începând iar să plângă, dar străduindu-se să zâmbească printre lacrimi, după care îl îmbrăţişă.

— Te asigur că voi avea, Kathleen dragă, răspunse bărbatul. După ce or să treacă toate astea, sper că ai să te întorci în vizită. Am să împachetez toate lucrurile pe care nu le puteţi lua acum cu voi şi am să le păstrez. Vă puteţi întoarce după ele când doriţi.

Katie făcu un pas îndărăt şi Rob îşi petrecu braţul pe după umerii ei, după care îmi veni mie rândul să îi strâng mâna domnului Watson.

— Trebuie să adunăm tot ce putem duce cu noi, şi asta cât mai repede, interveni tata. Herb, cât timp crezi că ne mai rămâne?

— Douăzeci... cel mult treizeci de minute. Dar, dacă nu vreţi să pornească pe urmele voastre, trebuie să aveţi un avans faţă de ei, ca să nu vă audă când sosesc.

— Am înţeles... murmură tata. În cazul acesta, vom lua doar strictul necesar – mâncare, haine, pături... obiecte de suflet, cărţi, amintiri. Josepha, tu du-te la voi acasă şi fă bagajele pentru tine şi Henry. Nelida, tu dă fuga la etaj după cele două valize ale tale, apoi ocupă-te de restul merindelor. Fetelor, mergeţi şi voi să vă luaţi lucrurile. Dar aţi auzit ce-a spus Herb – dacă e ceva ce nu putem lua acum cu noi, va avea el grijă ca tot ce lăsaţi în urmă să vă parvină într-un fel sau într-altul. Haideţi... să-i dăm zor! într-un sfert de ceas plecăm.

Toată lumea părăsi grăbită bucătăria, alergând care încotro.

Katie aruncă o ultimă privire spre hârtiile din mijlocul mesei, apoi mă urmă la etaj.

55
Rămas-bun

Cât ai clipi din ochi, în cele două căruţe trase lângă casă, la care Rob şi Jeremiah înhămaseră deja câte o pereche de cai, începură să se adune, claie peste grămadă, valize, unelte, haine, pături, cutii cu argintărie şi sacoşe cu ustensile de bucătărie, borcane, farfurii, merinde, tigăi, saci cu fasole, zahăr, pastramă, brânză şi pâine, sfoară, perne, bidoane pentru apă, săpun, pălării, ghete, mănuşi, piese de schimb pentru căruţă şi bucăţi de piele pentru reparatul hamurilor, şei, nutreţ pentru cai şi toate celelalte provizii pe care le consideram necesare pentru o călătorie lungă. Măiculiţă, ce harababură – zece inşi care apucau ce le pica pe mână şi azvârleau totul în căruţe mai iute decât ai fi în stare să spui cum te cheamă!

La acestea se adăugau şi doi cai înşeuaţi şi trăsurica. Henry veni fuga cu un braţ de haine şi cuverturi, în care erau înfăşurate cele două cărţi de preţ ale Josephei. În acest timp, nevasta lui forfotea între bucătărie şi căruţe, tot aducând pe alimente, oale şi cratiţe. Alergă şi Rob la colibă să îşi adune cele câteva lucruşoare cu care venise. Ce mai, era un du-te-vino de nedescris şi căruţele se umpleau văzând cu ochii.

Când tata şi domnul Watson ieşiră din casă, toată lumea alerga încă de colo-colo.

— Nu ştiu unde veţi face prima oprire, spuse Watson, dar important e ca în noaptea asta să ajungeţi cât mai departe de Greens Crossing. La cum îi ştiu eu pe Bill şi pe Sam, la dimineaţă au să trimită oameni pe urmele voastre. Oricum, după ce se vor linişti lucrurile, vă puteţi întoarce, aşa cum v-am spus, să luaţi orice doriţi... unelte, mobilă, amintiri de familie, chiar şi pianul măicuţei lui Kathleen, din salon.

— Îţi mulţumim, Herb, spuse Templeton, dând recunoscător din cap. Asta înseamnă enorm pentru Kathleen. Rosewood a fost singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

Ştiind parcă despre ce vorbesc, Katie se apropie de ei.

— Aceasta este una dintre cele mai triste zile din viaţa mea, spuse ea. Totuşi, vreau să vă mulţumesc, domnule Watson, că aţi salvat de la pieire plantaţia Rosewood... chiar dacă eu s-ar putea să n-o mai revăd niciodată.

— Ba ai s-o revezi, Kathleen. Tocmai îi spuneam unchiului dumitale că sunteţi bine-veniţi să vă întoarceţi oricând în vizită. Rosewood va rămâne mereu casa dumitale.

Katie făcu un pas în faţă şi îl sărută pe obraz, sforţându-se să zâmbească, după care murmură cu glasul abia şoptit:

— Mulţumesc, domnule Watson.

Peste alte zece minute, forfota se domoli şi începurăm a ne strânge cu toţii în jurul căruţelor. Mătuşa Nelida se duse înfrigurată la domnul Watson.

— Domnule Watson, era cât pe ce să uit... Calul şi brişca pe care le-am închiriat la Charlotte...

— Nu vă faceţi nicio grijă, doamnă Fairchild, o linişti bărbatul. Am să mă ocup eu de ele.

— Vă rog să îmi daţi de ştire cât vă datorez şi am să vă fac plata prin bancă.

— Lăsaţi totul pe seama mea, stimată doamnă, ripostă zâmbind domnul Watson, după care se întoarse spre noi şi exclamă, aruncând o privire spre oraş: E vremea să plecaţi. Pare-mi-se că se desluşesc deja vag în zare nişte luminiţe. Porniţi cât mai iute spre pădure!

Cinci dintre noi ne suirăm fuga în căruţe – eu, Katie şi

tata întruna, iar mătuşa Nelida şi unchiul Ward în cealaltă –, Jeremiah şi Rob încălecară pe cei doi cai înşeuaţi, iar Henry o ajută pe Josepha să urce în trăsurică, apoi se săltă şi el pe şa lângă dânsa.

— Nu mai putem zăbovi. Fiecare secundă contează, spuse tata, aruncând o ultimă privire înjur şi clipind des, să îşi înfrâneze lacrimile. Rămâi cu bine, Herb, şi îţi mulţumim încă o dată! adăugă el, după care plesni din hăţuri şi caii o porniră la trap prin noapte, ducându-ne spre noua noastră viaţă, oricare ar fi fost ea.

Mă îndoiesc că se afla în momentele acelea vreunul dintre noi care să nu plângă.

Dintre Katie şi Josepha, zău că nu ştiu care era mai tristă – Katie, că îşi părăsea căminul de-o viaţă, sau Josepha, că îşi părăsea noua ei căsuţă în care sperase că avea să trăiască tot restul vieţii. Feţele amândurora şiroiau de lacrimi. Iar, în ceea ce mă priveşte, mă durea inima mai mult pentru ele decât pentru mine însămi.

Căruţele trecură hurducându-se pe lângă şură, apoi o luară pe drumul ce ducea spre plantaţia domnului Thurston.

Eu şi Josepha mai plecaserăm cândva de la Rosewood, zicându-ne că nu ne-om mai întoarce niciodată, dar pentru Katie aceasta era prima oară şi durerea ei era nemăsurată. Ne-am întors amândouă şi am privit îndărăt, spre casa şi şura ce începeau să se estompeze în întunericul nopţii. Înainte de cotitură am aruncat o privire către Katie. Ochii îi străluceau de lacrimi în lumina plăpândă a lunii. îşi întoarse şi ea privirea spre mine.

— Am fost fericite aici. Nu-i aşa, Mayme?

— Aşa-i, Katie. N-am fost nicăieri mai fericită ca la Rosewood.

— Cu tine alături, am să fiu fericită oriunde. Of, dar cât are să-mi lipsească locul acesta drag! Nu pot decât să

sper că părinţii mei nu vor fi dezamăgiţi de ceea ce am făcut.

— N-au să fie. S-ar fi ajuns de mult aici, dacă n-ai fi fost tu aşa de muncitoare şi de curajoasă. Cred că părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine.

Ne-am întors amândouă privirea spre casă.

— Rămas-bun, Rosewood.

Katie mai pironi câteva clipe zarea, până ce clădirile se făcură nevăzute, apoi şopti la rându-i, cu glasul stins:

— Rămas-bun.

56
Înfruntarea

Încă înainte să iasă căruţele din curte, Herb Watson îşi luă calul de dârlogi şi îl duse în grajd, unde îi scoase grăbit şaua, după care, sperând că animalul nu va fi găsit lac de sudoare, se repezi la etajul casei, îşi lepădă hainele şi scotoci prin dulapuri până găsi o cămaşă de noapte veche, ce aparţinuse probabil răposatului Clairbome, tatăl lui Kathleen. În timp ce uruitul căruţelor se pierdea în depărtare, stinse toate felinarele din casă... şi aşteptă.

Când ajunseră la Rosewood cu torţele aprinse, hăulind şi răcnind sălbatic, clica furioasă de călăreţi albi găsiră conacul exact aşa cum se aşteptau – cufundat în tăcere şi în beznă. În scurtă vreme, apăru o lumină la una dintre ferestrele de la etaj.

Dar cel care îşi iţi, somnoros, capul pe fereastra deschisă peste câteva secunde era ultima fiinţă pe care s-ar fi aşteptat ei s-o găsească acolo.

— Watson, strigă William McSimmons, scoţându-şi gluga de pe cap, ce mama sărăciei cauţi tu aici?!

— N-ai auzit? ripostă Watson. Eu sunt noul proprietar al plantaţiei Rosewood.

Un murmur de uimire străbătu ceata de călăreţi.

— Am venit aici cu o socoteală, Watson, îi strigă Sam Jenkins. Aşa că fă bine şi vino să ne lămureşti ce-i cu toată tărăşenia asta.

Peste un minut, Watson îşi făcu apariţia cu un felinar în mână, frecându-se la ochi ca unul ce abia fusese deşteptat din somn.

— Unde sunt? îl luă Jenkins la întrebări.

— Cine?

— Afurisiţii ăia de Daniels şi şleahta lor de ciori!

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că au plecat... Nu sunt

decât eu aici.

— Asta rămâne de văzut. Te deranjează dacă aruncăm o privire în jur?

Watson şovăi preţ de o clipă înainte de a răspunde.

— Să înţeleg, Sam... că te îndoieşti de cuvântul meu?

— N-am spus asta. Vreau doar să ştiu dacă ne dai voie să cercetăm casa şi împrejurimile, atâta tot.

— Asta înseamnă că nu vă încredeţi în ceea ce v-am spus. Şi nu sunt sigur că v-o pot lua în nume de bine.

Jenkins fu cât pe ce să sloboadă o înjurătură zdravănă, dar se înfrână. Herb Watson era unul dintre cei mai respectaţi oameni din Greens Crossing.

— Dar dacă ţineţi morţiş, n-aveţi decât să percheziţionaţi tot ce vreţi, adăugă Watson, după care îşi plimbă, rând pe rând, privirea de la un călăreţ la altul. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, băieţi, eu unul am încredere în voi când îmi aduceţi bumbacul şi cerealele recoltate de pe câmpurile voastre. Dacă aş fi mai puţin încrezător, aş putea bunăoară să vă desfac baloturile şi să scotocesc şi eu prin ele. Probabil că aş găsi buruieni, pietre şi scaieţi şi nu v-aş putea plăti preţul pe care vi l-aţi dori. Înţelegeţi unde bat? Eu am încredere în voi. Dacă voi nu vă încredeţi în mine, n-aveţi decât să scormoniţi întreaga plantaţie. Dar am să-mi amintesc de asta data viitoare când oţi vrea să vă cumpăr bumbacul. Cu sau fără cearşafuri, ştiu prea bine cine sunteţi, de la primul până la ultimul. Orişicum... Sam, dacă nu crezi când îţi spun că plantaţia e acum a mea şi că fraţii Daniels au plecat, împreună cu toţi ceilalţi... n-ai decât să te convingi singur.

În spatele lui, câţiva dintre călăreţi se foiră stingheriţi în şa.

— Prea-i cusută cu aţă albă povestea asta, mârâi Jenkins. Ţi-am spus să nu mai faci afaceri cu fraţii Daniels şi când colo, acum pretinzi că au plecat şi că plantaţia e a

ta.

— Asta mi s-a părut a fi soluţia cea mai bună pentru toată lumea. Se ştie de mult că voiam să îmi cumpăr o casă la ţară.

— I-ai lăsat să-şi ia tălpăşiţa, Herb. Chiar şi numai pentru asta, am putea să dăm foc la plantaţie.

— Aţi putea – voi sunteţi mulţi, iar eu, unul singur. Dar n-aţi avea niciun motiv s-o faceţi. Ce aţi avea de câştigat? Eu m-am purtat întotdeauna cinstit cu fiecare dintre voi. Vreţi să mă pedepsiţi pentru că am profitat de o oportunitate? Puteţi, într-adevăr, să daţi foc la plantaţie – chiar în noaptea aceasta. Puteţi să-mi incendiaţi până şi depozitul din oraş, dacă ura voastră a ajuns atât de departe. Dar chiar vă doriţi asta? N-a mai rămas niciun negru aici. Au plecat cu toţii şi nu se vor mai întoarce. Am cumpărat plantaţia în mod legal şi am acte care s-o dovedească. Au plecat toţi negrii. Nu mai suntem aici decât voi şi cu mine. Ştiu cine sunteţi şi că, fără depozitul meu, aţi ajunge mai toţi la sapă de lemn. Eu sunt cel care vă cumpără bumbacul. Fără mine, recoltele voastre nu valorează nimic. Întrebaţi-vă, aşadar, dacă meritã.

Fie că lui Sam Jenkins îi convenea ori ba, cuvintele lui Watson începeau să stârnească îndoieli în toţi ceilalţi, inclusiv lui William McSimmons, a cărui recoltă de bumbac era uriaşă. Sam trăia din leafa de şerif, dar ceilalţi îşi câştigau cu toţii traiul din bumbac.

— Aţi câştigat, continuă Watson. Fraţii Daniels au plecat. V-aţi atins scopul: aţi reuşit să îi izgoniţi.

— Unde au plecat?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că aveau de gând s-o ia pe căi lăturalnice spre Charlotte, să îşi vândă caii şi căruţele şi apoi să ia trenul spre Nord. Au ceva rude pe undeva prin Pennsylvania.

— Când au pornit la drum?

— Ieri, minţi Herb Watson, izbutind în sfârşit să îl lase pe Sam Jenkins fără replică.

Câţiva dintre bărbaţi dădură încet înapoi şi îşi întoarseră caii, iar în scurtă vreme ceilalţi le urmară exemplul. Peste un minut se îndepărtau deja toţi prin noapte, înapoi spre Greens Crossing. Herb Watson se întoarse în casa goală, care acum se afla în proprietatea lui, şi murmură în barbă:

— Ptiu, a fost pe muchie de cuţit!... Sper că a mai rămas ceva din cafeaua aia făcută de Josepha.

57
La foc de tabără

Nu străbătuserăm decât vreun kilometru jumătate, îndepărtându-ne de drumul principal, prin pădure, pe o cărare îngustă de abia încăpeau căruţele pe ea, când tata trase de hăţuri şi ne spuse să facem linişte.

Greierii şi animalele pădurii îşi dormeau de acum somnul nopţii şi totul era cufundat în tăcere. Dinspre casă răzbătea zvon înfundat de strigăte şi de copite şi printre copaci se zăreau, vag, torţe pâlpâitoare.

Trăgeam înfrigurați cu urechea, rugându-ne să nu auzim pârâit de flăcări, căci asta ar fi însemnat că dăduseră foc la casă ori la şură...

Jeremiah se apropie călare de căruţa noastră şi îi spuse şoptit tatii:

— Dom’ Templeton, ce-ar fi să fac eu cale-ntoarsă, cu mare grijă să nu m-auză nimeni şi să văd ce se petrece? Dac-or porni pe urmele noastre, i-oi duce într-altă direcţie. Iar de n-or da să ne caute, om şti măcar cum stau lucrurile.

— Hm, ar fi prea riscant, Jeremiah...

Tata căzu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu încet din cap.

— Dar ai dreptate. Ne-ar fi de mare ajutor să ştim. Ai însă grijă să nu te audă.

— Oi avea, dom’ Templeton, stai pe pace.

Zicând acestea, Jeremiah îşi întoarse calul şi o porni încet înapoi pe cărarea pe care veniserăm.

Se făcu o linişte ca de mormânt. În mod normal, la ora asta am fi dormit duşi, dar spaima şi zbuciumul sufletesc ne răpiseră tuturor somnul.

Am aşteptat, cu urechile ciulite, şi am tot aşteptat.

La o adică, ne aflam într-un pericol la fel de mare

cum am fi înfruntat dacă rămâneam la Rosewood. Dacă ne prindeau aici în pădure, încercând să fugim, ne-ar fi ucis probabil pe toţi şi ne-ar fi aruncat leşurile într-o râpă.

Într-un târziu, se auzi din depărtare zgomot înfundat de copite. Tropotul se înteţi şi apoi se auzi prin beznă o voce:

— Sunt eu... Jeremiah.

Răsuflarăm cu toţii uşuraţi.

— Or plecat, spuse el când ajunse la noi. Or pornit ’napoi către Greens Crossing şi Rosewood îi în siguranţă. N-or dat foc la nimica.

Ne veni să chiuim de bucurie, zău aşa! Ne-am înfrânat însă entuziasmul, nu cumva să fim auziţi.

Cred că în momentul acela nu se afla printre noi vreunul care să nu-şi dorească să se întoarcă la Rosewood şi să se bage înapoi în propriu-i pat.

Dar acela nu mai era căminul nostru.

Şi n-am fi rezolvat, orişicum, nimic întorcându-ne.

Viitorul se afla înaintea, nu în urma noastră. Luaserăm o decizie şi nu mai exista cale de întoarcere.

După ce toată lumea se linişti, tata plesni din hăţuri şi caii o porniră din loc.

— Fetelor, vă sfătuiesc să vă cuibăriţi în spate şi să trageţi un pui de somn, zise el. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Când mă trezii, soarele strălucea deja pe cer. Dimineaţa era răcoroasă şi pământul, acoperit de rouă. îmi ajunse la nări miros de cafea.

Ridicându-mă în şezut, îi văzui pe tata, unchiul Ward, Henry şi Josepha discutând în şoaptă, aşezaţi în jurul unui mic foc de tabără. Josepha avea ochii înroşiţi de la plâns, iar cei trei bărbaţi erau abătuţi.

Era un moment de cotitură în vieţile noastre, care ne zdruncinase pe toţi până în adâncul sufletului. Tristeţea pe

care o simţeam după cele petrecute în ajun nu avea să treacă, vezi bine, cu una, cu două.

După o scurtă vizită în pădure, mă aşezai şi eu lângă foc.

— Ai reuşit să dormi un pic? mă întrebă tata, cuprinzându-mă cu braţul.

— Da, îi zâmbii eu, cuibărindu-mălapieptul lui. Unde suntem?

— Dumnezeu ştie! râse el molcom. Probabil cale de vreo 13–16 kilometri la nord de oraş.

— Şi acum ce-i de făcut?

— Îi dăm zor înainte încă o zi, două până ce nu va mai exista riscul să fim văzuţi de careva care le-ar putea da de ştire celor din Oakwood şi Greens Crossing.

În momentul acela ni se alătură şi Rob.

— ’Neaţa, oameni buni. Nu ştiam că sunteţi o familie aşa de aventuroasă! Viaţa voastră e mereu atât de palpitantă?

Cum nu mai eram, bag seama, nevoiţi să vorbim în şoaptă, la auzul întrebării lui, eu şi tata am râs aşa de tare, că le-am trezit din somn pe Katie şi pe mătuşa Nelida!

Josepha se şterse la ochi şi se ridică, opintindu-se, în picioare.

— Io oi pregăti repejor ceva de-ale gurii. Azi om bate cale lungă şi nu-i cuminte să pornim la drum cu burta goală.

Ne-am continuat greoi călătoria pe cărări lăturalnice. Am ajuns a înainta ceva mai repede abia după ce, îndepărtându-ne îndeajuns de Greens Crossing, am îndrăznit s-o luăm pe drumul principal. La sfârşitul celei de-a doua zile ne despărţeau deja vreo 40 de kilometri de Rosewood şi bărbaţii socoteau că ne aflăm de acum în afara primejdiei.

Totuşi, în urma săptămânilor de cules şi a fugii în

miez de noapte, oboseala începea să îşi spună cuvântul, aşa că în ziua aceea ne-am oprit mai devreme, pe la cinci după-masa. Bărbaţii au făcut un foc de tabără, iar Josepha, mătuşa Nelida, Katie şi cu mine am fiert niscaiva cartofi şi am pregătit alături o mâncare de fasole cu slănină. A ieşit o cină să te lingi pe degete, nu alta!

În seara aceea, în vreme ce şedeam cu toţii în jurul focului, Katie dădu în sfârşit rostire întrebării care ne frământa, fără doar şi poate, pe fiecare dintre noi.

— Încotro ne îndreptăm, unchiule Templeton?

— Nu ştiu exact, Kathleen, răspunse tata. Trebuia, înainte de toate, să ajungem cât mai departe de Greens Crossing. Acum că ne aflăm în afara pericolului, presupun că e vremea să stabilim ce vom face de acum înainte. Cu banii primiţi de la domnul Watson putem merge oriunde. Aşa că s-ar cuveni să hotărâm unde anume ne dorim să ajungem.

— Nu uita de banii mei, Templeton, interveni mătuşa Nelida. Sunt în siguranţă, la mine în bagaj.

— N-am să uit, Nelida, zâmbi tata. Ehei, asta înseamnă că avem, cu totul, mai bine de trei sute de dolari. Suntem de-a dreptul bogaţi. Putem merge unde ne pofteşte inima!

Zâmbetul îi pieri însă iute de pe buze.

— Dar poate că nu ne dorim cu toţii aceeaşi destinaţie, adăugă el. Nelida, tu bunăoară ţi-ai dori, probabil, să te întorci acasă la tine, în Philadelphia. Dacă vrei, te-am putea duce până la următoarea gară şi...

— Nici prin cap nu îmi trece să vă părăsesc acum, îl întrerupse ea. N-am avut nicicând o experienţă mai palpitantă! Ştiu cât de greu vă este să vă lăsaţi în urmă căminul. Dar suntem cu toţii teferi, şi acesta este lucrul cel mai important. Iar în ceea ce priveşte destinaţia, sunteţi cu toţii bine-venifi la mine, în Philadelphia... chit că

reşedinţa mea s-ar putea să fie niţel cam neîncăpătoare.

— Îţi mulţumim, Nelida, spuse unchiul Ward. Invitaţia ta înseamnă mult pentru noi toţi.

— Poate că şi tu, Rob, ţi-ai dori să te întorci acasă, adăugă tata.

— Nu e nicio grabă, domnule Daniels. Am venit în Carolina de Nord să vă dau o mână de ajutor, şi n-am de gând să vă las de izbelişte tocmai acum.

Tata îi mulţumi printr-o înclinare a capului, apoi continuă:

— Ceea ce vreau eu să zic e că poate a venit vremea ca fiecare să îşi vadă de viaţa lui. Rob, tu şi Kathleen aveţi planuri de căsătorie. Probabil că veţi dori să vă întemeiaţi un cămin în Hanover. Jeremiah, tu ai avut un loc de muncă în Nord – poate că, după ce te vei însura cu fiica mea, o să vă mutaţi amândoi acolo. Henry şi Josepha, voi aţi fost nevoiţi să vă părăsiţi căsuţa cea nouă, darfiţi pe pace – când domnul Watson are să ne facă plata pentru Rosewood, o să vă primiţi partea cuvenită şi vă asigur că o să vă puteţi cumpăra o casă nouă în altă parte. Cât despre mine şi Ward, noi bag seama că o putem scoate la capăt oriunde. Poate că e vremea să purcedem iar la drum, să ne întoarcem în California, aşa cum aveam noi de gând să facem la un moment dat... Ştiu şi eu?... Să-i vizităm pe Hollisteri, şi pe Micah şi Emma. Aşa că poate s-ar cuveni să împărţim chiar acum între noi cei două sute de dolari primiţi de la domnul Watson, şi în felul acesta fiecare dintre voi va fi liber să meargă unde doreşte.

Se făcu tăcere. Cuvintele tatii îmi răsunară în urechi aidoma unei condamnări la moarte. Nu voiam nicidecum să ne despărţim şi s-o pornim care încotro!

Toată lumea pironea, tăcută, pământul. Cea care rupse într-un târziu tăcerea fu Katie.

— Să înţeleg, unchiule Templeton, că vrei să plecăm

fiecare pe calea lui?

— Nu asta am vrut să zic, Kathleen, răspunse tata. Mă gândeam doar că fiecare are de hotărât ce vrea să facă şi unde vrea să meargă. Sunteţi cu toţii maturi – nu sunt eu în măsură să vă spun ce să faceţi.

— Cu tăt respectu', dom' Templeton, se amestecă Henry, io şi Josepha am vrea mai degrab' să vă urmăm pe mata şi pe dom' Ward, de n-aveţi nemica-mpotrivă, oriunde oţi merge. Că suntem, doar, cutăţii o familie, mai cu seamă noi, ăştia mai bătrâni. îi cam târzior s-o luăm acu pe căi diferite, noi aşa socotim. California-i niţel cam departe pentru nişte inşi de vârsta noastră, da' s-a găsi, bag seama, un loc ceva mai aproape un' să putem începe cu tăţii o viaţă nouă.

— Sunt de acord cu Henry, spuse Katie. Şi eu vreau să rămân cu voi.

— Şi eu! exclamai la rându-mi.

— Şi voi, tinerilor, ce planuri aveţi? întrebă tata, uitându-se la Rob şi la Jeremiah.

— Eu n-am încă niciunu, dom' Templeton, răspunse Jeremiah. N-avut-am încă vreme să stau de vorbă cu Mayme. Noi doi ne gândeam c-om rămâne la Rosewood. Toate s-or întâmplat tare răpede şi, cu toate schimbările acestea, eu unu socotesc că s-ar cuveni să mai rămânem o vreme cu toţii laolaltă.

Tata îşi întoarse privirea spre Rob.

— Eu şi Katie am discutat despre viitorul nostru, spuse el, dar încă n-am luat nicio hotărâre. Ştiu cât de importanţi sunteţi cu toţii pentru ea. Aceasta este familia lui Katie şi i-am spus că nu mi-aş dori niciodată să o iau de lângă voi. Iar acum sunteţi... sau, mă rog, veţi fi în curând şi familia mea. N-am niciun dubiu că părinţii mei v-ar primi pe toţi cu braţele deschise. Casa lor s-ar putea să fie, la fel ca a Nelidei, un pic cam neîncăpătoare, adăugă el

zâmbind, dar în lipsa altor posibilităţi, aţi putea s-o luaţi în considerare drept o soluţie temporară.

Încet-încet, toate privirile se întoarseră spre Katie.

— De când am fost cu Mayme în Nord, spuse ea, m-am tot gândit la viitor. La cum stau lucrurile în momentul de faţă, nu vreau să mai trăiesc în Carolina de Nord, ci cât mai departe cu putinţă. Nu vreau să îmi fac griji de ceea ce crede lumea despre prietena mea cea mai bună, sau despre Jeremiah, Josepha ori Henry. Vreau să trăiesc într-un loc în care oamenii sunt respectaţi pentru ceea ce sunt ei pe dinăuntru.

Îşi plimbă privirea peste toţi, îmi zâmbi, apoi se întoarse iar spre tata.

— Ceea ce încerc eu să spun, continuă ea, slobozind un oftat, este că sunt pregătită să plec de aici şi să caut un loc, în Nord sau în orice altă parte, în care să putem fi o familie.

Aruncă o privire spre Henry şi Josepha, apoi adăugă zâmbind:

— Totuşi, trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu Henry: până în California e drum lung. Nu putem începe o viaţă nouă undeva mai aproape?

Câţiva râseră încetişor, apoi se făcu iar linişte. Nimeni nu dorea s-o întrerupă pe Katie cu propriile-i gânduri. Ştiam că încă nu spusese tot ce avea de spus.

— Ascultând ce spuneaţi fiecare, continuă ea, mi-am dat seama de un lucru. Ce avem aici-noi toţi, laolaltă adică-asta este Rosewood. Nu noi ne-am luat rămas-bun de la Rosewood... Rosewood şi-a luat rămas-bun de la Greens Crossing. Noi suntem Rosewood. Familia a transformat locul acela într-un cămin pentru noi toţi. Are să-mi fie dor de casa părintească, de întreaga plantaţie, de refugiul meu tainic din pădure, de toate amintirile pe care le las în urmă. Acolo sunt mormintele celor dragi nouă şi

nu vom uita asta niciodată. Are să-mi lipsească până şi doamna Hammond, draga de ea!

Am râs cu toţii, realizând pentru prima dată cât de mult ne intrase la suflet jupâneasa din Greens Crossing.

— Dar să fim împreună cu toţii, zise Katie, chiar şi aşa, adunaţi la un foc de tabără, dormind sub cerul liber, fără un acoperiş deasupra capului, este mai important pentru mine decât toate plantaţiile din lume.

Uitându-mă în ochii ei în timp ce vorbea, am văzut aceeaşi tărie care o însufleţea mereu în asemenea clipe. În momentele de cumpănă, Katie găsea de fiecare dată o putere lăuntrică pe care n-ar fi bănuit nimeni că o are, nici măcar ea însăşi.

Dar eu ştiam cât e de puternică. Ştiusem de la bun început. Şi, deşi Katie spunea că noi toţi suntem Rosewood, ştiam că, mai mult decât oricine altcineva, sufletul a ceea ce însemna Rosewood era... ea însăşi. Ea era forţa care ne ţinea pe toţi laolaltă.

Am rămas cu toţii tăcuţi, pironind focul.

După noaptea aceea, nu s-a mai pus nici măcar o dată problema despărţirii. Oriunde era să ne ducem, ne duceam împreună.

A doua zi, Rob se apropie călare de căruţa noastră.

— Am putea sta puţin de vorbă, domnule Daniels?

— Sigur că da, răspunse tata, trăgând de hăţuri. Fetelor, care dintre voi vrea să ia în primire calul lui Rob?

— Eu, se oferi Katie.

— Eu am să merg o bucată de drum cu Jeremiah, spusei, sărind jos din căruţă şi dând fuga la logodnicul meu.

Jeremiah mă ajută să încalec în spatele lui, Katie se sui în şa pe calul lui Rob, iar Rob se aşeză pe capră, lângă tata.

— Ţi-a venit vreo idee, fiule? îl întrebă tata, după ce

pornirăm mai departe.

— Da, domnule Daniels, i-am pomenit de asta lui Katie cu ceva vreme în urmă, dar nu voiam s-o spun de faţă cu toţi înainte de a mă consulta cu dumneavoastră şi cu domnul Ward.

— Despre ce-i vorba, fiule?

— Ştiu că deocamdată nu aveţi niciun plan concret... dar sperasem că eu şi Katie ne vom putea stabili undeva aproape de familia mea. Iar sora dumneavoastră trăieşte în Philadelphia şi, din câte am înţeles, acolo aţi copilărit cu toţii.

— Da, nu departe de oraş.

— Ei bine, lângă localitatea unde trăiesc eu este o proprietate frumoasă de vânzare, cu două case şi 50 de acri de pământ mănos. Katie mi-a spus că familia dumneavoastră se trage din părţile acelea, iar acolo sunt cât se poate de sigur că Henry, Josepha, Jeremiah şi Mayme vor fi priviţi cu mai multă bunăvoinţă.

Tata dădu din cap, vădit interesat de ceea ce îi spunea Rob.

— Domnul Evans creşte cai, vaci şi oi şi cultivă porumb dulce, roşii, grâu şi cartofi.

— Şi de ce vrea să vândă ferma?

— I-a murit soţia acum câţiva ani şi vrea să se mute la New York, să fie aproape de familia fiului său.

— Hm... sună interesant. Du-te să vorbeşti şi cu frate-meu Ward, iar apoi sfătuieşte-te cu Katie. Dacă ei sunt de acord, vom discuta chestiunea cu toţi ceilalţi. Este fără doar şi poate o posibilitate demnă de luat în seamă.

58
În Nord

E uimitor cât de departe poţi să ajungi dacă o ţii statornic tot înainte.

Deşi nu străbăteam decât vreo 16–19 kilometri pe zi, după două săptămâni de călătorie, ne aflam deja în Virginia şi din ce în ce mai aproape de Baltimore, unde trăiau părinţii lui Rob, şi de statul Pennsylvania, unde trăiau Rob şi mătuşa Nelida – El în Hanooer, iar ea în Philadelphia.

După cele spuse de Katie în acea seară de neuitat, în timp ce stăteam adunaţi în jurul focului de tabără, şi după ce Rob ne-a vorbit tuturor de ferma de lângă Hanover, a început să înflorească în noi speranţa unei noi vieţi. Aşteptam entuziasmaţi să vedem ce ne rezervă viitorul, unde avea să ne călăuzească Dumnezeu paşii de acum încolo. Ceea ce trăiam ni se părea o mare aventură, precum călătoria lui Micah şi a Emmei spre Vest, sau fuga Josephei, cu ani în urmă, pe Calea Ferată Subterană. Noi nu ne îndreptam spre vest, ci spre Nord, şi nu eram nevoiţi a ne ascunde precum sclavii fugari, dar ne îndreptam cu toţii spre o nouă viaţă... Unde anume, n-o ştiam încă.

Tata a spus că aceia dintre noi care voiau să ia trenul sau să tragă la hotel de-a lungul drumului, o puteau face liniştiţi. Dar n-a vrut nimeni. Ne doream să rămânem împreună. Până şi mătuşa Nelida, care era mai puţin obişnuită cu greutăţile ca oricare dintre noi, era bucuroasă şi entuziasmată să trăiască o aventură atât de palpitantă alături de restul familiei.

Cu toate că nici nu văzuserăm încă ferma descrisă de Rob, nici că mai eram în stare să vorbim despre altceva. Tata şi unchiul Ward discutau deja despre posibilităţile oferite de proprietate; Henry cumpănea ce ar face altfel,

dacă ar avea şansa de a ridica o nouă casă pentru el şi Josepha; ori de câte ori ne aflam împreună, Jeremiah îmi vorbea de slujba pe care îşi dorea s-o găsească. Brusc, toată lumea avea idei, planuri, speranţe şi visuri noi. Cum se spune, tot răul e spre bine. Poate că, tot aşa, şi plecarea noastră din comitatul Shenandoah avea să ducă până la urmă la ceva bun.

În urma telegramei trimise de Rob, domnul Evans ne aştepta deja. La sosirea în Hanover, Rob ne conduse direct în oraş şi oprirăm chiar în faţa oficiului telegrafic. Arătam, fără doar şi poate, ca vai de noi, cu căruţele pline ochi cu fel şi fel de calabalâcuri, de la şei până la oale, tigăi şi polonice! Rob sări jos din şa şi dădu fuga să îl anunţe pe domnul Evans de sosirea noastră, după care trecu repede pe la biroul şerifului să îl salute pe John Heyes. Domnul Evans spuse că puteam face tabără la ferma lui şi chiar ne pofti să folosim liniştiţi casa şi şura până ce vom lua o hotărâre.

— Rob, fii bun şi condu-i dumneata până acolo, adăugă el în încheiere. Am să vă urmez şi eu numaidecât. Mă duc chiar acum să pun şaua pe cal.

Pe măsură ce ne apropiam, peisajul mi se părea din ce în ce mai cunoscut. Eu, Katie şi mătuşa Nelida străbătuserăm acelaşi drum... cu doar câteva luni în urmă! Tata devenea şi el din ce în ce mai gânditor.

— Ward, spuse el de îndată ce oprirăm şi ne dădurăm jos din căruţe, n-ai şi tu impresia că am mai fost cândva pe aici?

Îşi rotiră amândoi privirea de jur-împrejur. În faţa noastră se aflau o casă mare albă, o şură şi alte două-trei acareturi. La vreo 200 de metri, pe o colină ce se iţea la marginea unei dumbrăvi, se înălţa încă o casă, ceva mai mică.

— N-am fost niciodată superstiţios, zise unchiul

Ward, dar zău c-am simţit furnicături pe ceafă pe drum încoace. Ceva îmi spune că suntem aproape de ferma bunicilor.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse tata.

Ne adunaserăm cu toţii ciorchine în jurul lor şi îi ascultam cu sufletele la gură. Mi se făcuse şi mie pielea de găină!

— Nu pot să jur, fireşte, adăugă unchiul Ward. Au trecut cincizeci de ani de când n-am mai fost pe aici. Dar parcă ţin vag minte că mama şi tata ne-au adus pe undeva prin apropiere pe vremea când eram copii. Să fi tot avut vreo 6–8 ani pe atunci. Tu, Templeton, erai şi mai mic. Casa asta nu era atunci aici, dar drumul pe care am venit şi colina aceea... mi se par tare cunoscute.

Ajungându-ne din urmă, domnul Evans descălecă şi veni la noi.

— Haideţi să vă arăt casa.

Am pornit cu toţii după el, dar tata şi unchiul Ward păreau a fi cu gândul în altă parte. Atât ei, cât şi mătuşa Nelida îşi tot roteau ochii de jur-împrejur, scrutând câmpurile, pădurea şi păşunile din jurul casei.

Era o casă cu etaj, ceva mai mică decât cea de la Rosewood, dar mai mare decât multe dintre casele pe lângă care trecuserăm pe drum încoace. De îndată ce am păşit înăuntru, s-a întâmplat în sufletele noastre ceva ce ne-a dat de înţeles că am putea fi fericiţi acolo, că locul acela ne-ar putea fi cămin.

Domnul Evans ne arătă toate încăperile, apoi ne conduse afară pe uşa din dos. Tata şi unchiul Ward păreau în continuare mai interesaţi de împrejurimi decât de ceea ce ne arăta dânsul. Când am păşit în şură, tata inspiră cu nesaţ. îi lipsiseră, vezi bine, mirosurile acelea. Schiţă un zâmbet şi dădu încet din cap, parcă spunându-şi Da, mă văd trăind aici... îmi place locul ăsta.

Iar dacă lui îi plăcea, îmi plăcea şi mie. Şi era limpede că şi lui Katie îi place. Atunci cum să nu ne placă tuturor?

Domnul Evans îi trata pe Henry şi pe Josepha cu acelaşi respect ca pe tata şi pe unchiul Ward, de parcă nici n-ar fi băgat de seamă că sunt de culoare. Iar mie şi lui Jeremiah ne vorbea cu aceeaşi căldură cu care i se adresa şi lui Katie.

— Acolo, spuse domnul Evans, arătând spre clădirea de pe deal, e căsuţa pe care am construit-o acum câţiva ani pentru mine şi pentru nevastă-mea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, cu gândul că o fi de ajuns pentru noi doi după ce feciorul nostru o să se mute cu familia lui în casa cea mare. Dar lucrurile nu s-au întâmplat aşa, iar casa a rămas goală.

După ce ne-a arătat şi căsuţa de pe colină, ne-am răsfirat care pe unde, fiecare adâncit în gândurile sale. Am văzut că Henry se îndepărtează de mână cu Josepha, iar la un moment dat o cuprinde cu braţul. Pesemne că, după tot zbuciumul prin care trecuse, o apucase iar plânsul, iar Henry încerca să o îmbărbăteze. Micuţa Seffie ajunsese în sfârşit în Nord.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Evans, începu unchiul Ward, este o fermă frumoasă, nimic de zis, dar... se afla cândva prin apropiere o veche gospodărie de quakeri... Ai cumva habar ce s-a ales de ea?

— Ştiţi de vechea fermă a quakerilor?? se miră domnul Evans. Da, e aici, la vreo trei kilometri distanţă... de-a lungul acestui drumeag de pământ, adăugă el, arătând spre cărarea ce pornea dindărătul şurii. Se mai poate ajunge acolo şi cotind de pe drumul principal, dar atunci ai de străbătut nu trei, ci aproape cinci kilometri.

— Casa e locuită? întrebă tata.

— Nu... nu trăieşte nimeni acolo de ani de zile. Dar e

tot a mea – o vând împreună cu restul fermei. Aveam de mult de gând să o pun la punct. Dar acum că fiul meu şi familia lui nu se mai întorc aici, vând toate cele trei case. Am încercat eu să o mai peticesc pe ici şi colo pe cea veche, dar tot mai are nevoie de o mulţime de reparaţii. La drept vorbind, chiar în vara asta am tocmit un om să repare acoperişul.

— Am putea s-o vedem? întrebă tata.

— Sigur... de ce nu? răspunse domnul Evans niţel nedumerit, întrebându-se probabil în sinea lui cum de o casă veche şi dărăpănată părea să îi intereseze mai mult pe potenţialii cumpărători decât cele două noi. Drumul e accidentat şi plin de hârtoape, aşa că mai bine lăsăm căruţele aici şi mergem călare.

Ne-am dus cu toţii, în afară de Henry şi de Josepha, care au rămas să îşi tragă sufletele în casa cea mare. Peste douăzeci de minute purcedeam deja într-acolo, eu şi jeremiah călare pe un cal, Rob şi Katie pe un altul.

Misterioasa emoţie pe care o simţiserăm cu toţii în drum spre fermă îşi găsi explicaţie de cum dădurăm cu ochii de casa cea veche. Era chiar casa pe care o vizitasem împreună cu Katie şi cu mătuşa Nelida – vechea gospodărie Daniels!

Tata şi unchiul Ward descălecară, clătinând uluiţi din cap.

— Asta-i casa, murmură tata. Nu-i aşa, Ward?

— Ce casă? întrebă domnul Evans, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Dacă eu şi fratele meu nu ne înşelăm, răspunse tata, această casă a aparţinut cândva familiei noastre.

— Nu vă înşelaţi, interveni mătuşa Nelida. Ward... Templeton, haideţi să vă arăt ceva.

Zicând acestea, ne conduse pe toţi până la micul cimitir de lângă casă. Domnul Evans o urmă la rându-i,

vădit surprins să vadă că ştie atât de bine drumul. Tata, unchiul Ward şi mătuşa Nelida se opriră în faţa locurilor de veci, fixând cu pioşenie numele trecute pe pietrele de mormânt.

— Aici am fost vara asta împreună cu fetele, zise într-un târziu mătuşa Nelida.

— Aceasta e casa de care mi-ai vorbit?? o întrebă Rob uimit pe Katie. Habar nu aveam că face parte din ferma Evans. E de necrezut că, după toate câte s-au întâmplat, v-au purtat paşii chiar aici!

— Daniels – fireşte! făcu domnul Evans, luminându-se la faţă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am mai văzut pietrele astea de mormânt, dar n-am dat mare importanţă numelor. Eu am cumpărat ferma, cu tot cu vechea gospodărie, cu ani în urmă, când familia Daniels nu mai trăia aici. Ştiţi cumva când au vândut casa?

— Nu sunt sigur, răspunse tata. Tu ştii, Nelida?

— Cred că pe vremea bunicilor noştri, când toată familia s-a mutat mai aproape de Philadelphia.

— Ei bine, pesemne că a sosit timpul ca vechea fermă să se întoarcă în familia Daniels, spuse Ward.

— Fără doar şi poate, frate Ward, încuviinţă tata.

Uneori lucrurile se petrec mai repede, alteori, mai greoi. Am fi putut, bag seama, să chibzuim la asta săptămâni sau luni în şir, să vedem şi alte case de vânzare şi apoi să stăm în cumpănă un an întreg. Totuşi, ceva ne spunea tuturor că acesta era locul potrivit în care să începem o nouă viaţă împreună. În clipa în care tata şi unchiul Ward au văzut numele „Daniels” gravat pe pietrele acelea de mormânt, au ştiut amândoi că se întorseseră acasă. Aşa că nu ne-a luat mult să luăm hotărârea de a cumpăra ferma domnului Evans. Rob lucra chiar în Hanover, părinţii lui locuiau la nici 80 de kilometri distanţă, iar mătuşa Nelida putea ajunge cu trenul din Philadelphia

în doar două ceasuri. Preţul pe care îl cerea domnul Evans pe întreaga fermă, cu tot cu cele trei case, mobilier şi echipamente de lucru, era doar jumătate din suma pe care preconiza tata că o vom primi în cele din urmă de la domnul Watson. Ne puteam instala aşadar imediat, căci casele erau toate mobilate. Iar domnul Evans era nespus de fericit că îşi poate vinde ferma unor oameni care au s-o îndrăgească şi care au deja rădăcini adânci în locul acesta. S-ar putea zice că, dintre noi toţi, el era cel mai fericit!

Cred că intuise de la bun început că îi vom cumpăra ferma. La sfârşitul acelei prime întâlniri, când tata spuse că ar trebui să căutăm un hotel, domnul Evans ripostă, râzând, că n-are să fie nevoie de asta – eram bine-veniţi să facem tabără la ferma lui. După ce călătoriserăm în ultimele săptămâni ca nişte nomazi, mai puteam petrece, vezi bine, câteva nopţi sub cerul liber. Încă din prima noapte, domnul Evans insistă însă ca noi, femeile, să ocupăm camerele libere din casă şi să folosim bucătăria şi celelalte dependinţe după bunul nostru plac. Şi nu îşi regretă deloc hotărârea, căci în felul acesta, pe parcursul zilelor ce urmară apucă şi el să se bucure, alături de noi toţi, de bunătăţile pregătite de Josepha! A doua zi, Katie plecă împreună cu Rob la Baltimore, să le facă o vizită Paxtonilor.

Mătuşa Nelida mai rămase cu noi vreme de trei zile, după care tata şi unchiul Ward o conduseră la gară şi o puseră pe tren. Nu cred că mătuşa îşi dorea să plece. Orişicum, n-am stat mult timp despărţiţi, căci după aceea a început a ne vizita cel puţin o dată pe lună. Cu timpul, camera de oaspeţi a ajuns bunăoară să fie numită „dormitorul mătuşii Nelida”. În mai puţin de o săptămână, Jeremiah îşi găsi o slujbă la un depozit de cereale de lângă Hanover, aflat la nici şase kilometri depărtare de casă, iar tata şi unchiul Ward începură demersurile pentru

cumpărarea fermei.

De îndată ce ne-am instalat, tata le telegrafie lui Herb Watson şi domnului Taylor, la banca din Greens Crossing. Domnul Watson ne achitase deja toate impozitele. Tata aranjă cu domnul Taylor închiderea conturilor noastre bancare, iar acesta ne trimise toate actele la semnat. Domnul Watson sugeră ca tata şi unchiul Ward să se întoarcă la Greens Crossing pentru reglarea socotelilor peste câteva săptămâni, după ce va fi vândut recolta de bumbac firmei din Charlotte.

La întoarcerea lor, cu banii primiţi de la domnul Watson pe Rosewood, am cumpărat ferma domnului Evans, noul act de proprietate avându-i drept titulari pe tuspatru, la fel ca înainte, şi ne-au mai rămas destui pentru toate cheltuielile necesare şi pregătirea recoltei de anul următor.

Era timpul să începem o nouă viaţă.

59
Bine-veniţi

— Ce nume să dăm fermei? întrebă unchiul Ward odată ce hotărârea fu luată.

— Ce-ar fi să-i zicem Noul Rosewood? sugeră Katie.

Ne uitarăm unii la alţii, apoi tata exclamă râzând:

— Atunci trăiască Noul Rosewood!

Nu era zi în care tata şi unchiul Ward să nu meargă călare până la vechea fermă Daniels. Zona era încă populată de numeroase familii de quakeri. Ştiau amândoi că acolo au să îşi petreacă tot restul vieţii şi asta îi umplea de mulţumire şi de pace sufletească.

Încă înainte să se întoarcă Rob şi Katie din Baltimore, se şi apucară de renovare.

Domnul Evans prinse atâta drag de noi – îndeosebi de tata şi de unchiul Ward – că, nemaiaşteptând până la semnarea actelor finale, stărui să ne instalăm cu toţii în casă înainte de venirea iernii. Sosiserăm în a treia săptămână din octombrie şi vremea începea să se strice. Şi uite aşa, după doar câteva zile, eu şi Katie împărţeam o cameră, iar tata şi unchiul Ward, o alta. Casa avea cinci dormitoare, un salonaş frumos, o bucătărie, mai mică decât cea de la Rosewood, dar numai potrivită pentru noi, şi, spre marea noastră încântare, o baie interioară, cu albie pentru spălatul rufelor şi o cadă legată la pompă şi la o sobă pentru încălzirea apei, cu scurgere în exterior – o minunăţie, zău aşa!

Jeremiah se mută în oraş, la pensiunea unde locuia Rob de când venise în Hanover împreună cu şeriful Heyes. Din moment ce era doar un aranjament provizoriu, proprietăreasa s-a învoit ca Jeremiah să împartă odaia cu Rob şi să plătească o sumă modică doar pentru masă.

Henry şi Josepha stăteau în căsuţa pe care o

construise domnul Evans cu gând să se retragă acolo împreună cu nevasta lui după ce fiul lor va prelua cârma fermei şi se va muta în casa cea mare. Cum însă lucrurile nu se întâmplaseră aşa, casa rămăsese nelocuită vreme îndelungată.

În mai toate serile, cinam împreună cu toţii, exact cum făceam la Rosewood, doar că tot ce ne înconjura acum-relieful, „vremea, sunetele, peisajul – era diferit. Chit că nu ne-a fost uşor să ne obişnuim cu schimbarea, în scurtă vreme am revenit la vechea noastră rutină şi ne-am pus pe treabă. Căci atunci când ai inima întristată, nu se află pe lume leac mai bun decât munca, iar noi eram cu toţii oameni muncitori. Toate la ferma domnului Evans erau într-o stare excelentă, dar unde este voinţă, se găseşte întotdeauna ceva de făcut. Tata şi unchiul Ward bunăoară plănuiau să desţelenească imaşuri, să defrişeze păduri, să facă drumuri şi să îngrădească unele porţiuni de teren, iar domnul Evans era la fel de entuziasmat ca ei de toate aceste planuri.

În fiecare zi se duceau tustrei călare la vechea reşedinţă Daniels şi se puneau a trebălui cu mare hărnicie, făcând curăţenie, reparaţii şi mobilând încăperile de la etaj. Uneori eu, Josepha şi Katie mergeam cu ei să le dăm o mână de ajutor, alteori rămâneam la ferma domnului Evans, căci şi acasă la dânsul se găseau o mulţime de lucruri de făcut. Nu-i, vezi bine, uşor să te muţi într-o casă nouă, unde nu ştii rostul lucrurilor şi totul ţi-e străin – cu scaune, paturi, dulapuri care au aparţinut cândva unei alte familii. Casa era mai puţin spaţioasă decât cea de la Rosewood, dar se afla mult mai aproape de oraş, ceea ce constituia un mare avantaj. Cei din partea locului erau drăguţi şi primitori şi nu ne-a luat mult să legăm noi prietenii. Aproape zi de zi, eu, Katie şi Josepha ne îmbrăcam frumos şi ne plimbam prin oraş, intrând prin

magazine şi făcând cunoştinţă cu oamenii. În scurtă vreme, eram deja recunoscute oriunde mergeam şi nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca vreun localnic să ne privească pe mine şi pe Josepha cu vrajbă din pricina culorii noastre.

Într-o zi, lucram tustrele în grădina de zarzavaturi din vechea gospodărie, ce nu mai fusese cultivată de ani de zile. Dădeam care cu sapa, care cu săpăliga, să prăşim şi să afânăm pământul pentru însămânţarea de la primăvară, în vreme ce tata, unchiul Ward şi domnul Evans bocăneau de zor în casă. Deşi ne aflam la jumătatea lunii noiembrie şi frunzele copacilor se îngălbeniseră deja mai toate, vremea era încă îndeajuns de frumoasă cât să-ţi facă plăcere a lucra afară.

La un moment dat, ridicând privirea, văzurăm venind înspre noi o fetişcană de culoare, pe la 16–17 ani, cu o pâine în mână. Mi se părea atât de tânără! E năstruşnic că gândeam una ca asta când, cu doar câţiva ani în urmă, la o vârstă chiar mai fragedă decât a ei, Katie şi cu mine ne luptam să îngrijim singure de o plantaţie întreagă.

Doamne, câte se mai întâmplaseră în vieţile noastre!

— Voi fi-veţi noii noştri megieşi, spuse fata, împletind în vorba sa noul şi vechiul.

Avea glas de negresă, dar vorbea precum albii – într-un grai cu iz de altă dată ce îmi amintea de quakerii Brannon.

— Ne întrebam cine s-o fi mutat în casa cea veche. Fost-a goală vreme îndelungată, încă dinainte să mă nasc eu.

— Nu s-a mutat încă niciunul dintre noi aici, dar nădăjduim că o vom putea face cât de curând, răspunse Katie. Deocamdată locuim cu toţii în casa cea mare.

— În casa domnului Evans?

— Da. Noi vom cumpăra casa dânsului. îl cunoşti?

— Domnul Evans este prietenul nostru.

— Mă bucur să aud asta. Pe mine mă cheamă Katie Clairbome, iar ele sunt Josepha şi Mayme.

— Încântată de cunoştinţă, spuse fata, dând mâna cu fiecare în parte. Numele meu este Calebia Eaton. Trăiesc cu măicuţa şi cu tăicuţul în casa aceea, adăugă ea, arătând în depărtare.

Privind cu ochii mijiţi într-acolo, Josepha exclamă uimită:

— Aceea n-a fi cumva sfârleaza după care se călăuzeau sclavii fugari??

Uitându-mă în direcţia indicată de ea, recunoscui la rându-mi, în vârful hambarului, girueta în formă de cap de cal.

— Ba da, răspunse fata. Aşa ajuns-au aici, cu ani în urmă, tăicuţul şi măicuţa mea, Lucindy – urmărind dincotro bate vântul girueta. Amândoi fost-au sclavi în Sud, dar au fugit şi au venit aici pe Calea Ferată Subterană. Aici nu există sclavie. Eu nu am fost niciodată sclavă. Cel care lucrează pe câmpul acela este fratele meu, Broan. Şi el, şi măicuţa veni-vor să vă întâmpine cum se cuvine după ce or isprăvi treaba. Măicuţa spală azi rufele doamnei Mueller – pentru familia dumneaei lucrează şi ea, şi tăicuţul – şi de aceea m-a trimis acum pe mine, să vă aduc asta în chip de bun-venit, adăugă ea, întinzându-ne pâinea.

— Este încă aburindă! exclamă Katie.

— Am făcut-o chiar în dimineaţa aceasta, răspunse fata zâmbind.

— Îţi mulţumim din suflet, este un gest minunat, spuse Katie. Te rog să îi transmiţi salutări mamei tale.

— Am să-i transmit. O zi bună şi Domnul fie cu voi.

60
Un nou început

Am reuşit să încheiem repede toate formalităţile şi să cumpărăm ferma, iar domnul Evans s-a mutat în Nord încă înainte de finele anului, apucând să petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de familia fiului său.

Până în primăvara anului următor, 1871, ne-am acomodat întru totul cu noul nostru cămin. Henry şi Josepha ocupau mai departe locuinţa mai mică de pe fosta fermă Evans, dar aveau de gând să cumpere de la noi câţiva acri de teren pe care să îşi construiască o nouă casă. Vechea gospodărie Daniels era aproape ca nouă, iar tata şi unchiul Ward plănuiau să se mute acolo de îndată ce vor fi încheiat lucrările de renovare.

Tot acolo, la vechea fermă, ne-am căsătorit afară, în aer liber, eu cu Jeremiah, iar Katie cu Rob, în luna mai a aceluiaşi an. La nuntă au venit mai multe familii din Hanover, dintre care nu au lipsit, fireşte, Muellerii şi Eatonii. Le-am trimis invitaţii, în Virginia, Brannonilor şi Davidsonilor, iar ei ni s-au alăturat cu drag, la fel cum au făcut-o doamna Hammond, domnul Thurston şi domnul Watson din Greens Crossing şi domnul Evans, care s-a întors special pentru această ocazie de la New York.

Cununia a fost oficiată de pastorul Paxton, iar printre invitaţi s-au aflat, cum era şi firesc, numeroase neamuri şi cunoştinţe de-ale lui Rob din şi de pe lângă Baltimore. Şeriful Heyes, care devenise unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Rob, era şi el, desigur, alături de noi.

Era o zi însorită şi caldă şi întreaga natură emana mireasma proaspătă a noii vieţi ce creştea de jur-împrejurul nostru.

Eu şi Katie ne-am pregătit în vechea casă Daniels care, după renovare, se învârtea după soare, nu alta, de

frumoasă şi modernă ce era.

Josepha, mătuşa Nelida, doamna Hammond şi Lucindy Eaton ne ajutară să ne îmbrăcăm şi să ne aranjăm părul. Rochiile noastre de mireasă, făcute la comandă de o croitoreasă din Philadelphia, prietenă cu mătuşa Nelida, erau amândouă albe, dar cât se poate de diferite. A lui Katie, bunăoară, era plină de danteluri şi de volănaşe, precum cele pe care le purtaseră ea şi măicuţa ei înainte de război, pe când a mea era mai practică, să zicem aşa. Voiam o rochie pe care s-o mai pot purta şi cu alte ocazii; aşa ar fi procedat, pasămite, mămuca înainte de război. Doamne, câte se mai schimbaseră de atunci! Cele patru femei ne aranjară părul cu bucle şi cosiţe împodobite cu flori. Katie arăta de-a dreptul minunat şi mă încredinţă că şi eu arăt la fel de încântător. Eram, bag de seamă, două mirese frumoase.

Zvonul de cai şi trăsuri nu conteni o oră întreagă. Când păşirăm într-un sfârşit afară, nu ne veni să credem câtă lume se adunase. Abia ce ne stabiliserăm în ţinut şi aveam deja mai mulţi prieteni decât avuseserăm vreodată la Greens Crossing! După ce ne străduiserăm ani de zile să ne ascundem de ochii lumii şi să trecem neobservate... iată-ne acum în centrul atenţiei!

Nuntaşii se dădură la o parte, făcându-ne loc să trecem şi, pe acordurile unui vechi cântec de nuntă de-al negrilor, intonat de Josepha, pornirăm cadenţat spre locul în care ne aşteptau mirii şi pastorul, tatăl lui Rob. S-ar putea zice, bag seama, că eu şi Katie, respectiv Jeremiah şi Rob, ne eram unii altora domnişoare şi cavaleri de onoare. Când începu Josepha să cânte încet, cu vocea ei profundă şi răscolitoare, se aşternu o linişte solemnă peste mulţime. Aveam o senzaţie cum nu mai încercasem în toată viaţa mea. Glasul ei şi melancolia melodiei redau cum nu se poate mai bine ce însemna să fii negru în acea

epocă din istoria naţiunii noastre. Şi numai cineva ca Josepha, care cunoscuse ani de zile lanţurile sclaviei, ar fi putut intona cântarea cu simţirea pe care i-o insuflă ea în ziua nunţii noastre... Era un cântec despre ce înseamnă să visezi la libertate, ca până la urmă să găseşti libertatea unei noi vieţi, într-un alt loc, alături de omul iubit. Un cântec despre visul împlinit al libertăţii şi cel al iubirii. Era ca şi cum, pe lângă a ne dărui acompaniamentul perfect pentru nunta noastră, Josepha cânta despre propria ei viaţă, despre însăşi istoria sclaviei, ca să ne dăm cu toţii seama că sclavajul ţine de trecut şi n-are să se mai repete vreodată.

Şi, cu toate că atunci când Katie îl luă de braţ pe unchiul Ward, iar eu pe tata, şi pornirăm încet prin mulţime, radiam amândouă de fericire şi toţi nuntaşii erau numai zâmbet, bucurându-se alături de noi, în acele câteva minute cât răsună cântecul Josephei, o solemnitate gravă se pogorî asupra întregii adunări. În vreme ce Josepha cânta, grandoarea tristă şi totodată victorioasă a cântecului, evocând măreţia luptei pentru libertate pe care o duseseră atâţia oameni, ne mişcă pe toţi până în adâncul sufletului. Katie şi cu mine simbolizam parcă atât trecutul pe care îl lăsa în urmă naţiunea noastră, cât şi triumful şi speranţa viitorului.

Îmi plimbai privirea peste cei care veniseră la nunta noastră; unii stăteau aşezaţi, alţii în picioare. Doamne, cât îmi erau de dragi cu toţii!

Katie nu fusese, desigur, sclavă ca mine, dar se alăturase cauzei noastre şi luptase pentru libertatea mea în fel şi chip. Nici cu gândul n-am fi gândit că strădaniile noastre de a salva Rosewood de la pieire or să ne poarte paşii aici, la sute de kilometri depărtare, în sudul Pennsylvaniei, unde strămoşii noştri îşi întemeiaseră primul lor cămin pe pământ american. Fusese o călătorie

lungă, întocmai precum cea despre care cânta Josepha, iar acum Katie şi cu mine păşeam spre un viitor luminos, speram noi... în care visul libertăţii şi al iubirii putea să devină în sfârşit realitate pentru amândouă. Fuseserăm surori, verişoare şi prietene.

Iar acum eram pe cale să devenim femei măritate!

După ce vocea Josephei se stinse încet, înaltă şi duioasă, în adierea lină a vântului primăvăratic, vreme de câteva secunde toată lumea păstră o tăcere solemnă, pătrunsă de mesajul răscolitor al vechiului imn de-al negrilor, cu gândul la crunta istorie a rasei negre.

Când dădurăm cu ochii de Rob şi Jeremiah care stăteau în faţa noastră, îmbrăcaţi la patru ace, ne reapăru însă numaidecât zâmbetul pe faţă!

În cele din urmă, glasul pastorului Paxton rupse tăcerea.

— Dragii noştri, începu el, ne-am adunat azi aici pentru a uni prin taina sfintei căsătorii nu doar una, ci două perechi. Toţi cei care cunosc povestea acestor două tinere remarcabile ştiu că este cât se poate de potrivit să fie cununate în felul acesta.

Ne privi pe rând pe tuspatru, apoi continuă:

— Vă puteţi da seama ce fericire este pentru mine să îl pot cununa pe propriul meu fiu. Mai presus de aceasta însă, azi sărbătorim viaţa şi lucrarea înnoitoare pe care o săvârşeşte Cristos în inimile îndurerate. Fiecare dintre aceşti patru tineri care stau acum în faţa mea a trecut prin durerea pierderii unor fiinţe dragi. Din pricina cruzimii inumane a unui război cumplit şi a urmărilor lui, Kathleen şi Mary Ann şi-au pierdut fiecare întreaga familie. Jeremiah, mama ta a murit din cauza odioasei instituţii care a fost sclavajul. Robert, tu şi întreaga noastră familie am suferit pierderea scumpei tale surori, care a murit într-un atentat criminal a cărui ţintă eram eu.

Ştiţi, aşadar, tuspatru ce înseamnă suferinţa. Chiar dacă azi fiinţele dragi pe care le-aţi pierdut nu vă pot fi alături în carne şi oase, am convingerea că se bucură pentru voi din ceruri, aşa cum ne bucurăm noi toţi. Şi ne bucurăm că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al vieţilor perfecte, ci al vindecării şi al reînnoirii care, din tragedie, este mereu în stare să făurească o nouă viaţă. Fiecare dintre voi stă mărturie acestei renaşteri spirituale. Povestea voastră este o poveste a bunătăţii ce ia naştere din înfrângere, o poveste a speranţei ce izvorăşte din doliu, a bucuriei ce se naşte din suferinţă şi a iubirii ce înfloreşte din deznădejde. Aşa cum îmi aminteşte mereu fiul meu, dragostea din inima lui Dumnezeu pentru întreaga Sa creaţie este nemărginită şi aşijderea este puterea Sa înnoitoare.

Nu vă promit că începând de astăzi veţi avea parte numai de fericire şi că cerul vieţii voastre nu va mai fi acoperit de niciun nor. Trăim într-o lume prea imperfectă ca să vă pot face o astfel de promisiune. Totuşi, cred că vă pot promite că viaţa lui Dumnezeu va creşte mai departe în sufletele voastre, dacă îi daţi voie, şi că vieţile voastre împreună vor fi, prin urmare, mereu binecuvântate. Ne bucurăm alături de voi că v-aţi găsit unii pe alţii, că împreună aţi descoperit iubirea şi că, maturizându-vă spiritual, aţi devenit cu toţii mai puternici. Nici că s-ar găsi o temelie mai trainică pentru căsătorie!

Pastorul îşi ridică privirea şi întrebă zâmbind:

— Cine le dă pe aceste femei în căsătorie acestor bărbaţi?

Tata şi unchiul Ward se uitară unul la altul, apoi la mine şi la Katie.

— Noi le dăm, răspunseră ei într-un glas, după care se duseră să se aşeze lângă mătuşa Nelida.

Pastorul Paxton ne privi pe tuspatru şi se opri cu

privirea asupra fiului său.

— Robert Paxton, începu el, o iei pe această femeie să-ţi fie soaţă, s-o ai alături şi să-i fii credincios de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Rob.

— Kathleen Clairborne, spuse pastorul, întorcându-se spre Katie, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ şi să-i fii credincioasă...

Năstruşnică mai e mintea omului Mă străduiam să ascult vorbele pastorului, dar brusc mă năpădiră o mulţime de amintiri.

Cum ar fi bunăoară amintirea primei mele întâlniri cu Katie, după ce ne fuseseră ucise familiile...

Păşii şovăielnică în ceea ce părea a fi bucătăria casei. Ridicând privirea, încremenii locului. În prag stătea o fată albă, cu un an, doi mai mică decât mine. Mă privea cu ochii mari, mai îngrozită parcă decât eram eu însămi.

Purta o cămaşă de noapte roz şi papuci cu blăniţă, pătaţi de sânge. Chipul îi era nefiresc de palid, chiar şi pentru o albă.

Mă zgâii năucă la ea, şi ea la mine, şi rămaserăm câteva clipe aşa, mute ca două statui – una albă, iar cealaltă de culoare.

Apoi o văzui clipind, dar de spus, niciuna dintre noi nu spuse nimic. Nu ştiam ce se petrece, darămite ce să spunem!

— A... a murit mama, scânci ea într-un târziu.

Sunetul glasului ei, primul glas omenesc pe care îl auzeam în ziua aceea, avu darul să mă readucă în simţiri.

Pornii încet spre ea. Fata rămase nemişcată, privindu-mă cu ochii ei mari şi neajutoraţi.

Apoi, dintr-odată, ne trezirăm una în braţele

celeilalte, plângând amândouă în hohote.

Şi amintirea nopţii în care Katie îmi împărtăşise temerarul ei plan...

Strigătele ei mă deşteptară în miez de noapte.

— Mayme... Mayme!

Sării îngrozită jos din pat şi dădui fuga afară pe hol. Tocmai atunci Katie ieşi valvârtej din dormitorul ei, cât pe ce să mă doboare.

— Mayme... Mayme, mi-a venit o idee grozavă! strigă ea, trăgându-mă de mână. Hai la mine în odaie să îţi spun la ce m-am gândit.

O urmai buimăcită şi Katie se puse imediat pe turuit.

— Chiar tu ai spus-o cu gura ta, Mayme, că o să dăm de necaz dacă suntem găsite singure la Rosewood. Tocmai asta m-a făcut să înţeleg ce avem de făcut – nu trebuie decât să ne asigurăm că n-are să afle nimeni că suntem singure. O să lăsăm impresia că *nu* suntem singure! Că mama şi tata sunt în continuare aici. Dacă avem grijă să nu ne dăm de gol, nu ne va afla nimeni secretul. Nici unchii mei, nici cei din Greens Crossing!

Şi ziua în care tata, înainte să ştiu că este tatăl meu, a descoperit că familia surorii sale murise...

Purta o cămaşă albă cu volane, închisă în faţă cu nasturi ludoşi. Chiar dacă părea sleit de puteri şi hainele-i erau ponosite; eu nu văzusem în viaţa mea bărbat mai fercheş.

Mă oprii în prag, privindu-i. Katie stătea nemişcată în faţa unchiului ei, pironind podeaua. Bărbatul aruncă nedumerit o privire în jur, ca şi cum ceva nu i s-ar fi părut a fi la locul lui. Se uită la mine şi, scrutându-mi chipul vreme de câteva clipe, avu o uşoară tresărire. Apoi îşi întoarse privirea spre Katie şi faţa îi deveni gravă.

— Kathleen, socotesc că-i vremea să îmi spui ce se petrece. Rosalind n-ar fi plecat fără tine în călătorie, iar

dacă s-ar fi dus până în târg, trebuia să se fi întors până acum. Vreau să ştiu ce îmi ascunzi.

Stând în spatele ei, văzui cum Katie începe să tremure.

— Of, unchiule Templeton, suspină ea, mămica a murit! Au murit cu toţii!

Nu îşi mai putu zăgăzui lacrimile înfrânate luni de zile şi o podidi un plâns cu suspine, de ţi se rupea sufletul ascultând-o. Bărbatul se făcu alb la faţă.

Rămase năuc, cu privirea pierdută în gol. Katie se aşeză lângă el, îl cuprinse cu braţele şi, lăsându-şi capul pe grumazul lui, izbucni iar în lacrimi.

Peste câteva minute, ieşiră amândoi din casă şi porniră, ţinându-se de mână, spre locul în care erau îngropaţi părinţii şi fraţii lui Katie.

În dreptul mormintelor, se opriră tăcuţi şi rămaseră vreme îndelungată cu ochii plecaţi spre cele patru pietre funerare, într-un târziu, bărbatul îşi petrecu încet braţul pe după umerii nepoatei sale şi o trase spre el. Katie îşi lăsă capul pe braţul lui şi începu iar să plângă.

Toate acestea mi se perindară prin gând într-o fracţiune de secundă. îmi întorsei privirea spre Katie. Nu îmi venea să cred că fetiţa neajutorată de odinioară şi tânăra femeie ce stătea acum lângă mine, radiind de fericire şi de frumuseţe în rochia ei albă de mireasă, sunt una şi aceeaşi persoană! îmi ajunse iar la urechi glasul pastorului:

—...de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, să-l iubeşti şi să-l preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Katie în şoaptă, înfiorată de emoţie.

Pastorul Paxton se întoarse spre Jeremiah.

— Jeremiah Patterson, o iei pe această femeie să-ţi

fie soaţă... Gândul îmi zbură din nou aiurea, de astă dată la prima dată în care l-am văzut pe Jeremiah...

— ’Neaţa, donşoară Kathleen.

Când mă întorsei să văd cui îi aparţinea glasul acela prietenos, zării pe marginea trotuarului un negru înalt şi slab ce îşi ridică pălăria, zâmbind cu toată faţa.

— Bună ziua, Henry, îl salută Katie, oprind căruţa.

Lunganul se apropie. Zăbovi o clipă cu privirea asupra mea, dar eu rămăsei cu ochii aţintiţi înainte – chit că nu-mi venea uşor, pentru că la câţiva paşi în urma lui venea un băiat de culoare cam de acelaşi stat cu el, ce părea să fie de-o seamă cu noi două, Băiatul mă cerceta la rându-i cu coada ochiului.

— Ce mai face mămuca dumitale, donşoară Kathleen? întrebă negrul mai vârstnic.

— Ăă... toate merg cât se poate de bine, Henry, răspunse Katie. O expresie stranie alunecă peste chipul negrului. Ce gânduri i-or fi trecut prin cap, nu ştiam.

Henry făcu o pauză, apoi adăugă, arătând spre băiatul de lângă el:

— Nu cred că-l ştiţi pe fecioru meu, Jeremiah. Jeremiah, dânsele sunt donşoara Kathleen şi donşoara Mayme.

Flăcăul îşi scoase pălăria ponosită de pe cap, rămase o clipă cu ochii-n pământ, foindu-se stingher, apoi îşi ridică privirea spre căruţă şi murmură:

— Bucuros de cunoştinţă.

Şi seara în care Jeremiah m-a cerut de nevastă...

Emma lăsase uşa de la intrare crăpată. În prag, aştepta Jeremiah cu un bucheţel de flori în mână. Era fâstâcit, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, şi mirosea a apă de liliac, ceea ce era şi mai neobişnuit!

Am simţit numaidecât că mi se înfierbântă ceafa şi obrajii.

— Poftim, astea-s pentru tine, zise el, întinzându-mi florile.

Le-am luat zâmbind.

— N-ai vrea să facem o plimbare? întrebă el.

Ne îndepărtarăm împreună de casă. Intuiam că această vizită a lui Jeremiah se deosebea de celelalte şi bănuiam şi care ar putea fi scopul ei. Jeremiah era emoţionat din cale afară. Poate că l-aş fi compătimit de nu m-aş fi perpelit şi eu de emoţie. Aveam deja răspunsul pregătit, în caz că avea să îmi pună *acea* întrebare.

— Vorbit-am deunăzi cu tătucu' tău, spuse el în cele din urmă. Se fac aproape trei ani de când trăiesc acilea-n Greens Crossing şi socotesc că sosit-a vremea să ne gândim la oareşice lucruri. Care vasăzică... hm... l-am întrebat pe dom' Templeton dacă mă socoteşte vrednic de tine. Şi dânsu a zis că da, ba chiar ar fi mândru să-mi spuie fiu. După aia mi-a strâns mâna şi mi-a spus să stau de vorbă cu tine, aşa că iacă venit-am şi te-ntreb, bag seama, de vrei să fii nevasta mea.

Dumnezeule mare, rostise toate astea pe nerăsuflate!

Uneori vorbele îţi vin buluc şi te încurci în ele. Alteori nu-ţi găseşti cuvintele pentru că nu ai, pur şi simplu, multe de spus. De astă dată, eu *voiam* să spun o mulţime de lucruri, dar parcă mi se legase limba, nu alta!

— Sigur că vreau să fiu nevasta ta, Jeremiah, i-am zis eu într-un sfârşit cu glasul şoptit. Tu eşti singurul bărbat pe care mi l-aş putea dori de soţ. Sunt atât de fericită când eşti cu mine! Te iubesc şi... da – da, vreau din toată inima să mă căsătoresc cu tine!

Gândurile îmi reveniră iar în prezent. Doamne, cât ne mai maturizaserăm între timp şi noi doi!

—...s-o ai alături şi să-i fii credincios de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în

sănătate, s-o iubeşti şi s-o preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da, răspunse Jeremiah hotărât, după care se uită surâzând la mine.

Îmi veni, în sfârşit, rândul şi mie.

— Mary Ann Daniels, spuse pastorul, îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ şi să-i fii credincioasă de azi înainte, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie, în boală şi în sănătate, să-l iubeşti şi să-l preţuieşti până ce moartea vă va despărţi, aşa cum e porunca Domnului?

— Da.

Pastorul Paxton făcu o scurtă pauză, privindu-ne încă o dată pe tuspatru, după care continuă:

— Dat fiind că voi, Robert şi Kathleen, şi voi, Jeremiah şi Mary Ann, v-aţi exprimat în faţa Domnului şi a acestor martori dorinţa de a vă uni destinele, şi v-aţi jurat iubire şi devotament unul altuia, vă declar şi pe unii, şi pe ceilalţi, soţ şi soţie.

Jeremiah mă sărută, iar Katie şi Rob se îmbrăţişară şi se sărutară la rândul lor.

— Doamnelor şi domnilor, am onoarea să vi-i prezint pe domnul şi doamna Patterson, şi pe domnul şi pe doamna Paxton!

În momentul acela, toată lumea dădu fuga, care dincotro, să ne îmbrăţişeze, să ne sărute şi să ne ureze casă de piatră.

Peste doar câteva minute, doamna Hammond, Josepha, mătuşa Nelida, doamna Mueller şi Lucindy Eaton aduceau deja mâncare şi băutură pentru mesele pregătite afară, iar cineva începuse să cânte o melodie săltăreaţă la vioară. Şi, uite aşa, atmosfera sărbătorească a ţinut tot restul zilei.

Invitaţii nu îşi petrecură următoarele ceasuri doar felicitându-ne pe noi, proaspeţii însurăţei. Fiecare intră în

vorbă cu toţi ceilalţi, discutând cu însufleţire despre fel şi fel de lucruri. Era ca reuniunea unui mare grup de prieteni – o întreagă comunitate adunată laolaltă. În Greens Crossing, nu participaserăm niciodată la o astfel de petrecere, cu atât mai puţin la una la care să fie prezenţi albi şi negri deopotrivă!

Am fost mirată să aflu că doamna Davidson şi Lucindy Eaton erau deja prietene bune – Lucindy se adăpostise la Davidsoni în timpul călătoriei sale pe Calea Ferată Subterană. Tot aşa se cunoscuseră şi se împrieteniseră la rândul lor domnul Davidson şi domnul Mueller. Singurii care lipseau erau Micah şi Emma, care ne trimiseseră o telegramă. Ar fi fost mai bine să îi avem alături, dar era orişicum plăcut să ştim că se gândesc la noi.

Pe la jumătatea după-amiezii, i-am văzut pe tata şi pe domnul Davidson îndepărtându-se încet împreună, adânciţi în conversaţie. Ce n-aş fi dat să aud ce îşi spun!

Vreme de aproape o oră, cum toată lumea ţinea să ne felicite, Jeremiah, Katie, Rob şi cu mine abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă.

La un moment dat, făcând un pas îndărăt, numai ce mă lovesc de cineva. Întorcând privirea, nu mică îmi fu bucuria să văd că era chiar Katie! în mijlocul forfotei, iată-ne în sfârşit singure, chiar dacă numai preţ de o clipă, îmbrăcate în frumoasele noastre rochii albe de mireasă.

— Mayme!

— O, Katie!

În clipa următoare, ne ţineam deja în braţe, plângând amândouă. Mă gândii iar la prima noastră întâlnire şi cum, deşi nici nu ne cunoşteam pe vremea aceea, găsiserăm mângâiere una în braţele celeilalte. Aceste două îmbrăţişări, cea de atunci şi cea de acum, erau pasămite ca un început şi un sfârşit de carte, care cuprindeau între

ele o puzderie de poveşti.

Într-un târziu, făcurăm amândouă un pas înapoi şi Katie se uită adânc în ochii mei.

— Eşti fericită, Mayme?

— O, da!

— Şi eu.

— Mă bucur, Katie, mă bucur tare mult. Ce zi minunată! îţi mulţumesc pentru tot.

— Îmi promiţi că... vom rămâne prietene pentru totdeauna?

— Mai încape vorbă? Sigur că da!

— Eşti sigură că asta nu se va schimba acum că suntem femei măritate?

— Cât se poate de sigură. Orice s-ar întâmpla, noi vom rămâne mereu surori, verişoare şi prietene.

Katie mă îmbrăţişă din nou.

— Să ai o viaţă fericită, Mayme, îmi şopti ea la ureche. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Katie, şi îţi doresc din suflet să fii fericită la rându-ţi.

61
Restul vieţii noastre

Nu eu şi Katie, ci bărbaţii noştri au fost cei care au sugerat să ne petrecem prima parte a lunii de miere împreună, în după-masa aceea am fost conduşi cu alai la gara din Hanover să luăm trenul spre Philadelphia, unde rezervaserăm camere la hotel. După două zile în Philadelphia, am petrecut încă patru la New York, vizitând împreună oraşul. Apoi Katie şi Rob şi-au continuat călătoria spre vest, făcând o oprire în Pittsburgh şi o alta în Cleveland, iar eu şi Jeremiah am luat trenul spre nord, să vizităm Bostonul.

Pe când ne-am întors tuspatru acasă, tata şi unchiul Ward se instalaseră deja la vechea fermă Daniels, aşa că Rob şi Katie s-au mutat în casa cea mare, iar Jeremiah şi cu mine, în căsuţa de pe colină, căreia bărbaţii se pregăteau deja să îi anexeze încă două camere ca să fie îndeajuns de încăpătoare pentru o familie.

Henry cumpărase zece acri lângă hotarul vestic al fermei, cu teren bun pentru păşunat, iar el şi ceilalţi bărbaţi aşezaseră deja fundaţia şi ridicaseră primele ziduri a ceea ce avea să fie noua casă a Josephei. Între timp, cu toate stăruinţele noastre de a le oferi găzduire la oricare dintre noi, el şi Josepha ţinură morţiş să se mute cu tot ce aveau la faţa locului. Prinzând de veste la nunta noastră că Henry şi Josepha îşi clădesc o casă, domnul Mueller, Caleb Eaton şi mulţi alţi bărbaţi din ţinut se adunară să le dea o mână de ajutor. Şi, uite aşa, lucrând cu toţii cot la cot, peste numai două săptămâni Henry şi Josepha aveau deja ziduri de jur-împrejur şi un acoperiş deasupra capului. Mai rămâneau multe de făcut înăuntru, dar le era cald şi bine, iar Josepha nici că putea fi mai fericită. Henry se angajă o vreme la grajdul cu chirie din Hanover, dar visul lui, acum

că avea propriul său pământ, era să se ocupe cu creşterea cailor.

În cei patru ani cât rămase adjunctul lui John Heyes, Rob îi ajută cu sârguinţă pe tata şi pe unchiul Ward la muncile câmpului. După ce şeriful Heyes ieşi la pensie şi Rob îi luă locul, programul îi deveni însă prea încărcat ca să mai poată fi de mare ajutor la fermă.

Jeremiah, care continuă să lucreze la depozitul de cereale, ne ajuta la treburile gospodăreşti ori de câte ori putea. Cu timpul, am redus suprafaţa terenului cultivat, căci adevăru-i că nu aveam, vezi bine, nevoie de o recoltă atât de mare. Ş-apoi, aveam fiecare grădina şi animalele noastre.

La doi ani după ce m-am măritat cu Jeremiah, ni s-a născut o fetiţă, pe care am botezat-o Kathleen Ann. I-au urmat un băiat, Henry Micah, şi încă două fete, Sephira Ruth şi Emmaline Abigail. Nici că se găsea pe lumea asta bunică mai grijulie şi mai fericită decât Josepha. Iar tata şi Henry, ehei, tare mai erau mândri de nepoţeii lor de culoare!

Rob şi Katie au avut trei copii, doi băieţi şi o fată – Richard Daniels Paxton, Rosalind Mayme Paxton şi David Templeton Paxton.

Tata şi unchiul Ward şi-au petrecut tot restul vieţii la vechea fermă Daniels, muncind pământul. Visau să mai vadă o dată California şi chiar le-au scris despre asta lui Micah şi Emmei, dar de ajuns, n-au mai ajuns niciodată acolo. Cu timpul au devenit din ce în ce mai absorbiţi de lucrul cu caii lui Henry. La fel ca în Greens Crossing, toată lumea le spunea „fraţii Daniels”, Deosebirea era însă că aici toată lumea îi iubea.

Henry a ajuns să facă, în cele din urmă, ceea ce şi-a dorit toată viaţa: să crească şi să vândă cai. A vândut, rămânând el însuşi coproprietar, o iepşoară promiţătoare

unui dresor care a înscris-o la a treia etapă a Derby-ului din Kentucky, iar calul a terminat cursa pe locul trei. Să-i fi văzut pe Henry şi pe Josepha în tribună – el, tras la patru ace, iar ea îmbrăcată într-o rochie elegantă, cu o pălărie cu boruri largi pe cap! Păreau nişte aristocraţi de culoare din ţări străine, nu alta! După aceea, herghelia lor a început să aducă profit şi, peste doar câţiva ani, mica lor proprietate, pe care au botezat-o Ferma Patterson, era deja un renumit centru de dresaj, frecventat de oameni cu stare care veneau să-i ceară sfatul lui Henry cu privire la cai şi la dresarea acestora. Henry deveni cunoscut drept unul dintre cei mai pricepuţi crescători şi dresori din ţinut.

După şapte ani de muncă la siloz, Jeremiah era de acum şef de echipă când proprietarul, socotind că a sosit vremea să se retragă din activitate, hotărî să scoată firma la vânzare. Jeremiah îl întrebă dacă l-ar deranja să aibă drept cumpărător un bărbat de culoare, iar acesta răspunse că nu – dimpotrivă, ar fi bucuros să-i vândă lui depozitul, căci Jeremiah era unul dintre cei mai destoinici slujbaşi pe care îi avusese vreodată. Entuziasmat, Jeremiah discută chestiunea cu Henry, tata şi unchiul Ward, iar cu banii pe care ni-i împrumutară tustrei am reuşit să cumpărăm afacerea. Jeremiah nu dori să aducă numaidecât mari schimbări, zicând ci o aştepta ca oamenii să se obişnuiască întâi cu ideea că noul proprietar era un bărbat de culoare, în vârstă de doar 31 de ani. Totuşi, după doi ani, aşeză cu mândrie sub firma principală o placă mai mică pe care scria „Silozul Patterson” – şi cu timpul aşa au ajuns să îi spună toţi cei din ţinut. Cândva Jeremiah îmi zisese că şi-ar dori să aibă o rotărie a lui. Acum era proprietarul unui depozit de cereale care a ajuns în cele din urmă să fie mai mare şi mai înfloritor chiar şi decât depozitul domnului Watson. Ce mai, soţul meu era un întreprinzător de succes!

Între timp, în Greens Crossing, domnişoara Hammond devenise în sfârşit „doamnă” în toată puterea cuvântului, măritându-se cu domnul Thurston, care era văduv de ani de zile, şi îşi lăsase magazinul în grija unui burlac nou sosit în oraş, căruia îi închiriase şi apartamentul de deasupra prăvăliei. Ea trăia de acum la conacul soţului ei şi venea în târg o dată pe săptămână să plaseze comenzi şi să supravegheze mersul afacerii.

Câţiva ani mai târziu, şeriful Sam Jenkins luă parte la spânzurarea unui bărbat de culoare, crimă în urma căreia, în cadrul valului împotriva violenţei ce se iscă vremelnic în comitatul Shenandoah, el şi mai mulţi acoliţi de-ai săi din Ku Klux Klan fură arestaţi. Jenkins nu făcu închisoare, darpierzându-şi slujba din pricina scandalului, fu nevoit să se angajeze muncitor la depozitul lui Watson şi să lucreze cot la cot cu doi-trei flăcăi negri de jumătatea vârstei lui.

Scăpând de pericolul reprezentat de tata şi de unchiul Ward, William McSimmons junior candidă până la urmă la alegeri şi, câştigând, deveni reprezentantul Carolinei de Nord în Congresul Statelor Unite. El şi nevasta lui îşi împliniră aşadar în sfârşit visul şi ajunseră să trăiască mai bine de douăzeci de ani la Washington, unde McSimmons deveni o voce a noului Sud. Ori de câte ori citea ceva despre el în gazetă, Katie mormăia nemulţumită şi arunca scârbită ziarul cât colo. Atunci încercă să îl convingă pe Rob să participe la alegerile pentru Congres. El îi răspunse însă zâmbind că Dumnezeu îi dăduse o menire şi că nu se cuvine să se întindă mai mult decât i-e plapuma. Cum între timp povestea mea şi a lui Katie devenise cunoscută în lung şi-n lat, Rob adăugă că nu el, ci ea ar trebui să candideze la postul de congresman!

Micah şi Emma s-au stabilit până la urmă în Roseburg, un orăşel forestier din statul Oregon, traversat de râul Umpqua, şi au avut cinci copii. După ce a lucrat

mai mulţi ani într-o fabrică de cherestea, Micah a ajuns să păstorească, la rugămintea celorlalţi, o comunitate restrânsă de credincioşi de culoare, în scurtă vreme însă, spiritualitatea lui Micah a atras o mulţime de oameni, albi şi negri deopotrivă, congregaţia sa devenind una dintre cele mai numeroase din urbe. Şi n-a avut nicicând congregaţia aceea o soţie de pastor mai blândă şi mai milostivă ca Emma Duff, al cărei sfat iubitor era la fel de căutat de femei precum era sfatul înţelept al soţului ei de către bărbaţi.

Au trecut ani de zile până să ne simţim pregătiţi sufleteşte să ne întoarcem la Rosewood. Dintre noi toţi, cel mai greu îi venea lui Katie. Ştia cât de mult ar întrista-o revederea casei părinteşti. Totuşi, de acum tinerele noastre familii creşteau şi ştiam că în curând tata şi unchiul Ward aveau să fie prea bătrâni pentru o asemenea călătorie, aşa că ne-am făcut inimă şi am purces cu toţii spre comitatul Shenandoah. Între timp, pericolul trecuse şi domnul Watson ne-a găzduit cu mare drag în casa ce ne fusese cămin atâţia ani de zile.

Mi-e cu neputinţă să descriu în cuvinte cum e să te întorci într-un asemenea loc ca om matur, după ce ai fost plecat atâta vreme. Toate păreau neschimbate... şi totuşi, altfel. Copacii şi tufele erau mai mari, dar în rest totul era parcă mai mic... mai tăcut şi... mai trist. Câte amintiri ţâşniră la suprafaţă! Amintiri frumoase, ale clipelor fericite pe care le trăiserăm acolo, dar toate aveau izul nostalgic al vremurilor de demult ce nu se mai întorc.

Pe parcursul şederii noastre la Rosewood, Katie şi cu mine n-am schimbat multe vorbe. Fiecare dintre noi trebuia să retrăiască trecutul în felul ei. Katie s-a dus bunăoară la refugiul ei tainic din pădure şi l-a găsit schimbat, năpădit de vegetaţie. Eu, iarăşi, m-am dus călare la plantaţia McSimmons, unde nu mă mai cunoştea

nimeni şi nu mai trăia niciunul dintre membrii familiei McSimmons.

Am străbătut amândouă câmpurile, ne-am plimbat pe malul râului... am mers pe rând la mormintele familiei, pe care domnul Watson le păstra frumos îngrijite, şi am vărsat lacrimi în faţa pietrelor funerare... am scotocit prin şură... am coborât în pivniţa în care se ascunsese Katie în acea noapte de coşmar şi în care descoperiserăm mai apoi aurul unchiului Ward. Într-o dimineaţă, uitându-mă pe fereastră de la etajul casei, am văzut-o în zare pe Katie. Cu ochii minţii, parcă o şi vedeam pornind cu noaptea în cap spre câmpul de bumbac să se apuce de ultimul cules.

Câte amintiri... Dar vremurile acelea apuseseră pentru totdeauna.

Acum eram mame şi propriii noştri copii zburdau de colo colo, fără a bănui cât de adânci erau amintirile şi emoţiile pe care ni le stârnea în suflet locul acesta. Oriîncotro, toate aceste amintiri erau acum însoţite de giumbuşlucurile şi de râsetele voioase ale copiilor – ale propriilor noştri copii.

„Mămico... ia uite ce-am găsit!”, am auzit nu o dată fiecare dintre noi în cele câteva zile petrecute la Rosewood. Ochii inocenţi ai copilăriei... – cum să ştie ei prin câte trecuserăm împreună aici noi două?

Apoi veni vremea să ne luăm iarăşi rămas-bun.

Rosewood avea să rămână de-a pururi în inimile noastre. Dar ne împăcaserăm cu trecutul, iar acum priveam din nou spre viitor.

Mătuşa Nelida şi-a vândut casa din Philadelphia şi s-a mutat la vechea fermă Daniels să aibă grijă de fraţii ei în ultimii lor ani de viaţă.

Ward Daniels a murit în 1885, la 71 de ani.

Tatăl meu, Templeton Daniels, s-a stins din viaţă patru ani mai târziu, la vârsta de 72 de ani.

Mătuşa a rămas şi după moartea lui în vechea reşedinţă Daniels, vizitată fiind zi de zi fie de Katie, fie de mine, fie de unul dintre copiii noştri, fie de prietenele noastre, Calebia şi Lucindy, până în 1898 când, la vârsta de 79 de ani, s-a ridicat la ceruri să se alăture surorii şi fraţilor ei.

După moartea mătuşii, Katie a plâns zile întregi. Se petrecuse din viaţă o întreagă generaţie, iar acum, la cei 48 de ani ai săi, Katie devenea cea mai vârstnică reprezentantă a neamului Daniels-Clairbome, fapt care n-avea cum să n-o întristeze.

Cei doi fraţi şi sora lor au fost înmormântaţi unul lângă altul în micul cimitir de la vechea fermă. Atunci ne-am dat seama că ne-am dori să comemorăm cumva şi fiinţele dragi pe care le pierduserăm cu ani în urmă, aşa că am comandat câte o piatră funerară pentru fiecare în parte – pentru părinţii şi fraţii lui Katie, care îşi dormeau somnul de veci la Rosewood, şi pentru cei din familia mea, pe care îi îngropasem pe plantaţia McSimmons după masacrul din 1865. Trupurile lor nu aveau să se odihnească niciodată la Noua Rosewood, dar plăcile comemorative ne încredinţau că n-au să fie daţi niciodată uitării.

Cât despre Henry şi Jeremiah, nici că se găsea o legătură între tată şi fiu mai strânsă ca a lor. Josepha a murit la 85 de ani, iar Henry a urmat-o în ceruri trei ani mai târziu, stingându-se lin în somn, la vârsta de 89 de ani, după o zi petrecută afară, pe imaş, cu scumpii săi cai. Jeremiah, pe care nu îl mai văzusem plângând de ani de zile, a jelit îndelung şi amarnic moartea părintelui său.

Fiul nostru, Hank, s-a mutat împreună cu tânăra lui soţie în casa lui Henry şi a Josephei şi, călcând pe urmele bunicului şi tizului său, a devenit la rându-i crescător de cai.

După opt ani în slujba legii, Rob a demisionat din postul de şerif. Cum tatăl său, pastorul Paxton, ieşise de curând la pensie, începea să simtă din nou chemarea amvonului. După îndelungi rugăciuni şi discuţii cu Katie, hotărî în cele din urmă să devină pastorul unei mici biserici din Hanover, din dorinţa de a deschide minţile oamenilor, propovăduind despre nemărginita iubire a lui Dumnezeu – mesaj pe care îl îmbrăţişară fără zăbavă numeroase familii de quakeri din ţinut.

Pe măsură ce amintirea sclaviei şi a războiului care îi pusese capăt devenea din ce în ce mai îndepărtată, ducându-ni-se vestea, tot mai mulţi oameni erau dornici să afle povestea mea şi a lui Katie. Întâi le-am împărtăşit-o celor din oraşele şi comunităţile învecinate. După aceea am fost invitate să le vorbim celor din Baltimore, apoi congregaţiei mătuşii Nelida din Philadelphia, după care invitaţiile au început să curgă şuvoi, din întreaga ţară, mult mai multe decât ne era cu putinţă să onorăm. Nu ne venea să credem câtă lume auzise de noi!

După corespondenţa purtată cu Emma de-a lungul anilor, la un moment dat Katie şi cu mine am hotărât să ne îmbarcăm într-o nouă aventură. Eram trecute amândouă de 50 de ani, părul începea să ni se încărunţească şi aveam deja şi nepoţi – ea unul, iar eu trei. Chiar şi aşa, am hotărât să luăm trenul până în Oregon şi să le facem o vizită Emmei şi lui Micah.

Unde e scris că numai tinerii pot fi aventuroşi? Prietenii noştri ne-au primit cu braţele deschise şi ne-am bucurat de minune cu toţii. Emma era mai senină şi mai frumoasă ca niciodată.

Domnul Watson a murit, fără să se fi căsătorit vreodată, în anul 1908. Elfrida Thurston a fost cea care ne-a dat prima vestea, apoi am primit o scrisoare oficială de la un avocat din Charlotte, prin care eram înştiinţaţi că

Herbert Watson din Greens Crossing, comitatul Shenandoah, statul Carolina de Nord, a lăsat prin testament întreaga plantaţie cunoscută drept Rosewood lui Kathleen O'Bannon Clairbome Paxton şi moştenitorilor ei, iar depozitul de cereale, bumbac şi cherestea cunoscut drept Depozitul Watson, lui Jeremiah Patterson şi moştenitorilor acestuia.

După ce Rob termină de citit scrisoarea, am rămas tuspatru amuţiţi de uimire.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat-o într-un târziu pe Katie. Vrei să te întorci la Rosewood?

Katie zâmbi şi oftă adânc.

— Nu ne putem întoarce, Mayme. Acum căminul nostru este aici. Ce rost ar avea să mă mut înapoi la Rosewood acum, la 57 de ani? Aici ne-am crescut copiii. Aici eşti tu, aici e congregaţia păstorită de Rob, aici e afacerea lui...

Făcu o pauză, apoi adăugă râzând:

— Era cât pe ce să spun că aici e afacerea lui. Jeremiah. Dar între timp şi asta s-a schimbat. Acum Jeremiah nu mai are una, ci două afaceri! Trebuie să recunosc că mă cuprinde parcă iar dorul de Rosewood... dar nu... viaţa merge înainte, nu înapoi.

— Şi tu, Jeremiah, ce zici? întrebai eu, întorcându-mă spre soţul meu. Pare-se că am devenit brusc oameni cu stare!

Jeremiah dădu uluit din cap.

— Herb Watson, Dumnezeu să-l odihnească, a fost mereu tare bun cu mine şi cu tătuca. Dar la una ca asta... chiar că nu m-aşteptam!

Până la urmă, David, fiul cel mic al lui Katie, s-a mutat la Rosewood împreună cu familia lui. Cum cultura de bumbac nu mai era aşa de profitabilă ca odinioară, David a vândut jumătate din teren şi a împărţit banii cu

frate-său Richard şi cu soră-sa Rosalind.

Cât despre depozitul din Greens Crossing, Jeremiah îşi dorea să îl mai vadă o dată înainte de a lua o hotărâre, aşa că am purces amândoi cu trenul spre Carolina de Nord. Doamne, câte se mai schimbaseră între timp! Acum trenul trecea direct prin Greens Crossing, fără a mai ocoli prin Charlotte. Oraşul era de două, dacă nu chiar de trei ori mai mare decât îmi aminteam. Oriîncotro priveai, erau case şi afaceri noi. Lângă grajdul cu chirie se afla bunăoară o firmă care vindea automobile!

Depozitul Watson era una dintre puţinele clădiri din oraş care rămăseseră neschimbate. Nici nu îmi pot închipui ce era în sufletul lui Jeremiah când am păşit înăuntru, la gândul că depozitul de unde fusese dat afară cu ani în urmă din cauză că era de culoare se afla acum în proprietatea lui.

Câţiva muncitori se uitară curioşi la noi, fără să ne dea însă prea mare atenţie. În ochii lor nu eram, vezi bine, decât o pereche de negri pe la 60 de ani care aruncau o privire în jur. Totuşi, treptat se răspândi pasămite vestea, şi oamenii începură a şuşoti între ei despre „noul proprietar”.

Jeremiah, copleşit, abia dacă scoase un cuvânt pe durata întregii vizite. Lângă platforma de încărcare din dosul clădirii dădea cu mătura un moşneag slab şi gârbovit, pe la vreo 80 de ani. Era prea înaintat în vârstă să mai poată încărca şi ridica baloturile cot la cot cu cei tineri. Habar nu aveam dacă o mai fi primind o leafă sau era pur şi simplu unul dintre bătrânii aceia cărora le place să îşi petreacă timpul la vechiul lor loc de muncă.

Jeremiah se apropie de el. Văzându-l, bărbatul rezemă mătura de perete. Jeremiah îi întinse mâna.

— Nu ne-am văzut de mult, domnule Jenkins.

Fostul şerif se uită lung la el şi, strângându-i mâna

şovăielnic, îngână:

— Tu... tu ăi fi Henry Patterson?... Ba nu, adăugă el, continuând să îl măsoare de sus până jos, ba nu... eşti feciorul lui...

— Da, domnule, sunt Jeremiah Patterson. Tata a murit cu câţiva ani în urmă.

— Nu te-am mai văzut de multişor. Pare-se că s-a ales ceva de capul tău.

— Aşa nădăjduiesc, zâmbi Jeremiah. Numai bine, domnule Jenkins.

Zicând acestea, Jeremiah se întoarse la mine, mai emoţionat ca niciodată. Dacă inima e dispusă, trecerea timpului te ajută să ierţi orice. La ce s-o fi gândit în clipele acelea Sam Jenkins, n-am cum s-o ştiu, dar ştiam sigur că Jeremiah simte compasiune faţă de sărmanul moşneag care încercase cândva să îl ucidă.

Veniserăm în Sud cu gând să vindem depozitul, dar după acea vizită Jeremiah se răzgândi. Pentru el, depozitul reprezenta o oportunitate de a oferi locuri de muncă negrilor din comunitate, cărora le era din ce în ce mai greu să găsească slujbe rezonabile.

Se duse aşadar să discute cu cel care fusese şeful de echipă al domnului Watson în ultimii zece ani.

— Am să te păstrez ca şef de echipă, îi spuse el. Singura schimbare pe care vreau s-o aduci e să angajezi tineri de culoare care sunt dornici şi apţi să muncească. Nu vreau să favorizezi sau să discriminezi pe nimeni, alb sau de culoare. Vreau să aibă toţi parte de şanse egale. Când am să mă întorc, vreau să găsesc aici slujbaşi de culoare care să fie trataţi corect. Dacă sunt trataţi nedrept au să-mi spună, iar eu am să îţi cer socoteală. N-am niciun motiv să nu mă încred în dumneata. Deocamdată ai, aşadar, toată încrederea mea. Dar, dacă faci vreun pas greşit, n-ai să-mi laşi de ales: va trebui să te înlocuiesc.

Vreau ca afacerea să rămână la fel de profitabilă ca până acum şi ca angajaţii mei să fie trataţi cum se cuvine. Cu ani în urmă am fost dat afară de aici pentru că eram de culoare. Acum am să dau eu afară pe orice alb care tratează cu lipsă de respect pe orişice negru.

În vreme ce Jeremiah stătea de vorbă cu şeful de echipă, eu m-am dus să fac o ultimă plimbare prin Greens Crossing.

Se schimbaseră multe în oraş, dar unele clădiri îmi erau încă cunoscute. Am intrat în banca la care îmi deschisesem primul cont bancar. Domnul Taylor murise de mult. Nu ştia nimeni cine sunt. Am părăsit banca şi am pornit încet mai departe de-a lungul trotuarului.

Toate chipurile din jur îmi erau necunoscute. Ce frică îmi fusese cândva de străzile astea! Acum numărul negrilor care mergeau pe trotuar aproape că îl egala pe cel al albilor.

Auzind pufăitul unui motor, m-am întors şi am petrecut cu ochii automobilul ce înainta pe stradă, scuipând fum negru în urma sa. Veneau vremuri noi, iar cele de odinioară se prefăceau în amintire chiar sub ochii mei. Un automobil în Greens Crossing... să vezi şi să nu crezi!

Vizavi se mai afla încă vechea firmă pe care scria, cu litere şterse de vreme, „Magazinul Universal Hammond”. Am trecut strada şi am păşit emoţionată pragul prăvăliei, făcând să răsune clopoţelul de la intrare. Mă asaltară numaidecât mirosuri cu iz nostalgic. Doamna Hammond nu mai lucra de mult, iar prăvălia trecuse pe alte mâini. Un bărbat îşi făcu apariţia din spatele tejghelei şi mă întrebă politicos dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am zâmbit şi i-am spus că am venit doar să arunc o privire.

Apoi m-am întors şi am ieşit.

Afară am inspirat adânc şi apoi am expirat încet.

Roata vieţii se învârteşte şi până la urmă ajungi pasămite de unde ai plecat, cum ajunsesem eu bunăoară înapoi în Greens Crossing. Dar important nu era atât faptul că mă întorsesem aici, cât cine eram eu acum... ce fel de persoană devenisem între timp. Unde există dorinţa de a creşte spiritual, lucru de care vorbea adesea Katie, Dumnezeu vindecă şi reînnoieşte. Totul e să îl laşi. Unii îl lasă, alţii nu. În ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Jeremiah, noi îl lăsam, bag seama, să îşi facă lucrarea înnoitoare în sufletele noastre, prefăcând tot răul în bine.

Jeremiah ieşi din depozit şi, zărindu-mă pe trotuar, porni spre mine, iar eu spre el. Ne-am întâlnit la jumătatea drumului.

Văzând melancolia din ochii mei, mă cuprinse cu braţul.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut? l-am întrebat eu. Încuviinţă din cap.

— Şi eu. Sunt pregătită să mă întorc acasă.

Epilog

Aceasta-i, vasăzică, povestea pe care v-am promis-o când început-am prin a vă istorisi cum, în copilărie, ticluiam fel şi fel de snoave ca să-l înveselesc pe frăţiorul meu, Sammy, pe vremea în care eram sclavi.

Aceasta este povestea mea şi a lui Katie, despre toate prin câte trecut-am noi două, maturizându-ne împreună, până când am plecat de la Rosewood ca să începem o viaţă nouă în Nord.

Câtă vreme trecut-a de atunci!

Câte poveşti... câte amintiri...

După ce copiii s-au făcut mari, Katie şi cu mine am bătut ţara în lung şi-n lat. Câteodată ne însoţeau şi bărbaţii noştri, dar de cele mai multe ori ei erau ocupaţi cu treburile lor – Rob la biserică, iar Jeremiah la depozit. Deşi eram de acum ninse de ani, continuam să ne împărtăşim povestea tuturor celor dornici să ne asculte. Oamenilor li se părea, bag seama, interesant să asculte două bătrâne doamne povestind despre vremurile de mult apuse ale sclaviei şi ale Războiului Civil.

Jeremiah s-a retras din afaceri în anul 1919. Trei dintre angajaţii noştri de culoare din sud au cumpărat, în parteneriat, depozitul din Greens Crossing, iar fiica noastră, Sephira, şi soţul ei, deşi se apropiau la rândul lor de vârsta senectuţii, au preluat conducerea depozitului din Hanover. Jeremiah şi-a petrecut restul vieţii senin şi împăcat – trebăluind pe la fermă împreună cu fiul nostru, Hank, care moştenise pasiunea bunicului său pentru cai – şi a plecat acasă, la Domnul, în 1932, la vârsta de 83 de ani. L-am plâns şi încă îmi mai lipseşte, dragul de el, dar am avut o viaţă lungă şi fericită împreună şi pentru asta sunt cât se poate de recunoscătoare. Eu trăiesc şi acum în căsuţa noastră de pe colină.

Rob s-a retras din activitatea de pastor în 1914, tocmai când a izbucnit Războiul cel Mare. După aceea, solicitat fiind de numeroase biserici să ia cuvântul ca invitat special, el şi Katie au călătorit prin toată ţara. Oriunde mergeau, se aduna lumea cu mic cu mare să-i asculte. Oamenii erau, bag seama, la fel de dornici s-o vadă pe Katie cum erau să-l vadă pe Rob. Sau, mă rog, eu una aşa cred!

Rob s-a stins din viaţă în 1937, la vârsta de 91 de ani. Mă bucur că n-a apucat cel de-al Doilea Mare Război, ce stătea să înghită întreaga lume, căci asta i-ar fi sfâşiat fără doar şi poate inima.

Nepotul său şi al lui Katie trăieşte şi în ziua de azi la Rosewood, iar nepoata lor trăieşte împreună cu soţul ei la vechea fermă Daniels. În casa cea mare, care a aparţinut odinioară domnului Evans, locuieşte fiica lui Katie, Rosalind, împreună cu fiul ei şi familia lui.

Partea cea mai grea a acestei întregi povestiri este ceea ce trebuie să vă spun acum.

Katie a părăsit această lume, în care a fost îndrăgită de atât de mulţi oameni, cu doar patru ani în urmă, la frumoasa vârstă de 97 de ani. Avea părul cărunt, dar, în ochii mei, avea acelaşi păr frumos, blond şi ondulat pe care îl avusese în ziua în care ne-am cunoscut. Stăteam la căpătâiul ei, înconjurată de fiii, fiica, cei patru nepoţi şi doi strănepoţi de-ai lui Katie.

Ea îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi îmi luă mâna şi mi-o strânse uşor într-a sa.

— Ne-a legat o prietenie minunată, murmură ea duios. Nu-i aşa, Mayme?

— Aşa-i, Katie dragă, aşa-i.

— Am avut o viaţă frumoasă, continuă ea cu glas plăpând. îţi mulţumesc, Mayme... vă mulţumesc tuturor, dragii mei, adăugă ea, căznindu-se să îşi înalţe capul şi să

îşi rotească privirea peste toţi cei din familia ei care putuseră să îi fie alături. Sunt atât de fericită... Cred că aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea... Rămâi cu bine, Mayme... Mi se face somn...

Închise ochii şi adormi. îşi adormi somnul cel de veci – care este, de fapt, o trezire.

Trei comitate şi toţi cei care o cunoscuseră, până hăt, în Oregon, au jelit moartea lui Kathleen O'Bannon Clairbome Paxton. Eu una trebuie să vă mărturisesc că am plâns zile în şir. Dar lacrimile vărsate de mine erau mai degrabă lacrimi de bucurie decât de jale. Căci şi eu sunt o femeie fericită.

În ziua în care mi-am luat pentru ultima oară rămas-bun de la scumpa mea Katie, mi-am dat seama că e de datoria mea să spun întregii lumi povestea ei şi a mea. Vreau ca memoria ei să rămână mereu vie. De aceea m-am aşezat, vezi bine, la masa de scris şi m-am apucat să aştern pe hârtie povestea noastră.

Eu sunt ultima rămasă în viaţă din acea generaţie. Am o sută de ani bătuţi pe muchie şi mai câţiva pe deasupra. Am trăit pasămite mai mult decât s-ar cuveni să trăiască orişice om pe pământul ăsta. Chiar dacă nu mă mai prea ţin puterile, eu sunt orişicum fericită şi împăcată şi aşa oi rămâne până m-a lua Domnul la El ş-oi fi din nou alături de toţi cei care au fost dragi inimii mele.

Cam o dată pe săptămână, fie o nepoată de-a mea, fie unul dintre nepoţii lui Katie, mă însoţeşte până la vechea fermă Daniels, să pun flori proaspete în dreptul pietrei de granit ce marchează mormântul lui Katie. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de întreaga familie de la Rosewood. Dar ştiu că în curând vom fi din nou împreună cu toţii.

Despre autor

Michael Phillips şi-a început distinsa carieră de scriitor în anii 1970. La începutul anilor 1980, eforturile sale de a readuce în atenţia publicului lucrările romancierului victorian George MacDonald i-au adus recunoaşterea internaţională. Phillips este considerat unul dintre cei mai competenţi experţi din lume în opera autorului scoţian, atribuindu-i-se totodată meritul de a fi reînnoit interesul cititorilor de pretutindeni faţă de scrierile acestuia. După redactarea şi republicarea lucrărilor lui MacDonald în colaborare cu editura Betliany House Publishers, Phillips şi-a început propria carieră de scriitor. Cărţile sale, care s-au bucurat de elogiile publicului şi ale criticilor literari deopotrivă, au fost traduse în opt limbi şi s-au vândut în peste şase milioane de exemplare. În prezent, mulţi recunosc în el pe urmaşul literar al scriitorului său preferat, George MacDonald. Michael Phillips este autorul celei mai citite biografii a acestuia, intitulată *George MacDonald*, *Scotland's Beloved Storyteller*, precum şi directorul revistei *Leben*, o publicaţie periodică dedicată gândirii creştine cutezătoare şi moştenirii literare lăsate de MacDonald.

Michael trăieşte împreună cu soţia sa, Judy, în localitatea Eureka din statul California. Soţii Phillips petrec mult timp şi în Scoţia, unde încearcă să redeschidă apetitul publicului larg pentru opera lui MacDonald.